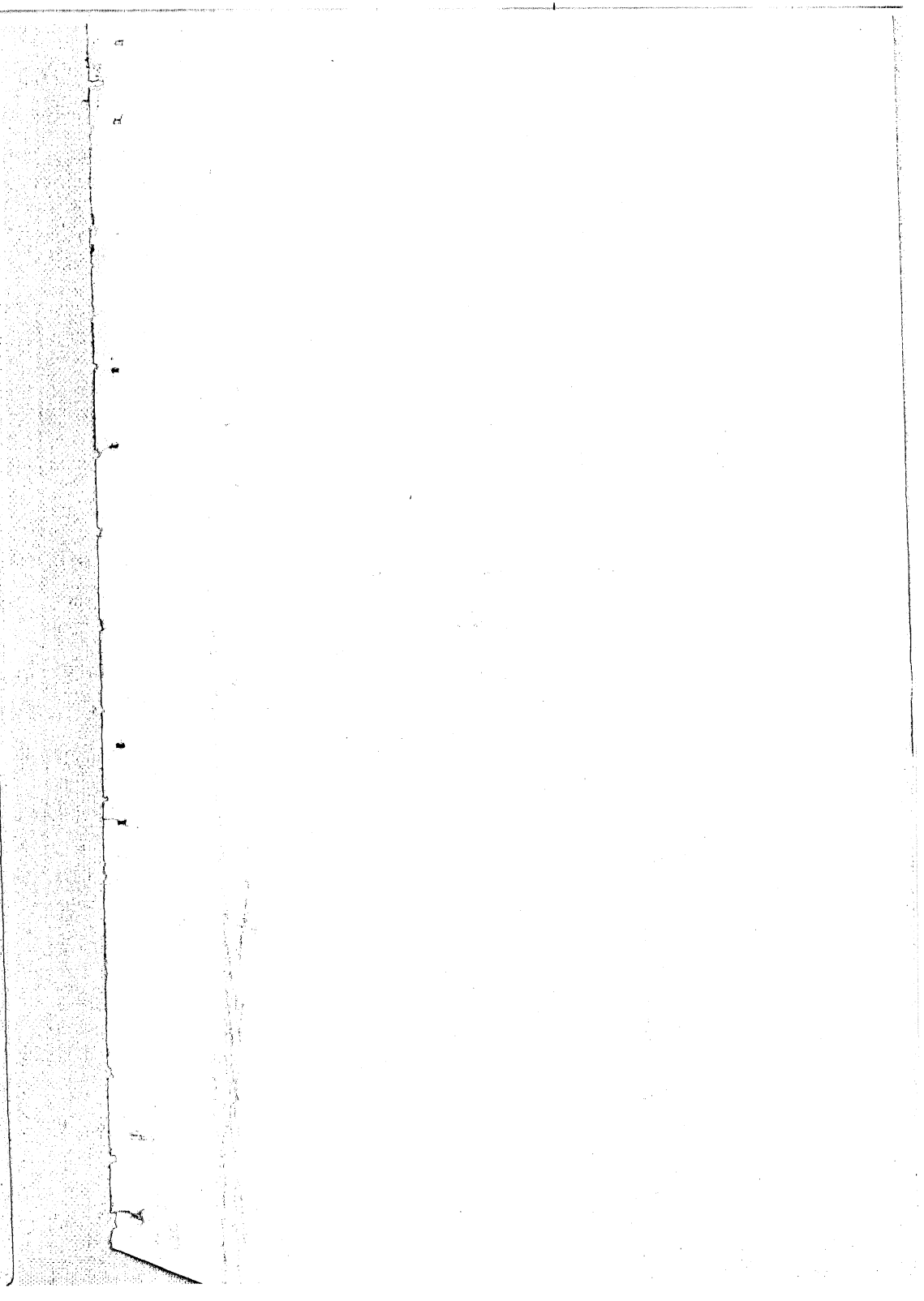

پنجشنبه، آثار و ظواهر اعلی

۴۶

این مجموعه با اجزاء مختلف مقدس روحانی ملی ایران شید الله ارگانه
بتعداد محدود به منظور حفظ تکثیر شده است ولی از انتشارات
مجموعه اموی نمی باشد .

شهرالجمال ۱۳۳۰ بدیع

وبقدر قوت داده و کما در کتب معتاد فی الفروع از جمله فاشا مندرجه در کتب
 بر بعضی از این اقسام قولی که در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب
 ماکرمه یا بعضی از کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 عن کما در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 عن بعضی از کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 و لا تسکرینا فصدایه و لا منون عمده و لا تکران من لیس فی غیره و لا یجوز له فی غیره
 بین الحی و البالی علی الیه رجوع ههنا ان الذمیر یکون فصدایه و لا یجوز له فی غیره
 جزا که در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 علی ادا کرد و لا تکران من الذمیر کما در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 الکره که در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 و کما در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 لا یجوز له و سیفیر المکات و باقی استغفار و غیره که در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 الامیر القادر فی غیره که در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 یعیان و او یقولون ما یحکم من سبل الاده قد یخون و غیره که در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 غیر فعلین و در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 و کما در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 العبد و اخذ هر دو که در کتب معتاد مندرج است که در این باب در بعضی از کتب معتاد مندرج است
 استغفارین و قاریه عفا فی غیره و لا یستغفر احدکم فی حق الا یغفر له فی غیره و لا

عليك عهد الملك المهيمن التيمور لسان باقر الفرس في السطر
 ثم في ذالك بما مش عليك قدام الرجع وبذ الفضل شهده ثم انظر
 اسرار الكون فيك وهذا من يد كحشره في عمال مقربون لان
 لدن هو لاله لا يرضى من هذا الحشر الذي يظهره لكل من الله باجتهاد
 من كماله لانه تقرون وهذا من حشر الروح كحشره في رابع القدره
 لكن يستطيعوا قد اجتمع ان يقربون هذا المقام الذي يحرك في البر
 ولان يصعد في حرف الخلدان ثم يعلمون ان ياعدون الا ان يبروا
 انفسكم باله قد محبوه ثم انظر واهلنا فيكم من اطراف القدر
 ورواج عطشه ان يا شجار الا ان يعفوا باذن الله ثم انظر في
 القدره فيا قد فيكم من هلاله القدره المتعالي القدره بما سميت تلك
 ارباع الحق عن هذا النظر الذي يظهره في محبوسه ان يا طير لوه
 غنوا وتعزوا على حسن النغمات ثم طير افرد الغصاه بما خلقها كاس
 من الاسماء التي تسمى من هذه النغمات في هذه التي يظهرها عن
 الجهات تدعوها الامهات ثم محبوه كذا ذلك من فضل الذراع ط
 كما من في السموات الا ان يستبشر بهر الا الاعاين ودرهم لوه
 الخلد وتمر يا انا الا ان يندفاس تبشرون هو كذا في شطر السور
 ان في كذا في كذا ثم بعد ذلك بما خرج عنك جهل الله ثم في شطر
 اسمن خلف نخل من جهل ثم مرفوع هنا نزع عن كذا في كذا في السور

نصفك

انتم
وتدعون
ونوركم
انتم
تستقون

فقط انما ايام الترتيب بيكر عن ليد البقا وتغن عليك من انعامات القدس
في انتم كنتم من كل حين وان تسمعون تستقلون بالعرفان فما انتم
ربيع انتم فما لكم انتم لا تستقون تامة بالقرن بصر الا وقت فصلنا لكم
بالحي تسان في محراب لتستصحبوا بصر لاهل الاوقاف فصلنا لكم
في قرآن العباد في محراب الله في حقوا في القرون ه دامن الالاهو له الامور
وله ربيع من محرمات والافضل والاهل ربيعون ه هو الذي قد القدر
مقادير الامور كما في ذلك
فركبت ان تستقون

بناك
القديز الاما انتم من سيرة الله بطريق بعد كيف تاروه سلمه هذا ما
من قلم الامور على الصالح في حفظه ولا تترك ذلك فلا مانع لنا اننا المسماة اربق
الكثير من رفقته احدان يراه من سلطانه او ينع من مراه لا فو لولا يقدر عليه
كل العالمين ه سيطر بالحق في طريق بطلانه له وتبين في حبه من سموات
والاصين ه ان يابن الرزق فاطم سلطانه ولا تلتفت اللاحد
من شيئا بلين ه ان ياكله الاظرف انتم على العباد ما القدره في تلك ولا
من احد ان يركب بحركه عن غير المشركين ه ان يسموا الله في رفع
فرفك انتم في الله في حفظه عن ايد الكافرين ه ان يسموا الله
فاطلع على الملكات في حشر انتم في ذلك قد كسبتم اهل العالمات
ما عباد

ما عطاك ليس بوجه ولا تمنع احد عن فضلك لا لك انت الفضل المعطى
الخير به شرهق لبال من غير التزجرست عن غير سبائك لا تخم عحك في راس
وطمان من الامردا لك نبت لغووا الخيره ان يا بحر الاظفر يخرج منك
من علاج قد مسخيره بما تموت اجرا الرغ فلك العطار الربيع
ان يا شجرة تستافق على القربين من به اليقا من اثمار شجرة الجنية
المنية العده اليبه لثوبك الترفلن سموات الاضانه
لان نكت بيد المكنات وياك منته الوجوه نكت ظم الغض قبل
خلق الاولين والاعز من ولو يفتخ بفضلك فراق من الان ان تشره الاضانه
ولا فر الاض وانا شهد بذلك عليك صدق مبان ان يا كثر انفا لظفر
من كنوز الدنيا البرقيه الارزلية الامه لفظك العلم والكره وذا كان الفضل
من عندك على الخايب جمعين لا تمنع يدك عن الجود ولا تتركه الصغر لظفر
الاهل من ه الاك من بفضلك يكون لك ميسر ه وجهه من غير الحول
والاين وهدر وذكركم في ملكوت الامم الخلق جمعين ه ويا نبت الربيع
فمعلقه وجهه لعباده وليلا لبرته وكل من سموات والاضانه بيدك الاك
كله تغفل بقدرت ما شاء وتكلم سلطانك ما تريد من سموات وطقم
نقد شرف لبقاه به لغيز العليمه ومن مشيرين يا كثر فقد يشرف على صلا
قويمه فن نظرا له وجهك فقد نظرا له وجهه فن عرفه فقد عرفه من الله
فمنه الاذين ه فظفر له ثم طر له لمن حضريين يدك وليته نكت كحات خمر غرة

في بعض ما كالتسليم نعمات من نعمات الله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 واليه فطرية الارض التي هي من مطايعها كالتسليم لله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 عليه السلام من فطرية الارض التي هي من مطايعها كالتسليم لله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 في بعض ما كالتسليم نعمات من نعمات الله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 واليه فطرية الارض التي هي من مطايعها كالتسليم لله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 عليه السلام من فطرية الارض التي هي من مطايعها كالتسليم لله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 في بعض ما كالتسليم نعمات من نعمات الله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 واليه فطرية الارض التي هي من مطايعها كالتسليم لله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 عليه السلام من فطرية الارض التي هي من مطايعها كالتسليم لله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 في بعض ما كالتسليم نعمات من نعمات الله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 واليه فطرية الارض التي هي من مطايعها كالتسليم لله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى
 عليه السلام من فطرية الارض التي هي من مطايعها كالتسليم لله تعالى في ملكه سبحانه وتعالى

الرطل
 في يد اليموس
 يخرج عن عبادة المسلمين
 ويداؤونه
 ثم يمشون

الطرائق

قول ان صفات القدس تسبح في هذا المظهر على كل الالهيات هذا من افضل المظهر في القدر
 ولان صفة من ان يكون له صفة من السموات من انفسه سلمية في ان
 انكروا في امر الله وسموا في عون في نفسكم فان الله سبحانه وتعالى لم يترك احد من العبادين هفتي
 ياخذكم بكم كره ويرفع امره كيف يشاء وبعين ياتيه ويشهد آياته ولو لم يكن من هذا الا
 المبعوضين فان باطية القلب تخرج من الضوالات باذن الله ثم تخرج في ان
 بالمان قدس تسبح ان ياخذكم العوض من ان ظهر عن العزات من ان ياخذكم
 من هذا المظهر لا سيما في الصفات والاعتقادات التي لا تكن من الجاهلين هفتي
 من هذا الوجه الذي يوجد في بعض المظاهر في الاستقامة منه هذا الا
 ثم في كل الصالحين والبريين ثم امرنا ان نسير على اركانها وبعده في السبل التي
 العظمى ولكن في حقلنا في كل وقت من ذلك غير جميل ولا تلطف اليه
 الذين يسيرون في هذا المظهر كما لو انهم تروى ويكرهون ه اذا انزلوا بقوا ان
 ان ياخذكم بها كمنتم عليه واذا ايقنوا مع احد منهم فيظهر منهم الغل والبغضاء
 حسب ما كل من هو من يسبحون في ان لا يتقربوا اليهم ولا يشهدوا ولا
 منهم ولو يظنون بالحق لان الشيطان لو تكلم بالحق لكان كما كلف وان هذا
 الحق لو اشتهر من البشر يسبحون ه قل من هو عن هذا التوراة المشرفة من هذا المظهر
 الهيرة قل من هو عن امره وبعده وآياته واولادها من يسبحون
 قل يا ايها الذين آمنوا لا تتبعوا الهة من قبل ان يذبح الله من قبله
 بذاته وان هذه ان لم يكن الله قدس في ان هذه الهة من قبله
 ان

؟
 فقد

ان

ان نؤمن بالعلمين فمن عرف عن نبيك عليه السلام ان يكون محمداً فقد
 فرضوا ان الله المدين المتعلق الغيرة الكريمة فان عرفنا من ذلك انك لم تكن محمداً
 عن ملك الادلين والآخرين كما ذكرنا من لدنا عليك وبعيداً عن المخلصين وقل
 يا اهل البيت فان من بين هؤلاء المتخلفين من اولادنا وزوجاتنا من نبيك صلى الله
 عليه وآله وسلم القدر انما كان لا تتفقون في نفسكم ولا تتفقون ايادكم كما كنتم
 يدركون في كل حال وبعين فواته ذكرنا عندهم من خلق الله تعالى والاراضين
 ولا تفرقوا بينكم في حركاتكم بل انما انتم فيكم ولا تفرقون من بينكم
 ولا تتبدلوا الكلمات بل الكلمات في وقتها مستقيمة واجبة ولا يفرق عليكم في كل
 شيئ من ذلك فلو كان من بينكم شيء من التخصيص لا وقف عليكم في كل شيء
 وذكرنا في حسن ذكره في ذلك وان من بينكم ايها النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 وروايت من بينكم في كل شيء فان الله كان للذي اصابها قد علمه في قدر
 ان يصير الله فيهما على احد من المؤمنين فانما انظر في كل الدنيا وانها من الله
 الى وجه الله في كل شيء كما شئت من ان يتسلسل في شئ جميعاً على انفسهم وان
 ولا تصبروا في كل شئ من ان يفرق عليكم ان نؤمن بالعلمين فان
 هو الحمد لله رب العالمين

به الروح نازل الى جسد الجسد وجسد محبة للعلمين وان من خلق الله سبحانه وتعالى
 من بينكم في كل شيء من ان يفرق عليكم ان نؤمن بالعلمين وان من خلق الله سبحانه وتعالى

ابن الحنفية انما يطلق بحرف منها كل من في سموات والارضين والاشياء
 وهذا من اصل الهمزة الحلقية عشرين من ان لا تترك لان في الاصل
 وجره ان يتم من لغاتين وانه لا تترك الاصل لان فيه فصل الراجح
 المهمين العزيز القدير من لوث والله يعقل من بقطعة من العلم صفت
 ففردن الاصل وكلما يتضرد من الله الفاعل المقدر المتعاظم العليم
 يا ملا الاصل قد سواكم وطهروا قلوبكم لتعرفوا بها ما تستر من رايها
 من ذلك المقدر وقد يرعى مثل قوله الماء ان يتم من لغاتين
 وان الماء يكون صافيا لم يخلط بالطين واذا اختلط بالطين يصفى
 ويصلح ليشرب والايير ما يخرج من صفاء الذي اودعه الله في بطنه وولاه
 ان يتم من لغاتين وهو يتم بانها لا يستبان جهدهم في نفس كمالها
 بما هو وجود الطين الشهيرة القوامه والركن من السقاية وقد سواكم
 من طين الغضال الذي يطهر من الماء ويصير من الماء عذرا كرهه كذلك
 كبر من كل مثل لتفكر في الاربعة فافاق الحكمة في كرهه وتكون من
 يا ملا السببية فاشهدوا بضعه ليعيدكم ولا تلتفتوا بالجمع وفيه الحسن
 والبلغ الذكر من علم ان يتم من اب معين ويتم ان كسبه تستقر في
 الاصل من قبل لغته مما جاء القدي من الذين يمشون بكم بقدمه من صنع
 جعلتموه حروما من عرفانه وما خلقكم من هذا الفضل البديع الذي
 ما علم احد ما خبرت بطهره اشد ملأ العين اذا التفتوا عما

فان

فات عنكم ثم اتفقوا ابو المرحله في بيت كركم في سنة من شهر رجب من سنة ١٠٠٠ هـ
في شهر رجب من سنة ١٠٠٠ هـ في بيت كركم في سنة من شهر رجب من سنة ١٠٠٠ هـ
اياكم وعن تلك السجلات والاصناف هو قوله عليه السلام ان الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

وكانت بركة القدر الكريم الاله العزيز المتعالي المتعالي
ما ورد على من علمت من كتابها لئلا يكون تذكرة له في يومه
آخرين وليذكرنا بالدين من الله عز وجل في يومه
يا عالمين يا ذا الجلال والإكرام

بسم الله الرحمن الرحيم

هذا العلم من علم الله عز وجل في يومه
وما ظهر من علمه في يومه
كيف عرضتم من هذه الآيات الترتيبية
قل يا قوم اني قد اتيناكم هذه الآيات
من انصارين قل يا قوم اني قد اتيناكم
المؤمنين العزيز الكريم وان قرئت عليه
من حسبانها بقدر التقرب من الله عز وجل
من يومه لان يسيره وكل زمان اخر الزمان

اشارة من امام حسين
مؤثره بيان در ماه رجب
عظيم

اشققت نار الحسد وكبر بالملك الحنظليين هـ اريد ان انت و ابنك
 من بسببه او ان تنفد الروح عن اجساد الاله الملك بسططان الفريز
 لا فورا لان تقدره اذ كنت كما ما اقدره لئلا تك امسك الملك بالانفلاق
 قلوا انه الذي لا اله الا هو من تيمم البعير ايمان هذا الابان يعترف بيده الاكر
 و هذا من محرابه على كبره كبره هـ و حرمه به مع لم حدين هـ ان يملك الاسبيا
 او يوزن بعض الكتب فكفرون بكتابه المنزل الكبر الالامين هـ يا قوم
 ما فوا من به ولا تقفوا بركبكم فاستبوا تقرا ولا تقرو عن نوا السب الكبر
 به نطقك الفوار الا فورا اليه المين هـ و يا غيبه كبر الاعرف لا فومرة اله
 الملك العظيم هـ و ان ستمتم افعلا امه لقبه ليرشيه الفقان
 عنكم سعيده فا ذكر لهم اذ جاءهم لسان بسططان ميين هـ وكان سعيده
 بالتمس من ربه لسان الكبر الكبريه و ارسا الروب والقوم الملك الاكر
 كتاب مبيح و دخلوا عليه بلوح من سبع هـ و منهم من عصى و ما اخذ اللوح
 و منهم من اخذ و نظرا اليه نظر الغشي و قال في اساطير الالدين هـ و منهم من
 اخذ اللوح باحدى يديه و انقث اليه قل من ان يحضرت تركه على الارض
 و كان من السكين هـ و به الذي خلفه و سواه كذلك لفق عليه من بنا
 المغلطين هـ و منهم من انا السبي فاحمد و منهم من كان لا تفعل كما فعلوا
 هو لا اذ اشكروا هـ و اذا دخل عليكم غلام الروح بكتابه الله
 قوما من مما علمكم انما خذوا كتبا القديس يا يدكم قتلوه

مؤدرة

ثم قروا العلم ابروفا كرمه فو له نذاما يتفجع به نفسكم من كل اثم ليل
 وان تجوزوا ان به لغزها تضيرو عا سائله واما ليلها ففرقة الالام
 والروح واليهما بعليك بالالام ان تبقوا اثم الورقا ففرقة الالام

جناب ~~الاسماء~~ لا يزد
 ذلك والكتب لا تريب فيه تزيدها الحن من لدن ملكية تزيدها وهند الترس
 الالام ارجعه يستعماه ويذوق المقتضين فربط الحن بالذرة والشعب
 الاسماء ونبه من فضل الذر كان على المين يحيطاه ببق الموصين من
 فمالت غناية الالام يرفع المبع تصغف من الاسماء اسمها على ان كل
 اما ترك الالام من الذر وظف ففرقة الملقه الملقن يرفع من الالام
 ولكن ساكن في السج ووصات على ذكره فيناه وعلقنا الالام
 على الكس وكذا ذلك ان فريامه يبداه ولكن تذكر الالام في
 الالام من الالام بنفس الالام وان فريامه ان الالام
 بنفس الالام في الالام ان الالام عن الالام في الالام
 ثم ذكر الالام بما عملت لهم ولا كرم الالام عن الالام
 من الالام الالام من الالام من الالام من الالام
 اسيت عهد الالام الالام من الالام من الالام
 تستشهد في الالام ان الالام من الالام من الالام
 من الالام الالام من الالام من الالام من الالام

ولا تخزن غما ورو عليك ولا تتشعشع من افتر واعدك المعلنين وكنز اعدك
 وسميانه فبما نك الاله فرغ نك حب ان استشهد في سبيلك في كل امر
 وسميانه فرغ نك المار بقدر اعدك في كل حين انك نازد فرحانك
 بفرغ او فخر ان وبت ما ذلك عليمه وبت كفر ذلك و ما استحق سهر
 لانهم كفو ايك و ما اياك و ما عفر ايك الذي كان من فخر الحكمه طبعه و كذا ذلك
 يفعلون به من غير ستر ولا حجاب فليطه ولا يقناه ولكن الذين يدعون بحجاب
 عن حماك و هذا اصعب على و ما اعرف من جميعا و يفعلون كل ذلك بعد الذر و حجاب
 الالواح و حجاب طبعه و ما نهر من بعض من اياك اذا انزلت بالحق و لا
 يفتنهم عن الله من علمه و سبيله و ما نك انزلت في الدنيا الا انفسهم و
 و انهم اعرفوا نك و سبيله الا انفسهم و ان يكفركم حجابك فيايت كفتون
 بذلك من لفرغ نك بالاعتقاد من الفاسق شقيا و صبر في حجابك في سبيل
 حجابك اذا اقتبلت المار على سيف يد من افستين و لا ادر ما فعل بعد ذلك
 و ايك نبت ما في المار شهيداه و مع كل ذلك و قد حضر نك من امرن من نفسي
 بل في الذر و عدت الجيب و نظره في قبه الاخر اذا و جهناه في هذا اليوم و حجابك
 من بولا و الذين يكون الايمان في نك سهره و كان ابراهيم في الايمان فريده و حجابك
 عليه كما و در و ايا و نك و ليس لا و سبيله و فرغ نك يا حجابك اذ نك
 لا احد من ابراهيم شهيد اياك بعينه بل شهيد و بعين روت ابراهيم
 تبصير لغيره و كذا بدن نك بهر بعد الذر نبت من ذلك نبت عظيمه و فرغ نك

نال

يا طهر ما وجدت من هذا لانه كلمة صدق ولا حركة روح يسكنون فرادى
 ويرتكبون كما الفلاحة شرح الحيات وهذا المعنى ان في سر ولكن
 يتكلمون بذكر كذا ويستغلون بصفاك فيكما طلوع وغروب واداء
 احد بايات بيئات بحر ونجلي سيات نفوسهم وقولهم هم في
 عليهم من عطين ولا تاخير او وسد اكلهم من غير الكسب مع الذي
 ما مضى من ايامك الا قليلا وبلغوا من الغرور والخذلة الامم التي
 يعرفون نعمته ابد واياته ورواياته ثم يتكلمون بها كذا كذا كما
 بغيره ومع ذلك يحسبون انفسهم من الذين هم كانوا في
 ايمانهم فوعظتكم يا الهه سيدنا بقدر قدره بقدر الله عليه
 سيدنا فيكم ان حياها اما السمع صوم المصطفى يامن بربك
 العالمين مبعاه اما تحيي دعوة الداع اذا دعاك اما تكلف
 عن هذا المسكين البائس الذر ودعته تحت ايدى كاصغر وكبيره
 ايدى الله لمن عن ربه بعد الذر بعقبت بانك كنت عاكف
 قد يراه ولما كانت في تلك مثل هؤلاء لراهم من بينهم
 هذه الكلى استترها ظميرت البعض في طلب لاه تجيبه
 فلو به وراكا منهم في تلك محطاه كما نتمنا لراحمه
 اياتهم واخذوا كاليه هم وكانوا بها في غيبهم سروراه وبلغوا
 الذين تبعوا من غير الغفلة الامم التي لم يظنون لوارق التور

عن الطير في الزواجر و لا تستحق عليهم من النقايتين العمل بالبر
 مضيا فانفردا عن كبرياء الفضل ان يذبحه انما يستعمل في طهره
 ويمسك به كرمه و فؤاده و تحركه و جنوده كبر و شيلا اذ اياها انما فعل بهم
 و ما ثم ظهر في بينهم لا اذ بعد له جعلته و افعالهم في فرض التجدد و اذ يقيني
 الاستقام الذي جبار ايد التجدد و قصيره و مع ذلك كيف يتجمع
 مع ما كان اعلية اذ اظهر بالهز اذ يرد الهم تشبهتم ثم استقل بها كما
 بهتمت بها غنياه اذ انقضت بالهز في ارضك و في غير من حملك كما
 يمشى و يدعى بالاعلى اذ كان بالحق كرواه فاعلم بالهز بالهز كان
 من هذا الاستقام فضلك في غير فضلك و افضالك و ما وجدت من
 موهبك بطور عامه فكفر الاضرب بالهز كانت حينئذ تصد الاطراف
 عنك انك اطفائك و ما شهدت من شجرتك و حياك من طيرها
 الا من بالهز ان ترحم عليك الذل ان يرحم احد من خلقك و كان في عمره
 بين يد يهيم سبحانه فكما الحيا بالهز كما ذلك و استلك الصبر
 فيما تضر يقض من عندك لعل الكون من اجاب من قولك من طوره
 استلك بالهز استلك الذل بقلب الحزن بالسود و استدة
 بالزواجر و اظلمة بالنور بان تنزل بالهز في ما تدبر عن الاصران
 عن حنك يا من يديك بالهز الا ان جودت العود انظر ان
 و انك من المقتدر النج و انك من حياك من حياك كما
 ٥٥

کبریا و الاله کماله در این مرتبه در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه
 این مرتبه در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه
 سبب بر این سبب در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه
 بفرموده و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه
 تمام جود در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه و در مرتبه
 با صد کرد و ما بظهورش شده و بجمع و بجمع و بجمع و بجمع و بجمع و بجمع

کما شرفه تا ما شرفه

سبحان الذي بيده ملكوت السموات والارض
 وانه كان بكل شئ عليما له الحمد والفضل يعطى لحيث يشاء وما يشاء
 عن العالمين فبما خلقناهم من طين طيبة اسودناهم ابدا واليه عنده المرجعة
 المباركة التي ترزقت مما ارسلنا من قبلك فاعبدهوا بما نزلنا الا اليه
 وان نقضت البنية لفسادهم لوما هم لست تعلمون ظهوره ولسان بين كبريا
 والارض وكدلك كان الامر من شجرة ان من بقية النور شهوده انما
 نوع كبريا عليه بالنور محمد حسن ما قال ان الجبل لما سجد لله عليه اذ كان في الارض
 فصارت راسا مشروكا وهذا النوع جعل به محمد عليه السلام وبتحليله
 جعل القدم مما يظهر من ذواتهم الذي كان باصبعه حقيقته ما نزل
 ان يابا الارض القدر الله ولا يتبعوا اخطوات انفسكم فاتبوا امر الله
 كان من جبرائيل شوقه قال ان سيعلمكم الرب في الارض ولا تفقدون

ولا بد من تشریح من جمله الجواهر و غیر این است که فرقی است بین تقوی و تقوی
 الامر بهر متفکران و در این امر تفاوتی در مرتبه و لا تقبلوا الذی نه عن الله من الاعمال غیره است
 لایسکون و یا توهم الا که نه به مثل الذی یقرءون کتابه شریبا یا نه هم که یرون و یستوعون
 حکم الله فرمایند هر چند در این امر تفاوتی در مرتبه و لا تقبلوا الذی نه عن الله من الاعمال غیره است
 و الا که کلاوا الذی نه عن الله من الاعمال غیره است و الا که کلاوا الذی نه عن الله من الاعمال غیره است
 و ما کان تقابله الا اظهر ان هم تقویون و کسبتم خیراتین بیدایه
 عشر و یکون و کسبتم مکرر صبا و کسبتم مکرر صبا و کسبتم مکرر صبا
 و تقوی کا کما با سعه تمنیات الله بعد الذی نه عن الله من الاعمال غیره است
 فزیاده تقوی بعد الذی نه عن الله من الاعمال غیره است و کسبتم خیراتین بیدایه
 ما فات علیکم حینئذ لتقویون عن اولاد العظیمة فخر فی نفسکم استعصموا
 و انکم خست یا سعه سحر یا یقر علیکم الذی نه عن الله من الاعمال غیره است
 و قریباً ما کما حصدت به و لا یجوز و دعایا هرستیم و لا تلین من الذی نه عن الله من الاعمال غیره است
 القدس لا تمیزه و نه است کسبتم مکرر صبا و کسبتم مکرر صبا و کسبتم مکرر صبا
 من احد در است تا لاریه من نفس و معذرت و ما عرفتم قرآن من است
 و هذا الحق معلوم که ذلک کما تقدر ان علی کل شیء عظیمنا عیونکم و عیون
 الذی نه عن الله من الاعمال غیره است و کسبتم خیراتین بیدایه
 لرغبت فی قرآن من کسبتم مکرر صبا و کسبتم مکرر صبا و کسبتم مکرر صبا
 قریباً ان یسع الحبیث و الجورن و است سعه من غیره الا ان

سوره نمل که حسن است

ما يكفك عن غير الله ولكن ما بلغت به لما جئتك الظنون والادعاه
 عن عرفان الله المهيمن اليه ثم اذ الماتت يقات الله وادخلوا لشركه
 فرسبوا كسفا القناع عن وجه الامر وظهرنا لغنا بالحق عيال الله
 كانوا يرجون ان يكون ه قديرا لا يشركون به احد ثم ان امر الله تصدق
 او يبدل بذاتنا من ظننته في نفسه كما في كتابه ما اتم تخيلون به بل
 يرفع امره بالحق كما رفع من قبل ان يمتد شعرونه واما كنت لا تخبر
 عما فاتت عنك فما انما فاتت فضل ربك العزيز الجرب ثم شكرك
 ربك بما جئتك وارسلك بذالذبح الذي منتهى سمات الله ان
 تجدون ه قديرا في هذا اللوح من حجة عليكم في امر السموات والارض
 ان يمتد شعور الله في شهوده قل يا ايها الذين امنوا ان كان عندكم حجة
 عظيمة فداو برهان كبريا وادليل على عظمة قوتها ان يمتد صاوتون
 وان لم تكن عندكم حجة او برهان فباشر منعت نفسكم عن هذا الصراط
 المرفوع المدعو اذ انا عرف الثمانين دما وحدثت من حجة
 بان الله يرفع وعده ويقدرها كبريا في حجة محفوظة كذلك تم في الله
 وظهر جلاله وذللت اياته وبلغت كلماته ولام وجهه ان يمتد شهوده
 ثم استمع في آخر اللوح ولكن من الذي يمتد في الله يستصحبه اولاً
 تجب عن الدين تجد من ذابح العن والحق معهم في معتقد وذا من
 امر الله عليك في الدين تجد من ذابح العن والحق معهم في معتقد

٥
 سانه سماه حال نظونه
 ١
 خمر منطوية سخن بسد
 در صفا شد
 بهن محووه اين سخن
 بگرمه امه

والبقا والرفعة والصلوات والبركات وان يا عبد ذكر العباد بما الهن
 قبل خلق السموات والارض قبل ان يكون به الا ابي وقبر ان نظير عباد
 كرمون ولا تخف من احد فخذوا بما به الميمون القويمون وانا حفظك
 عن الذين كلفوا او عجزوا كما حفظك عن فر الشبان واضناك
 الما مقار قد تحمونه اياك ان لا تستر جالك كما سرت من قبل فظهر
 بما مرت ولا تضر امر ربك الغرر اسكتها اهدت لعلم الجرب فادع
 ان المسك لا يحرق الا عظم الذي يخرج مسك لعسا المحموم ثم يلج الناس
 ما زال في الربيب ولا تصبر قل من ان ثم امر بالعرف وعوض عن الذين
 الما صهك لا يتوبون قل انا حال من في الارض وعجبت بين عباد وربة
 في صفة وليهم في سبيل بين ربيته ان ينزلهم من قلوبهم وعرض فقد
 اعرض عن به فزال الازال من نظرا لا فقد نظرا لا الكبر الغفور من قل
 ثم ايمان اعدا الابل فظل فظل فظل فظل فظل فظل فظل فظل
 في المقدسون الذين هم كذا في زفاف الجلود ما اطلعهم بعد الما
 في العزير المحموم قل اقول من فزع من به ثم ارحموا العباد ولا تبعد
 عن مقام الذي يرفع في ربه في حيا حيين وان في حيا حيين وبكره قل
 ان يقبل الذين احد من شئ الابد اذ ان ثم يقفون ه اذ امرتوا
 في حفظكم بالانصاف بما جاكم عند الله وقهروا ثم في انفسكم من قبل
 ثم ستموا وانا بالاجابة بلقا اية اية ثم ستموا واية ثم ستموا

ه المعروض

لذلك

كذلك الهنك لما يظن البسبب بما مرث من لدر لدر ربه ودر بجران نتم نشونه
 فنش و طيقين و مرثك فليوض ان نتم غنر نتم غنر و نتم غنر من الملك
 و نتم غنر نتم غنر نتم غنر و الروح على الية نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 لوجه الية نتم غنر

القيومه ١٥٢

القيومه

سبحان الذي سبحانه كل من يظن الموت والارض كل الية يرحون به ربح
 له كل من في الية من العز و بئس شئ هو ذلك اليعنن به بيده الامر والي خلق
 مايت و بامره لا الاله الا به ليعنن لقيومه نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 والارض و نتم غنر نتم غنر نتم غنر و نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 الارض الا تقاسو اخلق الايات نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 قل ان الايات نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 ان نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 ان نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 لصوره الا نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 فيها نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر
 نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر نتم غنر

قدس عن الكفر شر الاله و صرف الايات لعل انتم بها تتدون و قل
 ان يهتج الذين يهتجون بالايمان في نفسهم و هذا ما قرره الاله عز
 و جل من ان يات اليها فاستقيموا على الاسرارين لذاتنا شيك الفتنه
 من كل جهات محدوده ثم اعلموا باننا كنا بينكم في سنين معدوده و قد
 يدبر منها كنتم تلو عليكم من ايات الاله العزيز القوي و لكن تمسكتم بقدم
 الذي ما سبقه بها القدم و كان يظهر منه وقارهم لبعث القدر من
 و هم لم يسمروا فغفلت بعد الذي شهدوا اثار الاله في حين و في كل وقت
 معلومه فانتم في انفسكم كما يات في الغفلة ان يتعرضوا عن هذا الوعد في وجه
 تريدون و كذا ذلك طويلا عرفناكم عن سمره نفسنا و منغ غيركم عن هذا
 اليها المنه المستور اذ الما جاء الاله كشفا الرجس من وجهه و قد
 استجنا عن قلوبكم لتقيدوا عما تحجبون ان تنزل قدرا لكم عن صراط الاله العزيز
 الوعد و هو تزيان الالجاب فاجمعو عن قلوبكم لظنون و الا و انتم تمسكوا
 بعودة الاله المحمود و الروم و لها عليكم ان تسعدوا صابا و الاله
 ثم اليتقوا بكم

ترجعون

جنت من انتم من الاله عز و جل و الاله العزيز القوي
 تلك ايات الاله الملك المتعالي القادر المنتقم العزيز الجبار و يذكر
 ان في كتابه في خطه من اجبت الاله لعل من جفوت بنفسه و علموا به المستعد
 متفهم من محمده و لعل يعرفون مولاهم و شهدوا و هذا الفضل الرفيع المستودع

اسموا

اسعدوا قومنا وادعوا عن هذا الغصن المبارك الذي عرفتموه في الجسد
 بيد السلطان الخليلي الرضا لم يستور المشهوره بان لا الا الا انا
 الهيمين لتقديره قد خلقت الملائكة بجزء من جسده والموجودات فضلا
 متى وان الملقه على ما يشاء وانا الملك المعبوده وقد ارسلت عليهم
 بالحق ليس بلغوا لاسات الله وهدى بهم الى الساعه قد مررت في
 ان من فعله وعرض عن نعمات الله وكفرنا بما تنهون عن لقاء الله
 عن قدرة الله تعالى الكبير المقصوده ومنه من قبل الالهة فقطع على سواه
 وبلغ في القرب الى مقامه يدع مرفوعه ومشتبه كثر لبعض
 الرذوق ودخل باسم الله في البحر سجوده كذلك كانت القرون
 والاعصار والان بلغ الزمان الالايام التي فيها خلق نجر البقاء وطلعت
 الشمس من بين يمينه والارض من بين يمينه كانه من جودته خلق
 شهد الخلق جميعا اتحد لنفسه اسم من الالهة ليعرفه به هذه العظمة
 المحروده والالهة تعالى مقدس من ان يعرف بهسرا او يصنف بهصف
 منقوته كما الالهة خلق في مملكة وكان الالهة ستة مخلوقات
 ولذا ظهر باسمه على اسموات والارض وقال يا قوم قد انزلت عليكم
 من سينا والروح نبيا اله الهيمين لتقديره ويا قوم اتقوا الله ولا
 تكفروا بمايات اله الملك العزيز المرحوم وما استعبد الالهة
 وما جابده من على الارض الا انفس معدده فلي رجع الالهة شهده

بان بعض يدعون جبر ان كذب سدوده قل يا قوم ان هاتين آياتي
 فكيف تكفرون بهذه الآيات المنزل لرسولكم فكم انتم بهذه اثبت بالكم
 ما هاتين آياتهما ولا يكذب الله قاصدا ولا يهمل في عمده ولا يرسل الله الغرير
 الخبير كذبا فكيف يكون من آيات الامر ونصيحه كبر النصح وذكر كبر ما يبع
 الذل والعلو ثم لا يظنون في انما يكونوا لا يقدر ان يشطع احد سبيل الله ولا يكونوا
 كالجبال المرفوعة المحصورة ولما لا يظنوا كبر عار في ثبته وبما الفضل فكان
 بايدي القدرة لسطوره والروح النور البهار على انية يتوجهون الى هذا
 انظر الجواب وكن سيد يتبع ما منع ولا كبر في قولك انك لا تعرف
 ولو سمعوا الذين يتبعون المولايه من نفسهم وكانوا كبر وعزوه
 خباب شامخه ~~الذي لا يظن~~ في المدينة
 ان يا سبحان الله من نفوسك وذا انك وروحك ما نهى الله الا الا
 انا الغرير القويم قل يا قوم هذا احب اليه قد ظهر الحق وهذه حجة التزلزلت
 بالفضل القوم سببه انه امن الله الامور له الحق والاكبر حين
 باؤنه ومييت من اراد بقدرته وكما اليه يخون قل يا قوم امنوا بالله
 نزل في النبي ثم عن صده ولا تجا وزيك هاضف عن الله ولا تنقصوا
 عمودكم التزمه بما فيهم فما من قاصد ولا تنقصوا فضل الرعين الذي
 يتلو عليكم في كل ان من آيات الله الغرير الجبور وليتم عليكم من جبر الله
 والحكمة وتبين لكم اسماء اولئك من الله قل ان الفضل والعلو والكلما

عذرا

قد ظهرت في هذا الكتاب مستوره الذي كان ظهوره محجوباً كما كانت
 من الخلق ان ينزلون مع الذين آمنوا في هذا العلم الا انهم يحركون بها
 منهم كما ظهر في حجتهم ليجربونهم وكانوا هم عباداً وجملاً وبعث
 ما شهدوا الله وما سمعوا انهم من بعد الذين آمنوا في هذا العلم
 عيونهم غير غيبه وذكوره كذلك بعض الله سبحانه بامرهم وبيط
 ليدان الله انهم لم يسلطوا الفدا ليقدموا القدره قل ان المرسلين لما
 علينا انا عندنا عليهم واطهرنا انفسنا رغماً لله بهم كما نزلنا آيات الله
 ان يكفرون ان عاقبنا ان كل امر حكيم قد ظهر من هذا الامر الميراث
 المشهوره وكل علم يحكمه الله عمنده وحصه قد طلع من هذا العلم العظيم
 المكتون ومن انكر هذا الامر فها كرم الله شيئا عمنده وحصه
 عنه فقد عمن عن مظهره انما انما القويمه ان الذين يتجدد منهم
 خلقه انفسهم يكونون لا يتبعوا الايام ثم اجبت بنده اعينهم
 واليه كما يشهدوا كما عجزه وان عليه فليكن المشركون فتنوه في
 من ياخذ حق غيره ويجعلهم كهدايا استوتت كذلك فليكن من
 آيات الترتيب عليها عقول الذين هم آيات التي تفكرون ويصحبك ان
 تلفظ الاله اصد ولا تتكلم الالهوه الله وان هذا خيلك للذين هم
 الى هذا الامر هم يعيدون ولا تنزلهم من قبل غير مستقر
 في حياتهم لان لا تملك من الذين هم واعدا انهم غير هذه الايام

العدوه فافترق الحجاب عن وجه قلبك ولا تحف من احد فربما
 ثم احترق الحجاب الموهوم من كرم سيف الله وقهره لا عدائه وللذين تجده
 منهم البعض من هذا النور اللامع المرفوع المنع الغير المرفوع ثم كثر
 من لدنا مع الذين هم منكم الاناث وذكره ويصنعك التمرثت
 برها وكان على صلوة محمد وود ١٥٢

بسم الله

ان يا كمال الذين ان يشهدوا فيك بان لا الاله الا الله المبدع ليدفع
 قلوبنا فيك بان الله الملك المتعال العزيز الخبير بيده مقاليد السموات
 الارض تغتفر في الدنيا في يومئذ خبرت الامم والخلق وان الله ليعلم كثير القدر
 فان العلم ما ظهر من عنده فكتاب قد حفظه من علمه بان ظهر بالحق
 بسط من بسين وفضل من كتاب الله المعتمد الكريم وهو خير لعباد
 في كل صراط من الالواح بهذا الجمال المعقد المسيرة الذي اعطاه ورا
 اهدى ما بلغت يد في عفاه اياها بالاسموات والارضين فان الحق
 لجة الله على الخلق جميعين وكون يحتاج لغيره لانها مره ان تتر من العاين
 قل يا ايها النبي اتق الله بان يحتاج في حياها من لافور العاين
 قل يا ايها النبي اتق الله بان يحتاج في حياها من لافور العاين
 ما يظهر من البسيتا وينزل من عنده الايات من اجود من لدن الله على
 قل يا ايها النبي اتق الله بان يحتاج في حياها من لافور العاين
 قل يا ايها النبي اتق الله بان يحتاج في حياها من لافور العاين

عنه ليد : عليه
 على مقال

تكون من المعتدين ٥ قل ان من يجد دينه بغير حرج فيطهر كيف يشاء وانه الهو
 الحق والهادي الحكيم من لم ينجح في شئ من امره وسلطانه ولم ينجح في امر المالكين
 بسلاطين ٥ ان الدين يجد دون ظهور رايه باعرا وبعلاية او بما يحسن
 من طين استيطان ٥ وانك بعض من الجن وكفو آيات الرحمن وكانذا
 على نلال مبدل ٥ قل انك انما كنت بيك في شهور وسنين ٥ ان القرآن مستجاب
 قرون الاولين والآخرين ٥ وكن في قرآن حيا منها تتلو على من آيات الله العز
 المتكلم العليم الخبير ٥ انك انما تعلم في كتابك انك عزمين ٥ وكن قد مر ببع
 وجلا عن تنسيق ٥ ولما بعض منكم من جد بما كنت ترون في شرفك
 وهو غليظ ٥ كذلك اخذنا بصار الدينهم ما شهد به حال انه بعينهم
 وكانوا من الغافلين ٥ قل ان الله يذم من يفتيه بوقد يفتيه نذ ان الله العزيز المنير
 ومن ظن انهم امر ببع ٥ ومن فضلت الراجح ته ومن ظن طرانه في القياس
 والعلية ٥ قل ان حال القصة مرتبة اشرف عن سببها كتم سلسلا
 وانك انت ذكر انك في انك ولا تخف من احد ولا يعترض عليك ٥
 المعضين ٥ ان ركب يحرك عن الذين كفروا ومن يمول لهم شركه
 قل ان الله انما اردنا ان نكشف بهن الا انه وكن ذلك ان فرس عظيمه فلما
 جسدنا لم يشركون فرما السجى اذا اظهرنا وجهنا دعما لا نفهمه
 الذي كفروا منه الا آيات المنزل البليغ ٥ قل الدينهم عرضا عن هذا
 ونكتم فيهم فدا بسعير ٥ ولما يقبل انما نهم ولا يبالوا ولا يبيحون

٥

فراهم را و يقفون لما سئلوا عن الارض من انما اخرجت من قلوبها
 القذا الله وكونوا مستقيمين على كل حين لا تزال اعداكم عن لغف البعد
 فاعلموا بان الميزان اليوم حيز و اذا اردتم ان تدرؤا احد افقر و اعنده
 من آيات الترتال من عدى اذا فاضت عينيها من الذبح فاعلموا
 بانها عاص من الله و كان على يقين من بينه و الذي اسود وجهه الله على عظمه
 و اياك ان لا ينزل على الذر كان من صدره كما شتم من برط استار
 سجد الاستيعة على هدم من الخلق ان يتم من استدينه قتل بالالا
 ما استنصروا من ذلك بل لكن الله يصير بالحق و يعيب بالحق من نصير
 عاينه من قدرة به العس القادر الحكيم قتل الله لهو القادر على خلقها
 من حيث اسطون من عجمه و اقتدارا من قدره و انه لهو القادر المقدر
 القدير كذلك المقدر على من آيات الروح لشكون من مستقيمين

باب الترتال

ان يا الله ان اشكر فلفك بما يدركك الرحيمه لك قدس محسوب
 و يرفع بذلك سبك في راي من غوب ١٥ اياك ان لا تسين القايه
 عين الذي كنت بين يديه في طلوعه و قوله ثم اذكر من عدى
 و بشره بذكرى اياك لتسفر نفسها و تكون على حسب مجموع

باب الترتال

بما المنيح بالحق و يدبره ان الله لغز الحيمه الذي قدر لنا
 قدره

قدره لا حد من خلقه وانا اذ افرسك عظيمه قولا قوتهم قصت سنين
 متواليات وشهور متتابعات وكان الوجود كماله المشتمل على المنه
 وازدادت حبه في فحين واما وقتها من بعد ذلك كان شريك في كبره
 وحصيله كذلك بقفت الالام والاسيا وكان لها شمس في خلقه وسكنه
 وكلما زاد الهمم كان زاد في شقوته ثم زاد فواجب حسن مبدع على
 الفرقان ومن سموات والارضين انعون يا كبره هم كبره تدرون
 الذي خلقكم وركبكم في كبره يا عباد المسلمين هيا فراعن به ولا تتعجبوا
 ورايهم وركبوا لا تمنعوا اهفكم من هذا الفضل اليربعه ان كان عندكم
 محبة عظم من هذا اوبران كبره فاقدموا ولا تكون من اصابين هيا
 يكن عند كبره ان به وجمته فاني ليا عظم من كبره من المصنوعين
 ازعمته في نفس كبره امراته بيدك سبحان رب العالمين هيا
 امره وعلوه كبره الوعوض على كبره الخلق جميعين هيا حواله كبره
 والقائم على امره بجنه عيسى العالمين هكذا كبره في الايات
 الحق ليهدهم بها الذمهم اهتدوا بالله بارهم واذانت عليهم ايات الله
 يفدون انفسهم ويكون من المتقين المودع القربين يدرك الله العز
 الحيد هيا هيا هيا هيا علم بان الذين صبروا عن الكفر
 وبارهم ما جاز الاله فقد وقع جرمهم على الله وان هذا البشرك
 الذي يهتكم ان الامين الهندس من القاصدين هيا مشر علم من الذين

يدعون الايمان فقلت الايام لم تبقا منها الا بقية لهم الا بعد عرضهم
 من فرستهم والاصفيين ولا يكونوا بشرا كانوا من قبل ولا يعقوا لهم
 لهم من لا يكون من الغافلين قران يا قوم لا تتبعوا الذين يحسدونكم من
 ولا من سلطان فابتعدوا الذي يتلو عليكم الايات الله هذه من آيات الوتر
 ات معينه قل قد كانت الغيبة بينكم وقرنت عرضتم فيها بعد الذي
 بها في حال الالواح في هذا سطر الوتر من النظر في كل عرضوا عن حكم الله
 نعمته قد عرضها عن منبر وتركم خطبة مبرين و اسكنها في حوال
 انقطعت عن ذل الابرار القليلين المصنفين وانا اخذ اربابا سكننا
 في هذا السبب ليعيدوا هنت فاطمئن افضل ربك ولا تحزن في شرا
 ينضرك بامرهم ويقدر لك خير الكثيره و يرفع اسكوب بالحق في هذا المقربين
 شرا على انما كتبنا الا احد من كتب ما كنت الا ان يشاء الله و
 كثيره كيف يشاء وانه امر بقدر العديده و انك لو تريد فاعزل لغات
 تنسب من هذا اللوح الا الذي نزل من ابائه و آياته وكانوا المن المؤمنين
 لعل يعقوبن ان اسرع من راقدا العفلة و يترجمون بقلوبهم الى سطر الله
 بعنا العظيمة و الرزق عليك و على الذين هم كانوا على ربه من المتوكلين

الحام العود

والتبرير

تلك آيات الله سنزلت بالحق من لدن رب العزيز الحكيم وفيها
 الايات على من يستعملها والاصفيين و يبلغهم رسالات الله ويترجمهم

لعل

نفس الله القائمة على الخلق جميعين هو في ذلك يوم من يوم الدين كما يرجع إلى الله فمقتضى
 ذلك كبرياءه وقومه النظر والاعتناء به وبما زال فيه من سلطانه وقهره
 ولا تشد اعنقه بغيره كقول لا تغفلوا عنه ولا تكون من المعرضين كما يلهي
 ان لا تشدوا ربوب رب الارضون كما وجوهكم ولا تكفوا بايات الله حين لتق
 نزلت عليكم القوا الله ولا تتخذوا ايات الله ولا تكون من المعجزين
 قول قومنا علموا بان الله خلقنا في اربع ايام لا في ستة ايام ولا في ثمانية ايام
 كقولهم انهم من ابناء ادم وصورهم في اربعة ايام لا في ستة ايام ولا في ثمانية ايام
 ايات بالحق ولا امر ولا نهي القدرين في اربعة ايام ولا في ثمانية ايام ولا في ستة ايام
 هذا وفيه ما سطره في اللوح في اربعة ايام ولا في ثمانية ايام ولا في ستة ايام
 ما لم يفرغ الله باعد وان في الخلق بعين كما فعلت بعد الذي جازى سلطان
 مبين ذلك الذي يخرج عن الايمان منكم في ستمائة والاربعين هو قتلون في
 كما قلنا ان الزمان كان اقبلكم في اربعة ايام من المحدثين في علموا بان في
 اللوح يتعجبون حين الله عليكم كبرياءه في اربعة ايام من جميعين فمن عرض
 عنه فقد عرض عن الله فمنظور في المسلمين والمرسلين ولان يقبل الله من
 شيئا الا بان يوافقن بهذا اللوح ولربيعه الابد الابدين كما انك لخلق
 عليك في ستمائة ايام مرت من لذي الله القديره فمن
 فليعرض من شاء وليتخذ الله به سبيله ذلك انت يا عرف الميم
 ان شكركم انك بما انزلت لك في اللوح العظيم وذكر اسمك في هذا

الذي الميراث الذي يفرغ في فخره ثم اعلم ان امرنا ان كل من فخره
 التي اشتد سها بين الحق جمعين . و تحفظ عمال الذين يذلون
 من اجزاء الله المتعالي العظيمه كذلك مستنا عليك فخرنا اللوح لتكلمه
 ركب فيلجى صين . و الروح عليك في الذي يفرغ و فرسب الله الحرف الرجح

جواب محمد ~~الذي يفرغ في فخره~~ من المدينة

به و رقعة الفرس تعني في غنان سدره البقا بالان قد يرضى له و بشر
 المخلصين المجرمان الله و المرفدين الالهة قربة كبريه و رقبه المنقطعين
 بهذا السب الذي فصل من بقاء الملك العزيز العزيزه و تحمد المحبين
 الامتعة لغيره ثم لا بد المنقطعة المنيرة قل ان هذا المنظر الاكبر الالهي
 في الوجود لم يرسلين . و يفصل الحق عن الباطل و يفرق كاهن حكمة قل الله
 لشجرة الروح الذي يفرغوا الله اعلم في المقعد العظيمه ان يامس في شهده
 بانته جوارحه لا الا الله هو اسقط المهيمن العزيز العتيد . و الذي ارسله
 على جرح من عنده و انما كل بامر من العالمين قتل يا قوم فرتبوا
 صدود الله انتر فرض في السبيا من لدن عزيزكم صدارة لسطح
 الرسل و كذا الامم الكفيل بتميز العاقلين . كذلك يذكر المزمور
 فخرنا اسبح و ما عليه الا البلاغ المبين . فمن شيا فليس من عن هذا النص
 فمن شيا فليتحذرا اير بسبيل . و قد يفرغ ان كلفوا بحضه الآيات فينا
 حجة انتم تميز الله من فخرنا في حجابنا امل الكما زين . لا فوالذي نمرسيه

لوح اعلم حقه
 عزله ما هو
 ان لا يلا

ان يفرغوا

لولا قعوده وادولن يستطوعوا ولو كون بعضهم لبعض لمحمد ان يا محمد لا تسرس
 فغيبته فمؤذرا يا محمد ثم كرتت فمؤذرا يا محمد ثم كرتت فمؤذرا يا محمد
 بحسب ان يحول قلبك ولو تصدق بربك لا تعدوا ممنعتكم من فمؤذرا
 والا صينين هو كرسى ان لا تعدوا ولو شرب البقال الجاهل ولا لكن من فمؤذرا
 وان يملك الحزن فمؤذرا ان لا تعدوا لاجل اسر لا تضطر فمؤذرا كرسى
 ورب آياتك الاولين هل ان ابن عيشون فمؤذرا الومير لم يهين
 ليعرفوا انه يعبرونهم اوسيه افغابته باذ انهمو كرسى شحدا فمؤذرا
 ان نبت اعين فمؤذرا ان الدر عريف عن هذا الجاهل فقد عرض عن الرسل
 من قبل ثم كرسى ان لا تعدوا الا ان لا يعدوا الا بدنا فمؤذرا فمؤذرا
 اللوح ثم افرد فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين فان الله قد راعها كما اجر
 ما شهد ثم عبال العقابين فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين فمؤذرا
 ورحمة من لدنا لتكون من انصارين فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين
 ويقرب هذا اللوح بعد ورسول فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين فمؤذرا
 كبره وانه هو الرحمن الرحيم والحمد لله رب العالمين ثم ذكر من لدنا
 كما من سكن فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين
 يجره ان فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين
 فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين فمؤذرا ان لا تعدوا من انصارين

من شياطين
 كرسى ان لا تعدوا من انصارين
 ان لا تعدوا من انصارين
 ان لا تعدوا من انصارين
 ان لا تعدوا من انصارين

لصاره

في صدوره وهو كاذب بالعدل يسبناه فوفيه نصير صوره بغيره من اجل
 وبقدره المقام فرب عيشه ان باهرا القدم ذكر العباد بمازل عليك
 في العين لعل يتوجهون الى فرقتك قدس كرمهاه قبا قوم القوا الله ولا تقفوا
 في الارض ولا يجادل احد احد او كونه افردين به وحده اياك ان لا يلبس
 وطن لا انفس كما قصدوا الا وطن عز قد يباه طهره فلو بكر عن الحب والنفسا
 لتلا قوا ربك الرحمن بقلب طاهر زكيه ثم تدنو استنكر عن اول تقبلا
 الذي همس عذبا بجاهم قديهم الرضوان سسرهمهه بل ان الذين تم
 فقلوه همسهم في اولك ان ريشته قد ابدت كالممكنه كان فيهم
 الا لفظ في عرقه ان واذ استل علمهم ايات المشغف بصارهم تستصفي
 وجوههم كالمثل للامه شمس ربه اولك هم الذين لغوا به بارهم كما فوا
 معتدرا اعدى فوفيه نصير صوره بغيره يسبناه قبا قوم القوا الله ثم
 على اشرافه امره بولاه ولا تعقبوا هممكم ولا تتخذوا فيه فرسكم شركا
 ولا تتبعوا الا رجح رماع فتوجهوا الادهه قد همس لاه ثم احبده فخرين
 لغرضه امر الله بقلوه كرم وعينكم ولا تسلكوا سبيلهم بقلوايه يا قوم فاحذروا
 عن الله ولا تكونوا كالدنيخه اعضوا عن وجهه ثم اتبعوا كما شيطان من يد
 فاسلكوا فوسيل الله التي كانت بالعدل مستقيمه اياكم ان لا تتركوا
 بانه ولا تتخافوا من حكم الله ولا تكونوا في الارض جبارا شقيا فاصلوا
 ما وقع عليكم من الاختلاف وكذا انما عاين سر التوحيد كلبنا

فوا
 بغيره

سبحانك اللهم يا ابراهيم استغفرك حينئذ عما كتبت ايدي بين يديك وعما
 امر علي فلقد انك كتبت بعبادك جلالا يا ابراهيم قد روت امرت الذي
 ان عبدك لا عدان يقيم فيك كيف جد وادب ثم تحدث عن مياك في صهيبت
 وادب حينئذ بانك كتبت القادر على ما شاءه ولم يكن حيث يارك بيد احد
 يدراك كتبت الحار فيمات وادانك بعقدت حكمياه فوعظت الهى
 لو تريد ان تارك في الحار بمطعم نفسك لتكون مقدره اذ لك وادانك
 فذلك على عين مبيناه وعتوب بين يدك بانك كتبت القادر
 تطهرت استراشادك على كذا ما تريد قدرا لا تسئل فعمل
 ولين مبيناه شين ارادتك انك على كل شيء عظيمه وادانك فعملت
 اجراك ما جدت من سنك لست لا يفد امرتك الذي ارفعنا الى مقام
 عن جميعه اذ ان هفت من جوارحك في كل شيء ولا تجعل في صهيبت
 وقد قرع عبادك بان لا يردو عليه في ابراهيم وادب على جلالك من قبل
 وعبادك هذا وانك كتبت بذلك على ما هو في جوارحك يا جليل الاله
 اصالح امر خلقك من قبلك يا نعم ان لمن يؤمنز انك في يوم قيامك بمطعم
 نفسك لن يعترضوا عليه لا يؤخرنه ايدى عظمهم في النفس من الود العضا
 كما ابد الهم من كذا صغيره ان ياروتها اربابها فافو عن
 ولا تمنعك الابهة عن هذا الفصل في هذا الميزان لا تشكروا على ما عاهدكم
 ثم هو سرور الاله على امره بدينه ولا تطعموا في ذلك اليوم الا بما كادوا

ان
 وجهه يومها
 رتوده
 كرمه
 ان لسوى ان لرب

يا ابراهيم

بانها كفر فلهذا لم يفضل الذي استقر عن غير الله سبحانه ولا بد
 حينئذ بان بعض منكم يأخذون ابا ساج يا ابا هريرة يكون بها الله
 يعنون على الله الذي خلقه فكلما صبح وشيئا ان ياروسا يا ساج
 انصفوا الله فلفكم ذلك اليرز لا يكونوا انما كان الرباه فوالله ان
 تو منوا ابرو من الله بهذا العبد الذي خلق عنه بالحق في هذه الايام ان منفعكم
 شيئا من قليل ولا من كثير اهدى بعض من الحق وتفتون في نفعكم
 بان يتبعوا كل الناس فبا من اتقون به وانما يكون في ذلك عبادا فيغير
 فوالله انما ارضى بان تتكلم في هذه الايام ولا اسلمكم عن امر ان
 تغتضوا على ابرو من الله ان بالحق بانها اذ انك غير وحيث قلبى
 ورضى عن نفسي ورضيت عن عبادي وعليه من يركوا لاجل البان جميعا
 فيمنع ان تم القول لان لم يكون في الملك اذن سيعاد الا الذي يمتد
 هذه الآيات وتفتين خير نعم من الله مع من استودعتم ان قل من كثرة
 الامم في هذه الايام التمام اسر ارباب ابن كس صرياه

ذلك الكتاب يهدى الى الرشاد وحبلى الله حقه وذكرى لمن فرسهم
 والاربيين فلا ريب فيه نزل بالحق من الدين حكيم خبير وفيه ما يهدى الى
 الايمان ان يبقوا بغيرهم الى الله رب العالمين وفيه حكمة عظيمة يعلم
 وظهرت كلمات الربان على ارباب كذا كذا بغير ذلك الآيات

وخلق عليك ما يريد كماله العزيز الخبير ٥ وفيه ما امر الله به بالعدل الخالق
 هذا افضل على الخلائق جميعين ٥ يا قوم من اهدى الله له ولا يتبعوا به ولا يكون
 من المعرضين ٥ قل ان يصيب شئ من لدن في علمه ٥ قل ان شئ من شئت
 من لدن سلطان عزتك ٥ اياكر ان لا تحزنوا ان شئ من افروجه الفرج ثم ارادوا
 فحسنت الله من عجزكم ٥ اياكر ان لا تظنوا بان الله ظن الله ولا تشكروا اليه
 الايمان ثم قلبوا وادخلوا مصر الايمان بين يدي العزيز الجليل ٥ ثم ارادوا ان
 يسهلوا على قلوبكم يا قوم من عجزكم وجمعوا عليه المشركين ٥ ووصل الامر الى ما
 جاء به اسمعوني اني قد علمت انهم شهدوا انهم سبوا في القيد لعن العليم ومنه
 حسين يا عبي الله الذين خرجوا من ابيهم مع اهلهم وجمعوا بينكم فليخبروا
 واما ظهر من الذين خرجوا من ابيهم مع اهلهم وجمعوا بينكم فليخبروا
 وقاموا عليهم عرك الكفر ولفظوا عنه رسول الله وخرجوا من بين يديهم
 عن قول الله المشركين ٥ الذين يعطون انفسهم لاشيطان فينسوا انهم
 واولادهم على ان يرضوا عنفسهم ما كانوا من المتذكرين ٥ قل الله الامر على
 جاء به اهلهم وفسدوا الله الذي رويهم اليه الذين لا اله الا الله وحيث
 المقربين ٥ الا ان الله يغفر ما اراد الله من رسله ما شاء من غير حساب
 واما من خرجت شيئا فاستبقوا الى رسول الله ورضائه بفرح عظيم ٥ و
 اراد الله الحق الاية وقررت عيونهم من ربه اذ انزل الله سورة قدس
 وانشأوا على المهاجرين وجموعهم من رسله ما كانوا من المتذكرين ٥ ولا يضره
 ما

زل

زال عليك لضرباً قد رقى قلبه وسكتت مناجي الغر فترى كرهه إذ استقبلت كبر العباد
 فليعلم بدوت ايدو كرهتك ودينه الا ان ورد في القدر غير غيره اما كره ان لا تصيب صدق
 ولا تصيب عقله ولا تصيب عيانه فربما كره ان يمد يده عليك في يدك كره لا تخف من كرهه
 واصل عليك بين الملوك يعينهم ثم اعلموا بان ما ذكره لا حد من شأن الا في اوقات
 امره وان بذال شأن قد كان بين يدى العظماء من جرن ذلك ان يذكر
 عند انه لا يحكم احد على ما يطبع الشكر عليها وان بذال يعينهم ولو امر الامراء من
 الملوك بان يكرهوا في الذي يذرعهم من غير ايدى من تلك الالوهين الاخرين
 وان امره على عباد هذا الفضة عليهم من جرن ان يجتاج اليه وان العرف من العالين
 قل يا ذوق لا تحقر شراست انما لكنا بلنذكر لا تكون من الجحيم قل ان
 انفسكم واما كان في صدوركم عند عيب العباد والارض ان تهمسوا اليها
 المهرين ما شكوته باكم ولا تعتدوا عما فضلكم ارباب من جواده ويذكر الاصل
 مستغفره قد سوا في انفسكم ولا تقبلوا منكم ولا تقبلوا الذين جعل الله لهم من نور
 من جملكم سلطان بينكم ويذكر عليك الايات بكت يدع ملج ثم اعلموا بان
 قدر لكم الا قدره لا احد قبلكم يحرمه يذكر اسما لكم على العالين من الايدى
 متعز عن ظنهم ذلك لا فور العالين اذا فاستبشروا من انفسكم ثم اصبروا
 ربها ورد عليك كره سبوا ولا تكون من المضطربين هتدون عما لك عند كره
 الذين ينادونهم العالين هتدون اللوح هتدون اسما لكم من ذلك يقول
 منسبنا ربنا بما نضيف تقضروا تقول الحمد لله رب العالمين

قوله العزيز

ذكر انه في شجرة القديس بقعة استرا كما ان على ابقاع الارض الله الا لا امر
 المهيمن القويمه قد خلق الخلق الامم في بقدرته وقد راعى تعليمه ابرار
 وذا بعد من عنده فضل من لدنه ان يتم تعليمه ودارس عليه يهتدى ويزل
 معهم الكلب لا يصنعون عبادة الا من شرهم يهتدون ه وفضل في الكتاب
 تعضيل كل شئ يدي ورحمة القويم يؤمنون ه قبل يا قوم اتقوا الله ولا تعبدوا
 في الاصل ولا تكونوا من الذين يهتدون الله لا يهتدون ه ولا تكونوا مثل
 الذين يهتدون كروان استلب لهم شرف من جهل المذكورهم محزون ه وبعيدون
 في الصوم مع ذلك شرفهم المجدور الامم يهتدون ه واذ اقبل لهم
 من الحكم يقولون انه شر من الله واية بهم من انهم كما تهمجدون
 الا كما والى اجاب الله لهم من سخط ه وكذلك يعكفون على الا
 في نفسهم ولا يشعرون ه ويدكرون به ما لم يظنوا عليه سلطانه واذ
 طمست على عقابهم تغلبوا به كذلك فاعرفوا هولاء يا هولاء ثم عن
 هولاء واما عرضون ه ثم اقبلوا الا انه بكلكم ثم اشكوه بما صطفىكم بين
 خلقه وابدكم كما امره وعزكم بظهور نفسه عليكم سبل الغر والفقير وادركتم على
 المنقذ وادركتم الرغص على بقعة تد محبوس ه حرق عنكم الحيات
 وظهرت من الاثابت وادركتم الا مقام الله الذي سمعتم نجات
 عن ان نية المهيمن القويمه ودارس عليكم نجات واية التي قد اتوا

عالم

٤٥
 بحاشيتها وما ذكر من قوله لو كان ان النفس روح واهل حبه
 ونفسه فربما يكون قلبه لا اعتباطا به ان نغمه تعرفون هكذا
 قد صفا عليكم تفضل الروح تعرفون فضل الله عليكم ولا تعرفون الا انفسكم
 هذا الشأن المفقود الخجوبه وتستقيم اخبر الله ومطابقه
 سجد بالانزلكم ووالف كولا لا تحبكم لولا الايمان عن هذا
 الصراط الذي المروده الذي نصبت على حبه القدس باسم الله
 المتعالي المشهوره ان يالا بسببها تذكروا انفسكم بما اذكاركم
 بالحق من هذا القدر المكنون هو لا تحزن فؤادكم ولا تلتفتوا الى
 الدنيا وارضها وكلها وهما وعليها اليقظ بما عنده الله وانتم
 فيه لكون انتم راى انفسكم بوجه الا لا تقطع عن تقصده هكذا
 صرفا لكون الا بالحق وانزل عليكم كما ياتكم الاضواء القدس وتعلمون
 فيه باذن الله وتميزه وتجربون فلا تتجهوا الا الى الله من هذه القوه التي
 من سماء القدس وانتم تعرفونكم تشهدوا يا كرم ان الاكفرا
 بها مثل امر القبل الذينهم كما في آيات سورة الحجج والرواح
 عليكم وما الذينهم حكما من الله هم يتبعون ه

سورة العنكبوت

سبحان الذي نزل الآيات بالحق ليعلم يعقلون هو منها لتعلم من
 له الله الهين القوي ومنها تمت حجراته وظهر برأيه والاعمال

واقفت كلمته لغيره يعنون ان اعيد فائدة الدينير حتى اجعل لقائه غير اية
 ثم يا اية من كبرفون ه قل ويد لك في الغرور بقصدون ان عن سبل اية
 و اتمر مسلمون ه و به تترون باية نفس كثر اية اتمر بكون اكان عند كمر
 جمة عظيمة بذه فالتو ايجان بتمصا و قون ه يد يكون ان بالذبح كان
 بين ايد كبر عظم من ذافات اية فيما بتمر بظنون ه قل كثر الايات نزلت
 من مهيمن فيهم وكما العلاء طلمت ولا فرق بينهما ان بتمر بصر التوحيد
 قل ان كان له كبر بان او حجة اوله غير ذانا ظهورها ولا يقرون ه قل ان
 جمال العبد قد ظهر عن خلفه محبات كمنون ه قل ان شمر النما قد اشدت
 فمر وسط الزوال اتمر عنها مضمون ه يا قور احوالها بغير كذا لا يتجبر عن
 الذي خلقتم للقائه ان بتمر بكون ه يتكون فضل الله و بتمر تشهدون ب تقرون
 عن الحق و بتمر بظنون ه وان تسكروا انوار اية الورد فبار بتمر بتمر
 وان تته و اية الباب ه و هو كبر فبار اية بتمر بتمر بكون ه كما فون اية
 ولا تتحمر بغير كمن عن هذه الصفات المراد الحيرة و بتمر ان تقبلوا
 و تقصروا في قدره و عند اية بغير الحيرة و دلن بغيره اياكم لا يقرون
 ان بتمر بتمرون ه لكن بغيرت عنكم ما لن تجده من بعد و بتمر بتمرون لا
 زال بظنون ه و بغيرت بتمر بتمرون و يكون بتمر بتمرون ه قور عن مراد بظن
 و استصفا و امن بتمر بتمرون الزود بتمر بتمرون بتمر بتمرون و استصفا و امن بتمر
 استعماله لا و بتمر بتمرون الذي بتمر بتمرون بتمر بتمرون ه تقوا الولاية

لكنه

٥٢

كتاب الله وراه ظهور كره كراهه وراه نفوسكم ان ينتمى لفقوت
 كذالك كبحر الاسباب القيس من هذا القدر الحمد وده ثبت بالحن
 ويظهر عن الظاهر ان ينتمى لظهوره يتفق كرون والرب يظهر منه سواد
 ما كان وما يكون ويظهر منه ما يفرضه الراجح من جهة كراهه كراهه كراهه كراهه
 وهذا اللوح شمس باذنه لو ينتمى لفقوت والروح عليك يا جبار الله بما عرفت من الدنيا
 وقيل لتمامها به المهيمن لفقوت به

حما سبرنا **باب العلم الاكبر** على شياح
 ان يا عماه شمس باذنه ظهوره في غير وقت البقاء بطوره في غير العلم واما
 الله في ملكوت البهاره من الروح من شخص الايمان كما خلقوا بالامر في
 فرح لا كراهه من العلمين وهو كراهه في والرحمة في كراهه في
 فما تروى ان يستشهدوا بذلك في نفسهم في هذا العلم الجديج في قرآن
 في لفظه انتم منها فضل كلماتهم وظهرت في حيا في قدس كراهه في العلم
 عن تعقيد في قرآن الكليات انتم منها ظهرت المقاطع واليهما انما في شمس باذنه
 في العلمين من ان منها ظهر الرمان في كراهه الاعصار وقت سطره الله وجمعه في العلمين
 قل انه لا يظهر كجوف ليكون اربع علمه ما ذكر في الملك في الازال علمه في كراهه
 من كراهه في الراجح من سبعين من تاتت انما لا من كراهه في كراهه
 القيس ووقفت بها العلم الاكبر في كراهه في كراهه في كراهه

اهل البيت الحسين \odot مثل آية نبوته منها تعزوت الرقا على الافان ولا
 يران الرحمن بسطار عظيمه \odot قل يا اهل البيت قد جازكم مذاب السه وقتره
 اذ امرت من نار ثم اعد شهادته فنفوسكم ثم اجعلوا اصابع الاعراب من قرائنكم
 ثم اجعلوا الاصابع من قرائن الجحيم \odot قل انما لعنتموه انه قد ظهرت من غياها
 القدرة ومعها شهاب بسين \odot ليبلغ شيئا يلين عن استماع
 هذه الاسرار لم كانت تحت محراب القدرة وسيدتم من استقر
 الاله العزيز الحميد \odot قل يا اهل البيت لا تصفوه في اليوم الا بان يوم هذا
 البرهان الاكبر \odot ومن الجوه الكائن الاقرب اليه \odot لا يعرف كجانه
 من قبله \odot ورواية درسه وصفوه ان انتم من العارفين \odot قل ان يتبدلت
 اليريم من اعد شيئا واليسجدوا لآدم \odot او يذكروا كقدا نزل
 من سماء العرش من المرسلين \odot الا بان يدفوا فهذا السر اذن
 الذي ارتفع بالحق \odot وقد في ظلال العالمين \odot من لن يدفوا
 في ظلال الوجود فقد خرج عن قدرته \odot ولن يستثنى عن هذا الحكم
 احد من العالمين \odot هل ان كان بيك من سنين من الدهر واسترنا
 وجهنا عن كل بصير \odot لسلا يعرفنا من اعد من بار الارض وكان به
 كما ذلك شهيد \odot علمه \odot قلنا ما المشركن ارفعنا برقع استر
 عن وجه الجبال \odot واظننا \odot كما شمس قط الزوال فتسابت السمرجة الخلائق

اجعدين

ابعين ٥ قل قد جاءت لغيت من شطرا من المقدر المتناط العظيم
 وقد ظهر الميزان بالعدل وبموازن كل الاعمال ان ينظر من حيث يدبره
 قل يا اهل الارض ان تريدوا ان تسعدوا فغنايت امرنا يسعدوا
 هذه الغنايات المذبح المذبح ٥ وان تريدوا ان تشهدوا فاجابوا
 فاشهدوا هذا الجمل العزيز المنيرة قل تاملن بقدر اليرير
 ان يسبح نداه الله الا بان يظهر اذناه من كل ما يسمع
 من الناس ويحرق الحيات باسراء ويبيع الدنيا ومن عليها
 فظنوا اذا بقدر ان يعترف بعبادة العز يسبح نداه الله
 عن نار المشتد من هذا الشجر المرفوع المنير ٥ ان يا عباد
 قل تاملن ان الروح تدبر بالحق من هذا الجمل اللازله الابدى
 السرور والحمد والامد والقدوم ويدعو كرام الله اعلم وبها نزل
 في السببان من لدن سلطان عز عظيم ٥ ويشهد كبري من
 ويهدى كرامات من قوس كبري ٥ فاستبقوا يا قوس بهداية الله
 ولقائه وفضلوا به كما فعلتم برسل الله من قبله الله يا قوس ولا
 كونن من اهل دين ٥ ويا قوس لا تمنوا غنا من الله في غير الاستبان
 عن كبره ولا بما له من هذا الظل والمنيرة ٥ اذا انتمقوا فخر كرام
 ان تغفلوا بشرا فغفلوا امر الغفران فوا حسرة عليكم يا اهل

يا اهل
 البسيان ان
 فاعلموا هذه الايات
 من الله فاعلموا
 من الله فاعلموا
 من الله فاعلموا

هذا هو
 هذا هو
 هذا هو

الفاضل ٥ يستعمل الذرنا كمن سكت الرتل بهرنا
 بالحن ومه بصيا وسيرك بسبين والرحم عظيم ٥ اذا قوما
 على المشركون باعرا من الذي لن يقاسن لشيء خلق بين
 والا رضين ٥ وفلوا به بالا اندر عيا ذكره ولن يقدر ان يسيد
 اذن المومدين ٥ كذالك لظن عليك عما تقض من قبله انك
 يستشرون في انفسهم ولن يفعلوا بعينه ازيد عما فعلوا ويكون
 من الربيعين ٥ الاله الذر اليتقلبهم وشبهه في يوم الذر في قسمة
 الاولين جمعين ٥ ان ياتوا بسجل اللال ذكر للعباد ما شهدناك في
 عين الذر س فرست عن مشرق العيا الا سطلع لبقا في رفا
 الايا وكنت بحمد العيس من وراء الروع تتحركان قولنا فزا الم
 ان بلغنا وراجه الكسب ببقعة استنا شهدنا قوما من المشدين
 حول هذه البقعة على اسم من الاسماء مرقفان وكانوا ان يقفوا
 على ظهر عرا الراكسار والصفات وعن كمال ما يعرف اعي
 حقاين الملكات مجموعا ٥ اذا قمتا فرمقا بله عيونهم وكنتنا منهم
 وتجلينا عليهم بطرا انة وكذالك كان الا مرضوا ودر العن
 بالحن مقتضيا ٥ وكن فرمكت الحاله في المدة الزن لن سجد
 بالقرن باسبقت دعوتنا بالغمزة على العالين جميعا لعلمهم للتفتون

الذر

بالذمى كانذا ان تيدسوه فورا همزة ويرفون بار نهم وسولهم بعد الذي
 كانذا ان يدعوه فركلا من قد يباه قلنا وجدنا همزة تحت الحاء بعد الهمزة
 واما غلام من سلطان المستر سنا الوجد عندهم عن ابن عن بنينهم واما
 عندهم الا ان درونا فنار ان القدس در او جبر الى قوت
 فربقه قدس جبريا ان اذا وجدنا قوا كانذا ان يعبروا الى بقايا هم
 وقعد هموز كرههم سر سجد همزة توهنا اليهم همزة قدسهم واه لعل
 ويرفون سر لاهم القدير يشرفون بلقاء ويدخلون فظلم كان الوجد فيه
 كما شمر عن افق المرشد قاه فلما وجدنا همزة تحت الحاء بعد الهمزة
 واما غلام من سلطان الملكات الذي يعرف من شرف شرايع
 الا من فر انوار الحكمة اذا تكتنا همزة فمهمزة عن ابن المقام قدس
 ستورا ان وسيرة فمهمزة العزب الي ان وصلنا الى آخر المقام ^{في الاصل}
 وادع عنهم بركاه وجدنا قوا من المرادين وكانذا ان يوجد همزة في
 والجزء يشهدهم صنعهم من ان الملكات انفسهم كذلك
 كان الامر بالحق مشهورا كما نهمز لغوا في الترجمة الالفية العنصر متفاهم
 الذي لن يطير لوقية حجة اوله ان لا ان يث و الله ربك
 و رب العالمين جميعا و كما نهمز ما شهدوا من شئ
 الا وقد شهدوا الله عليه سبورا قويا و يستفردا عن امرائش لثا

واما الحاشية في الاصل عن تقديره وكان في ذلك المقام الـ
 ان جائهم الامتحان والاشارة بما ذكره في اللاح وكان من بقلم
 القضاء في لوم الامر موقاه اذا هبنا عليهم فانفس الرحمن
 وارسلنا عليهم انحة التعمير من بذ العلامه لعل يدون في هذه النسخة
 التراكات من جنون الله رسلا ووجدناهم في نسخة العظة
 عن هذه الرسائل التي نفع منها ثقلت المرجحات
 الاسامة قرب محمد واه وبعد ذلك وردنا بنفس الحق
 بينهم كما قد سجدوا له ليدوارق البهتة تكررهم بتدبير الالذكر
 كانوا ان يوجدوا في ايامهم وبتدبيرهم في ليرة الوصال مقام الذي
 كانت بين المرين من فراقه يدعها هكثنا فوق رؤسهم
 شهذرا في سجدوا وادسنا في محمد واه واما وجدناهم في اقل
 بين الذرة كما شجره كذلك احصينا اعمالهم في اللوم الذكران على
 محمد اذ جئنا منضوبا في سابق رجعت العالمين ما تركن لهم وركن بعد
 اول من فوق رؤسهم وتبعنا الامتلاء غير انهم وصبرنا وكتبتنا في
 ذلك المقام في ذمت التراكات عن محمد يد العالمين في نفاه
 لعل لا يتكرروا على خلق الله كانوا ان يوجدوا في ايامهم في سنين
 بعد واه اذ وجدناهم في سكر من الامر غفلة من الذكر كان يعرف

تجدد

من فرغوا الا كما ساء مخلوقا فان بعدنا في كل حال انما يكوننا عليهم وحي وصدق
 ويزيد من مضيقنا عنهم كضيقنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 ان وردنا في قوله العبدان الذي من غير ان يكونوا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 الذي من ظهرت ملكوت الاسماء وكان عن وجه العبدان من قتلنا
 و بعدنا قولا استقبلنا بوجهه عز ربا و بهما كقولنا من قتلنا من قتلنا
 بايديهم اعلموا انهم لم يفرروا لان كل من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 كما في ان قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 الجليل من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 الذي كان من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 نفس امر الله من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 الا ان الله لا يفرق بين القتل من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 نادينا و صوف يعجب من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 و قدره من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا
 في الاسرار التي كانت من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا من قتلنا

قلنا وقد اتفقت الأمة على ان هذا الذي جاء في قوله تعالى فاصبر على ما امرنا
 نعماته من هذه النعمات التي كانت على لحن بين يديها المئين في قوله
 قلنا انه ان تعرفه في هذا الجاهل وان تسعد آياته في هذه الايات
 لن يصيد عليك عرفان نفسه في يوم الذي جاء بك بالحق ويا ليتك
 بما دعت في هذا الراجح قدس محفوظه على ان تعرفه في هذا اعلا الله وعظم
 ونهاه الله وحجته وسلطانه وجاهه وعزته وكرامته وبرهانه واولاده
 او فضله على ان تعرفه في هذا وكذا كان الامر حسنة
 من سعاد الامم في هذا النوع بالحق مستورا في من يشاء فليسمع
 الى محض الله تعالى وجاهه في شانه بطيوع الاخرى من انما لك في امره في قوله
 به يقدر احد بان يعرض بهذه الايات ويغير الايات في نفسه لا في الايات
 تفسيره بل يكون مشركا بالله واياته ورسوله ونفوسه وبذلك يشهد هذا
 اللعن الذي ينطق بالحق ومن ورائه لسان قدس شهيداه وان
 يمكث الذل لا يصر ولا يخزن وذكرا على ربك وادبك
 عن اللين جميعا وان يستجيب الامور وان اشرك بك بين يديه في قوله
 شذركه من الدنيا بذكر عياله شذركه الذي كان معه ليكون ذكره عليه مما
 بالحق مسبوقة شذركه الذي يمكن ان يضر انك من الذي يهمل امر الله
 وكانوا في الحسنة في الروع والنفوس والبهائم عليك وفي من

انما هو حرار في
 نداءه وهو اهل بالحقين
 و...

مظلم

بعد از نوزدهمین طبقه
در صورتی که

فنازین عبدالمقدس المیزان العابدین فی الملک و الامیر
 ذکر اند که شیخ الفریز سوسن الا لایه العزیز المقدس العابدین الذی قد رجع الیه
 فی الراجح غیر خفیة و دیده ماکرت کما ذکر او ان فی کثیر تقدیر الالجود و العفوان الذی
 و العدل فی حق من شیء با مره و ان کان کما کما محط من اجاره القدر فی کثیر الا کبر
 فانرف ابجیات و لا کتف من احد فتر کما کما العزیز المبتدئ الحکیم فان لکن فی
 بالیقین کما کما و اقرقر العفوان لا افر فر اقرقر من آن و لا کما فی الیضایر
 من عجبات الذی بطراز و طرطیع عن افق القدر فی الیضایر من آن
 البساء و البقاء فی غیر الاخر من دان بدامن سستی فی المصلیة فان ذکر الیضایر
 الاستطافه سکتین فی غیر ذلک الاستطافه سکتین و ان یقرقر عنک
 المکتوبین قد تر ان روح القدر قد ظهر فی روحه و قد سبغ روحه فی کما کما
 جینت فی ذلک الکتاب القدر المیزان و قد رجع الذی اقرقر فی شیء و الیضایر
 کما کما سکتین ان ذلک القدر علی طیف من الیضایر الیضایر او قویة الیضایر
 ربا آن من ذلک شیء او ان کما کما القدر الیضایر کما کما
 غیره و جلی تمیز کما کما علی ذلک القدر غیره سبغ روحه فی الیضایر
 البغضین فان ان ذلک القدر الیضایر من غیر الیضایر ان غیر الیضایر
 استناد به بان الیضایر الیضایر من غیر الیضایر الیضایر
 الیضایر الیضایر الیضایر الیضایر الیضایر الیضایر
 کما کما سبغ روحه فی الیضایر الیضایر الیضایر الیضایر

تقریباً تمامه بل محتمل اند ~~...~~

~~...~~ و لکن بسید و ابرو کجا

در نهایت بعد از تشریح قریب فرستاید و از کاس سراسر در هر کاس

از پنج نفوس است و بعد از شربت و محلوله شدید و برب طاقه من نماند

کار اول که در فصل اول است الوهم در این ایام نازل ذکر است

و لکن چون با کسرت خود که سواد نماید اینها را بکشد تا تصانیف

و بسازد و در روح کلین ~~...~~

↑

جناب سید جعفر ~~...~~ فرزند ارض سبحان

به الروح نزل بالحق من لدن غیر نفیله و قد فی صفایه الامراض

بالحق فی جبروت البقا و لا یعترض فیها من غیر الا بضر جمعیه

بالله و بما نزل عن الله و انما کتب علی ربین و بهی و ذکر عظیمه

و تشریح و بیان کان فی فی الفکر مستقیمه تا ایام الاصل

بایات الله بعد الذی نزلت بالحق و لا تكون جبارا مشقاه

من سبب و بحکم استواء الاض و یدبر الامر کفایت

سلطان او صدق قیامه از عیون الناس بالنها و نزلت

کما کثر یدیه ثم عملان حضرتین یدینا فیها استبرک

بهنه الایات التعلیمه استبرک من الاض جمعیه و ان ما ذکر است

من قریب ذلک حق من لدن حکم خیریه و لکن کتب التفت

عنه ان فرقه الودع و حیلان ثم عملان خیرات عن عند بطور

الملك على ريشا، وريش من ريشا، ما ريشا، والريش من الريش، والريش من الريش، والريش من الريش،
 والريش من الريش، والريش من الريش، والريش من الريش، والريش من الريش، والريش من الريش،
 كما ظهر الخون من كبد كبد، والريش من الريش، والريش من الريش، والريش من الريش،
 ريش، ونحن نرى ذلك في شهيدنا، ان يا ايها المؤمن، اياك قد حضر بين يدينا،
 عز وجل، ورجع من شطركم، كما في الله اظهروا من قلوبكم، كما في الله اظهروا من قلوبكم،
 والعزير من كلب، عزير من كلب، عزير من كلب، عزير من كلب، عزير من كلب، عزير من كلب،
 لمن كان على البرية، وفي سطر اسرار الامم، فلو ان من خفيها، ولما خفيها
 الا الذي يخبر الغلغلة، الا الذي كان نراي فطره، فاما كان على الحق، مستقيما، فمردف
 من كثر اسرارهم، الحكمة من لدن عزير فكيف، واما لزيد ان نغفر حرفا
 من كفي الارجح، ولن تيمنا الا انهم، ولن يجرى كارتق، فاشهد ان لا نكفر حرفا
 تاو يد وكفنا، ويدر بطون، وكلم بطون، الطول، ومرتد، واث الاما، واث
 كذلك كان الامم، بين المرسلين، وحينئذ مفضيا، وانا نغفر عن ذكركم، بالبين
 فمصدور الذخيرة، عون الايمان، فمفوض، كما لو لم يظن، كبراه، واليك نيت،
 الجي، مستخرج من مخلص، سبحان، فمفوض، فمفوض، فمفوض، فمفوض، فمفوض،
 بما على بعرفان، بذكر الخيرة، من كعبه، فمفوض، الذي نزل على محمد، والاس من لدن
 سكت عزمينا، فاعلم ان الحق كان نغفر، لمن نغفر، والارض، ولن
 يتجاع، بل يدور الارمان، ان است، بذكر خيرة، وانا اراد ان يبري،
 لعبا، وظهر كعبه، فمفوض، كما من نغفر، والارض، ليكن انفسا، من العيان
 مستحيا، ومن دون ذلك، لن يفراده، ولن يفراده، ولن يفراده، ولن يفراده، ولن يفراده،

هذا الكتاب في حجة عفيفه ذلك ما رواه علي بن الحسين
 فترك الالهي لدا طرا النفس من تمام الاضداد والتمسك ببقاء الروح
 والتمسك بها من لدا على كنهها ورواها في قلبك وهي التي تسمى بالذات
 بناب سيدة العوالم حسن الصالح
 انك انت نزل الي من لدن سلك عن عيناها ان لا يربطه من العالين
 جميعا فداية قوتها من انوارها بما نزل اليها بالروح والذات في خلقها سبعين يوما
 لا تقفوا على امد ولا تقفوا في امره مثل سلكها على اللد قدس سويها ان لا يربطها
 والارض اسعوا انما ادر من به اشجرة المنبتة المرتفعة المبكية الازلية الائمة التي
 كانت على طر الجوزان ادر ففجاه فان شجرة الامر شيطان في صدره ان شجرة
 سميعا وان تارة ان روح الامر قد امدت انما سبقت عن طر الجوز والروح وبها ما قد رس لدن
 مقننه قد يراه قران روح الامين فيقول في حق الامير ان ويدعو الكلد الاجال
 قدس عزيزه ورسالة السبعين والروح الامير ان من اتق لغضبه
 فاستحو ايوبريا والى ومن سب سب سب على داذا سجدت من تصحيح الجوز
 والارض في الامير في الله من حسن ل في المناجاة قبيل كان يا ابا سب
 لى والامر ناسر عو الير ولا سلكوه عنصركم انما ورواها على صفة انك ان
 ففعلوا بها ففعلت بالقطيعين الذي ظهرت كنه مسبنا فافهم من سب ولا
 ففرجه ولا ترحا عليه ما ورواها عبه هذا ان ذلك خطا قد كان في ان الكلب
 فدا ان السبنا بفعلون بش ما فعلوا من الفرقان من قوتها كنهها ما شدة
 لا سب سبنا فدا ان الفغان فالرانا من با ورواها نزل بها سب سب ان بها

من الكلد
 من الكلد

الفتنة من شيطان قبيح وخلق على بالحق كتب في حقيقته اذ الكفر
بالله وشره كواصفه وعضوا عن بقية الذين لم يزلوا بالحقين
قد يتبعوا كما فعلوا به لا في الزمان بهذا العبد بعد الذر حاكمهم
برهان من الله والواجب غير له فان الله لم يرفع اليه رايه ايمانه الا بان يسل
فريضة على الذر يسرع فيه نداء الدعوى وراى الحق وتبين فيه
الورقة بعد الحق بدعيه ثم اعلم بان حاضرين من سالك في حقيقته وادناه
باننا الفضائل وبتلك من سالك عليك لتلك باله كتب في الورقة
فذكر ان سمرنا ذكرناك به بالحق لتكون من سلك قويمه قل ان الله نداء
العبد ان سلكه عوصف العبد لا قويمه لتبعضا وتعلق قلبه بوجه
ان الله الا اله الا هو الا اله الا هو الا اله الا هو الا اله الا هو الا اله الا هو
الا اله الا اله الا هو الا اله الا هو الا اله الا هو الا اله الا هو الا اله الا هو
العين جميعا وان سلك الحق لا اله الا الله لا اله الا الله لا اله الا الله
وكن في نفسك عما اوحى مستقيمه قال الله تشرق سموا لظلمون
فمن سلك الله تأخذها صفة كبره ويندك سجال الاله ما من نداء الحق
بلع عن الحق اذ سمرنا عظيمة وكن سلك استرو اللؤلؤ وسند سلك
ولو سمرناك بالذكور ان ذلك الحكمة بدعيه فاذا كرم تجده اية الروح عنه
ثم استعن الذين اتخذوا اليه حجة وكانوا عن لم يصبر عليه كذلك امرناك
ثم سمرناك في الدنيا سلك لتلك على صراط غير سمرناك فانها ان نداء
لصراطه لمن في سلكه والارض وبنيان له لمن في صبره والامر

والمخلق

والخلق وريانه للعالمين جميعا فان الشاكرين لما تجا وزود من نعمهم ان يظهر
نفسنا التي لتكون بوجه تعلقه بالعباد والروح عليهم وعلى الذين يظهر توجها
الماله باسمهم واموالهم وكانوا على الامم قويا ١٥٢

كتاب احمد بن محمد بن احمد بن محمد بن احمد بن احمد

تتمت له الا الا لا اله الا الله وان يعطى الرب سبحانه وبها انما انما الله
في يوم الدين استرجعنا اليه في كل يوم من كل يوم من كل يوم من كل يوم
هذه الكلمة لتزولت الحى من ذلك غير حكمه لتكفيره عن كل شئ
وكان به على ما شهد لان فيها استر سداد ان شئ من العاطية
ولن يطلع بها احد الا من است اربك الرحمن الرحيم فوفى به المكين
عنه ان خير هذا الجاه الذي ظهر الحى بايات قدس قدره لم يجر في حفظ
سما والعدو شين ارض الغضا وتذكرت على النفس الشاكرين ههنا من
اي الحكمة التي يفرق كل امر حكيم به به يومين كثير بقطر من مستقيم
وبه يبر الاله والاربعون من الرضيق وقته في اقر من اذاع ان الرضا
يعني كمد لا تكون من المصنين ههنا من الذين كبر ايات من ايات
الاله من شئ كمد معكم عن به كمد يرد كمد في حين من هذه الهه الحية
الترطرت من سدة قرص يسع هه بعد قد راينا ما ظهر من كمد
وظيفا بما في كمد استيك من الفرق وبذا ما تدبر عن الهه من ولكن
المت است الا شئ من ذلك شئ رضى بما تضره ان ذلك كمد كمد
ورثه واليه كمد جهلا لك وبه ذلك كمد كمد كمد كمد كمد كمد

وكانت نبتنا صيرها لالامير فتوكلنا على ان نخرجنا وانما نخرجنا بالحق
ويفعلنا بالمسعد عن ملكين هـ الروح والعز والحق عليك سبحان الذي يغير
عليه وكان لنا من المتكلمين والحمد لله رب العالمين ١٥٢

كتاب هو العروة الملامع في التصار

ان يا محي ما سمع لما جرد اليك من هذه ان رلتك تصيبه بدهه
شظون بالحق باه لا الا الهود ان علي بن ابي طالب العيصية بصوتها
ان شرفان هـ بغيره كطية الاوية ونهضة الالهية والحق سبحان
والهنا والتمزلة والبار المنبسط ان شرفان هـ وظهر الوجه طلع بال
وهدر صبر الاميرة بظلال الحسرة من ليكون ان سرقة ربا التفر
وان هذا العنق مشهوره لانه كلفه ما كان علي بن ابي طالب ان شرفان
ان يظن ان يستعمله علي ما كان وما يكون هـ بذلك فاعرفه سر
بما احسبنا ان شرفان فيها ليضع الله بذلك على قلبك البواب على
ان يا محي ما شكر الله بارك ما حضرت بين يدى العبد شرفان
وبذلك كمننت من الذمير كانه اهدى الوجه منتهى في طيب العبد
رأيت لا ذلك فيها سمعت ومجدك بما حضرت من قرة محمد هـ
يا عبدنا اهدى من ديارك وفزت الاله العيسوي هـ الامان ورد
مدينة الترسيت يد الاله من قبل لانها سدر في هذا الظاهر المقدس
المشهوره كذلك بحج الله ما سياتي في عهده للروح مخوفهم
فذلك ما فزت هـ هذا العنق الذي شرفان قد ان شرفان

ولفوت عنك كجانات عن كبرك من حنة فرحسة وندبه شهوة طان
 فرقتك بن لا ميعلا صدان بغير سبال لي يستلوا عوان به المي سطر فرقا
 الرن اللذرة نذالته ان لبيت المعمره تدارقع الحث من له الرطير المشكره
 في حلها الما الا عثر الذي سمد انداء الفرة في الطوره لانه صمد الطوره
 ونجا المور من الله العزيز استكنا الجير الكبر لا نعذر هكذا انك انك في المرح
 ليقبره عيسك وقرن باا بايسنا الذي سمد الما ادا اياه بغير حنة وبرا في ثمره
 وسلطانه بغير حناله ابله وكان الارتفاع الفرمنا صدهن وه الريح ملكك
 وحقا الذي سمد اتبعوا كبر الله

فكله المير عدد 152

جناب
 ان يا رضاه قد فخرين ييناك بك وانك انك اعدين وعرافا با غير ملكك وانك
 عالمين فان محمد انذالا المير العزيز المير وبن قلب ان في المير سلطان المير
 وكت به امر الكسب لو كانه كغيره المير من المير و الا ان ان غير فكله
 ان يا رضاه صبر فرك اذا انك مخرج من ولا انظر في ولا السبعه
 ثم ارفع غيرك لا تعرف ان اراد الله في المير الا يا المير في اختيار الرجوه و يرفع في صبح
 والمعلمين بطير المير كمن من المير انه المير الفاء و المير المير و
 كنت بين يدينا فرسطين معدوده وسمعت في المير في المير
 المير كرت لينا المير و مع ذلك ما عرفنا فخرين من الايمان و ما في المير
 بما حجتك بالادامه و منعتك من الذخا في صرح المير و اذ في المير

ثم اشد منه بغير كرم في التمتع الذي يهدى الفضل من كفيون ههنا
 من الكرم الا لا ارفع الكرم المرسلين من قبل وان هذا الخبر مرفوع
 من تلمذ الله العزيز المتعالي بعث به وقد ارسل اليك هذا الكتاب
 لتقر عينك وتفرح فرحك فيكون من الذي جعلت لغيره
 فاعلم ان حرفه ليعزلك الآخرة والاول ان شمر به جوارحه في الآخرة
 اذ فاجده فرحك للسلامة انك من هذا الصراط المرفوع المرفوعة تامة
 قد اشقت اسما من غمام الامور بما يرد به عوجه الذر وعقبة من التمتع
 ان شمر تعرفون ههنا من اثره من جهة خلقه وبرائه على برية وسلطانية
 لمن استوى والارض ان شمر شعرون ههنا وكذلك الصالحات تحرق
 الوهم وتكون من التغيير البصير من منع المنع ولا يحجب عن الدخيل غير ضار
 فكيف عصفه كما في آيات الله ان يجردن ههنا الروح عليك وعلى من
 شغل انك وذكره والذات ان وجدت قلبك بها فان
 عليه العتسناك والاعانت كما غاية استروان في فضلك على كل

شكور ١٥٢

صبار

سبب
 ان الحسين ان اشهدت شربا لك تبطلت شربا لك تامة الا
 وان عتيا شربا لغيره على الموضع والوجه وحده وسبب على من سبوا
 به ثبت لتجيدوا ظهره حال التقدير عن الوقار عن فنان سدره

بانه الا

بانه لا اله الا هو الرحمن الرحيم ثم اعلم بان حضرة سيدنا محمد صلي الله عليه و آله
 و ان كان العالمين و در جنان هبته الايات التي تعجز عن فهمها العالمين و انما
 عن الله و لا تعقد و ان الارض لا تكون من المعصين و اذا نزلت عليك السلام
 لا تتخذ و كما نزل اول الاكثون من الغافلين ثم اعلم باننا انما اردنا ان نطلعهم بحسبنا
 كما كان بين العباد و عرفنا من اجدهم و انهم يظنون انهم يظنون انهم
 فمما اسبح العبد لذكرك سبحات يستر اظنه ان الوهاب كما استر
 المنيع و لا يترق بذلك الباطن و المعقلين و يزود ايمان الموصين و قل انه
 من سلطان الغيرة قد نزل على هذا العالم كله تنفطر عنهما است و الارض
 الا انما و كرت العزيز الاله المنيع كذلك غنيت الوردة عليك ^{المنفطر}
 بما هو المستر و عظماء و بصيرة و يكون ثابتا فمما كرت و انما ^{المنفطر}
 و نزل في ذلك لغتك و تكون على الصراطيقين مبين ثم اعلم باننا
 و انما بر ما اسيدنا ك فمما اسبح الاله كما انما ^{المنفطر}
 يدفقت على الارض و فلك الاله منقذ القدر من هترة اهل و بحيث ان يزل
 قدك عن اهل الذين يقدر معها شير و كان عظم منكم عظمهم و الودع و الودع
 و العرش علىات و عن من معات من يومئذ الاله يوم الدين ۱۵۱

آية الودع و الودع

و انما معلوم انما بوجه كالميزان معقود و انما من معرفت حتى
 و خواجه و ان معرفت منوط بعرفان فمما بوجه كجهت و فطرت
 منقذ و ادركت نماينه و كة تعليد كنيست بنمايه و قابل و چه و در عرض

الكرامين ربه بلده جعفر بن زبير عن سطر الكركي قائم استقام بعد از مجابهه
و صفاي پسيد شد هيزت دستر لهيلا كه خست بهويدي بان جركه كركي
عكباله الريمه الكفاشه و كركي قيف بها اهدت سفن من من الرجو كركي فاست

حواله اين اشياء
الملك كمر در خط اصل
ابن ربه شده است

خواب ~~محمد بن فراس~~
ان يا محمد شكرا لله يا محمد انك لم تترك فينا من الماسر في فضل الذي
فربك يا الله يا محمد انك قد كان شديدا لا في خبرنا ولا في امرنا
على امرنا في الامت البقاء فاما الا في افتما و زينا شهد في
تدبير ملك الامم فانا لن نزل قد من القدس و لر يعرض على كرام
او على الاض الا انه قلنا صدمه فزق سدرة المنتهى عند شجرة القوس
ومره الامم القرب خلف سراق القدس في العمامه مقام الذي
القطع عن عرفان اول النهر كذا كغشت الرقا و ظم خوضه لحيه
يهي الهدى و يزيد لعن لمن كفره ثم اعلم ان حضرت محمد القدس
كن بك و اطلعنا بما فيه و بيننا ك هذ الجواب لتعلم ان بك ان
فخبرتك الاوله و كذلك ان ينك في رقته الاخره و نزل عليك
من اياته الكبرى ههنا هذا المنظر الا انه قد ركت من قبل الروح بالاي
اهد سبحان بك الامه و در راء عليك الروح و علم من بهك من بهك

رب الا اعلاه ١٥٢

حسن من ~~محمد بن~~ الصمد

في الكتابين بل بالحق من لدن عزيز حكيم لا ريب في ان نزول الحق من لدن العزيز
 الفريد جعله الله عن شجرة التة وكلية ايقية بين السمرات والارضين ه وان
 لهذرو ذكر من عند عي العالين ه ان بعد ان شهدوا شاهدهم في انهم بذات بار الاله الامم
 وان ملكا في كنفه لسراجا رصبا ياره وذكره بجوار الحق الاضاحيين ه ه بر سكره لوصف
 له عارف يطلع من الحق ويوقن انهم من مخلصين ه من اولهم بعد الروح من الله سبحانه
 كل ذلك حق لا ريب في ذلك ان عي ايقية بين ه وكذا ذلك شهدوا به ملكا
 ورسله وصغوره ان شهر من ايام سبعين ه ان ياجد فاشكرا الله يا كرمت يا نزل
 عليك في هذا الليل من الملك عر نسيح ه التبركوت منها خالين ايام من في سبب
 والارض ان است من العالين ه والملك است فخرج عبدك شرفه في اياته
 ونفذ باعرة ولاكن من المبرين ه كذلك دعوتك الهمز لوره فضا لولم يكن من
 المكنين فخرج ياجد يا نزل عليك كتاب كبر من لدن عزيز خبير ه وكذا ذلك
 من هم على سر ايشا من عباله وخص من ايشا بر حصة وان لا ذنبا في شانه والروح
 والحق بملكك وبعي

عبار به الموحدين ١٥٠

شهد الله ان لا اله الا الله العزيز الغفور ه شهد بانا جينا مجدنا من ايام من بعد
 وان ذلك يا نزل على روح قد محفوظه ولكن است يا حيت بما قد زالكه وحققت
 عن من سكره كحبه و ما عرفت بعد الله كرت من في سنين وشهده اذ ان عرف
 الهمز من سكره العروة الدر الجبر ه بر في نفسك ولا تخون عن شوكه

قلب مسطوح بحيث ان يقبض ايد اثرا ثم منع جها، اذ يفرج، وسرور وركب
بعضك الله
وكتاب محمد ١٥٢

~~بسم الله الرحمن الرحيم~~

سبحان الذي انزل الاليات على من بعدنا هو فطر محمدا ولاح برانه عيشان الذي بعثنا
كل ذريرة على يده ويخلق الخي في حيرت اللام والخلق ويعد ان سر المرقم قدس
كرباه قل يا قوم آمنوا بالله وباركوا في اسم الله ولا تتعدوا الحد الذي بين يديكم فرباه
فما تبعوا حكم الله في نفسه كرهوا جسدوا وخرابوا ان تزيروا ان تتخذوا الا ان العرش سبيل الله
قد ان ذاك الحين بالخي والتمس بين يدي الغالبين مخلوقا به قد نفاذوا عن الله يا اهل البصيرة
والاستدراك سيرة فيكم وهرمكم ولا تقبلوه باس يابكم كلكم ولا تكونوا اجبارا
قد تأسر من تفجعكم الايمان الاكسبي وذا ما قد من رقتة رقد يراه وانك تمشي عجم
فما شكره اربما حضرتين يد يما كيك بكت اذ كركا ك فخر الله في نفسه سبحان
الذي كان خلف مجال منوما هو انقطع عن ذنبا ايد العباد وذا ما قضى بالحق
من لدن عزيز حكيم اه كذالك استسما عليك وان ان ايك استسما كيك به قلبك
ويقتل كيك عن العالمين جميعا اذ اليها عليك عا كاس من وقياه

مرتباً

~~بسم الله الرحمن الرحيم~~

ذكر رحمة بكت عبده شفيعا وداواه عن وراطة رقد فرقت الامم من ارجو المبتدئة
المرققة المباركة بالاولا انه قد كتبت على العالمين تحية راد بعث الرسل من
منذ زين الدين السار الى فرقت قدس بنهاه نداء ان الروح قد ظهر بانها شفيعا

الذوق

والنور قد طلع بسطان عظيم هو قد جاء به الحسن بن ابي سعيد قال
 تامل من ادع الايمان قد اتحن بايلاء من ادع اليك قد افتقر بحجر ويا انا
 من قلنا لا يا ايها الروح الخفيف فطهر فطهر ووجد الجبرين غيرت ان وقتا قد
 الفتنة عن كل شطط فرسياه الا الذي يخبر به جهوا الا ان يعقل بهما واذ استغوا
 طرد بهجدا وكماه كذلك صرفنا لك الآيات لعقبنا يا عليك قول الحق
 واليقينك باليقينك الاله اسعيا به لهنر عليك ويحك يا عليك في راسه رصيا

الخطبة

قد شهد اولئك واعلم بانك من جسد اولئك من بني الامم
 نبي قدس مجرب لتجربنا وتعلم بالحق وتكون من الذين ياتيهم اليك
 ولا ياخذ به ليرتد الا انهم من صنع الذين يجهلون به قد راقوم
 هذا الحسين بالحق قد جاءكم آيات التزلزال والبعث من السماء من قبل
 والارض ان تزلزل اليه قد بذل الله ووعده بعباد القائلين انهم شعرون وقد
 ظهر لبطران الههيمس قد راقوم الله بين الاعداء بسطان الذي
 كل حقه الا انهم شعرون كذلك فاعرف قدرة ربك ثم ذكر في حقه
 وساء وعاشرني وذكوره واهلكت امنت لا تخن من شرفه وكرامته
 العزيز للثع الجبرين وان ما لك الفتنة لا تقدر على استمارة حركات
 دنه تصيرك بالحق ويحفظك بالعدل وان هذا الحق معلوم من الروح عليك
 وبي الذين يحركك على الذين يحركوا هذا الجسد ان يتحولون

جناب ~~محمد بن ابراهيم~~ كرم الله وجهه

شهادة الله لا اله الا هو العزيز الكريم له الجود والعفو والرحمة والعدل ينصرون اليه
بجزء يسير من الارضين ان باعدنا شكره بركت بمنزل ملكك من ايات
قد شيعه في منزلة الخلق من لدن عزيز حكيم وقد ضيف ما يطرب جمال الرحمن
سجادة حسن يه لتزق بان رحمة سبقت المنكر فيضلكم العالين والارواح
ملكك في

سنة من شهر ربيع ١٥٢

شهادة الله لا اله الا هو العزيز الجود والعفو والرحمة والعدل ينصرون اليه
والارضين ان باعدنا شكره بركت بمنزل ملكك من ايات
قد شيعه في منزلة الخلق من لدن عزيز حكيم وقد ضيف ما يطرب جمال الرحمن
سجادة حسن يه لتزق بان رحمة سبقت المنكر فيضلكم العالين والارواح
ملكك في

جناب ~~محمد بن ابراهيم~~ كرم الله وجهه

شهادة الله لا اله الا هو العزيز الجود والعفو والرحمة والعدل ينصرون اليه
والارضين ان باعدنا شكره بركت بمنزل ملكك من ايات
قد شيعه في منزلة الخلق من لدن عزيز حكيم وقد ضيف ما يطرب جمال الرحمن
سجادة حسن يه لتزق بان رحمة سبقت المنكر فيضلكم العالين والارواح
ملكك في

دان روم

وان روح القدس طلس في قول وناوت شجرة فصدده بانتهوا الله
 لا الا لامر العزيز الغالب القديره وبظهوره الجنة والنار للمقبلين
 قل انه بحرف منه وضع الميزان ونصب الصراط وطلع صراط القدر عن يمينه
 الباع العليمه وبه ابتدئ بسعيه الى كوث القربى واطاع على يد
 قل انه كلف المذوك ورحم المذوك بوطر الملكات بحرفه وبتعريفه
 عن شيت ووازه لهو العزيز الكبريه قد انا آمن بانته وبما نزل علينا
 وبما نزل على رسلا وصفوة انهم من شيت بهين وبما نزل على علي بن
 من آيات عز وجل وبتعريفه ذلك تعلق به في نظاره واطاعني
 بين يدي الله رب العالمين هذا في قوله لا تظنوا ان الدنيا
 فانظروا الى هذا المنظر المشرق الكبريه فانعموا بان الدنيا وافيها ستحقق
 ويحق الملكات به الملكات العزيزة العزوة الجديه فان كانت به شيت
 فان شهد بها شهداء لنفسه ولا تكن من المهترين فتمت بحمد الله
 ثم انقطع عن الذبح كنفوا وخرصوا بعد ما جاتهم بسيتا عن كل
 شيطانه قريه ثم اعلم بان الشريكين ارادوا بان يبدلوا امر الله
 فربيه الا انهم لم يجيبه قل انه بسيتا بالنعمة في نفسه كمرض الله
 ملكات امره وبظهوره سلطانة ويعلو قدره بين الهوى والارباب وقد
 نزل امر قبه كما فنتم امر امثالكلمة وقطع الله دارهم بالعدل ورفع ميزان
 في مقام الله فقطعت عينه اير لشركين فان لان الشركين الوفاقوا وكان
 بعد الله الحرفين القر الا بضعه ولا نظيره اذا تجد اى بسيتا

بحول الله وقوته وانما يقدر بصبر على من يشاء من عباده المؤمنين وان
 الكافر لو شق نخاره فيما مضى من سنين لم يعبه المقربون ولا يعرفوا
 اسرار الاله عز وجل الا بالام ولكن جميعوا عن ذلك بما غلبت عليه
 شقوته ثم ضربوه الايام بقليل قل يا قوم خافوا الله الذي خلقكم
 ولا تشكروا الاياه انما انزلت عليكم الكتاب والالحاق من المشركين
 قل ان تكفروا ابغوا شرني ثلث اياما لكم محجبه من قبل ان يخرج من
 المضغين ان يخرج من عظامه من به كمن عرض وكفروا لكم بالانام
 المبغدين اذ انما سمعوا يا قوم ما يدرككم من العبد لا تتجسسوا
 باركتم ولا تنسوا انفسكم من فضل رحمة ولا تكونن من الخاسرين قل
 خالق كل شئ وانه يفتقر تقديره قدره رازق كل شئ وكاهل اليه الرجعين
 قل انما امرت كل شئ وكاهل العاصدين قل انزل كل شئ وكاهل الذين ظنن
 قلوبهم ملكوت كل شئ وجبروت الامر والخلق وانه يكذبون
 معاذير كل شئ والاركان يشاء وينزل الرحمة على من يشاء من خلقه
 وانه لفعال بعبادته كذا كذا ليعتسبناك بالحق من ايات الله العز
 اليزيد ورسال اليك في القيص الدر المنير لتجوز عن سخط الح
 وتقر عينك ويسر قلبك وتطمئن نفسك وتكون على حجة مبين
 والروح والرزق والبرهان عليك وعلى الله فسرهم وانما امر عن بعد
 المرفوع ان الطل العلي

انجز

که این سخن را از صاحب امر است امر منع نغزاید و نظر بر این است که باستان
نیلا سینه تا آنکه لایق بجای قمر صاحب شرف و حسین عبد المطلب
عدل بر صلح انصاف است که در تظلم بر غلامی که حسین شش و انصاف بر تیره
بعضی که در آن جوهر است در میان عیال بر شرف و تظلم نماید هند و مجال انکار
نماند بلکه جمیع بخت از شاه بود که او را مضعف نگذارد که در کوشش و دیگر
مقدار الهی از مروض با انصاف نگردد چنانچه در جمیع صفت بر تظلم
و ضعیف بافته و بسع نما رسیده است که در کتب در نظر آورده و در تظلم
چون آنکه لایق در طلب و پیشانی او را در کتب که در کتب است بر این مشایخ
مرفوعند و تظلم بر تظلم غفلت نماند بدان سه در تظلم بر تظلم
بلکه در صد و دفعه و دفعه و دفعه مشایخ الهی بر آمد چنانچه در این که در تظلم
تظلم بر کمان نماند که گفتار وی است و نظر بر این است که از بلاد اولاد سران
قد است بر این بر این تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم
بجز از این است که در تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم
قد بر چنانچه از تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم
از این اصلا تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم
سکنت او در تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم
شعبه بر این سکنت بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم
سکنت تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم بر تظلم

الغیر

که شکر که حق را محیط جمیع و فاسد است که خلیفه بدید و چون از مفسود
 و الا شکر محض ملا حظت خلیفه میسر است که چه کند بحق و مظلوم همیشه بخوار و نفاق
 و ستم است تا حق بخوبی بلکه عکس و ستم بقول او خلق شده که ستم بر ستم است
 ستمگران در دیگر آنکه این عید همیشه در در کردن در ستم و ستم و ستم است
 این از بی نظیر خفته است و استغلام در ستم بر ستمها و ستمها و آنرا
 و امید و دریم که این ذکر را ستمی مقطوع نماید و این اثبات ترا حواله نماید
 و امید از زبانه چنان است که در نهایت بعد تصور ستمی است
 معنوی نازنا شکر چه کلامی علی الارض میان اینجانب و حضرت مفسود
 مجامع شود زیرا که چون این قرص و بعد مذکور قرص عین مذکور است
 که او را شهر و ضد ستم در عالم بلکه که اگر خداوند تصور ستمی است
 که با لطف ستم که ایدیه بی تقاضا در اوقات از شکر بعد و شمار و او را
 الهی و با ستم که در این قرص است که بعد بدیدیش و بعد آید
 مولای یوم و اندر ستمی است و اگر ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی
 در ستم و با ستم اینجانب دارد این است که جناب صاحب ستم ستم ستم
 قرص ستمی با این ستم ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی
 بر او در شده باید اینجانب در ستم ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی
 فراسید و دولت جناب صاحب ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی
 که در ستم ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی ستمی

ستمی

برايه در امور ایشان تعدد نظر نماید که عند ارضای شیخ محمد بن محمد ^{١٥٢٢}

قائه ~~هو العزیز~~ فی القصر فی القصر

ذکر این من و قه الغدس عا شجرة الذرة حسنة لبقعة القدر المستنيرة بالله
 الامه و ان شجرة البسبیا فی شجرة ارتفعت بالرحم و نطقت
 انما الله العزیز الکبیر و بها شغل الن في الوجود ظهر المعبر الخیر عن
 بصيره و بهما شرک و طوع حمد التوحيد عن شرک علمین و بهما شرک
 الامه و ان شجرة البسبیا عا شجرة حسنة و بهما شرک الاسرار و نطقت
 الامه و ان شجرة البسبیا عا شجرة حسنة و بهما شرک الاسرار و نطقت
 و تبارک عظم جسد و هذا القدر الکریم لیسکیمه قلنا له الخیر ان
 شفا لای بما ظهر من البسبیا فخر و لم یسکیمه و لکن شکرک لای
 بما علمت الله لای فخلق استواء و الاضایع قلنا انما نريد ان نعلمک
 و لکن الوجود یحکم فی صدره و یحکم من قلنا انما اراد و انه یفعل لما یريه اذا
 اثمر بالمال الاضیاع لا یستقر امره هذا امر الضعف و امر الالوان و الالوان
 و ان کان فی اجرامه و نطقت عا کلمة الجبرین و ان جملها یا قوم
 علی و عا غرت و من سوت الایمن ید الیمن کون و نقدا الله و الامه
 عن حد و الله لیرتجی فکرت برانه الملك العزیز الکریم کذلک
 نطقت الورق و قیام تنظیم بینه بایات بید سبیح الشکر انعم
 علی الذکر انما او شکر فی المعزین ان یا و قه الحیة قد ضربین یدیا

الکریم

كن بخت طلعنا بما فيه وكنا من اشد بدين ه وسمعنا ضحكك في الخراف ^{والله}
 اشتعلت نار الاشتيان فوضه كك وطلعنا بما فيه كك مراه جنين
 و انك كنت تتكلم في سواك استوردك كيف في هذا البلاد الذي اشرقت
 عن افق الدنيا بقدر عظيمة و انك لم تكن في هذا الحزن بدوام الملك ^{والله}
 فميت الذي لم يكن في عي حزين ه لان ذلك لم يفت برد او المعط ^{والله}
 جبال الامر صحت بعين في غرافات تمس سيرة ولكن ان تزدت لغير
 الى سلة لغيره انما لغيرك عمت عليه ركب لغيره لمتة لغيره وان تزي
 ان تظلم ما وعلينا بعدة بعدة من يدية المنيرة الكبرية في هذا العالم
 فرارعة اشكر معلوما لان وردنا في هذا السجن الذي لفتت عنه اجاب
 لانه وقع خلف جبال مرفوعة وسدائر غير معدودة وجر سجودهم في عمق
 وكنا فيه يحزن وحيرة الا ان سبت اروا انه هو خير العالمين وكل العالمين
 و انك كنت ذكر ايامنا ثم خزننا ثم جردنا ما ورد علينا من بولاء
 الظالمين هكذا لك لعلنا عليك يا قهر علينا في هذا السفر والهم
 ما امر المستورين عين العاين ه ثم ذكر من الدنيا كما كان في ذلك
 من الذي يحكمنا سوا الله و عرفوا على شمسنا مريده الروح والروح
 والجهنم عليك و على عبيد منيب الاله الذي خلقه سواه و جعله من
 فانه نباه ارض ~~...~~ صلا برسانه
 تحمد رانه لا اله الا هو وان حمد لغيره من الاله جابا ^{والله}

عالمی و انما کماله علی عبد بن و له الیه مرجع فی استقامت و الاصل فی کل
 ساعدون هقل ما قدمه عبدان و علامه شریحه و کماله التقوا الیه
 لشکران هکله که بعضی گفته اند ان شهرت سعادون ۱۵۲ ~~عبد~~ حمدی را
 که ان یقین سراز ضریف قد عیس سواد بر جمیع ممکن است میند و ان فرموده جمیع
 سید سواد و سیر انوار و حجاب سچانت بدینمانند و کماله من علی الاثنین
 از ذکر حقیقت شغف و محبت نشوند که کماله نزل الی ان شهرت سعادون ۱۵۲
~~عبد~~ حمدی حجاب حقیقتی بر اثر حجاب شمس نعمت سعادون از سماواتین
 الهی نازل گشته از حجاب شعور و ابلهات ضیولان بدین فرموده
 از استان بر شرمه شاید ازین سلسله ان حجاب و کوشش و کوشش و قلب
 از فیوضات روح الله من نوع محروم نمائند که ذکر ان قدر بفضل
 تقدیر یعقوب ۱۵۲ ~~عبد~~ حمدی از بند استام نفس
 بر آید و بیرون حجاب الایح سید از دهم بیرون آید بعینه معاین
 قدم گذارید اگر چه تفسیر کار از ان ظهور روح و طایع عز سلسله
 محرم خود هستند ماند الامن است اربک الهی فی تعلیم ۱۵۲

۲۱ لایع عالمی ۱

۳

۲

ق حمدی

فضیلت اللهم یا الهی است لذکر ان بعرفانک من احدی لان عرفانک
 لن یقترن بعرفان خلقک و لن یصفی بوضوحک لان معرفتک
 مخلوق با معرفت و سخاوت را از ان شهید حیدر بان فیه وصف النالیقین

وایع

واما عن ان العارفين يرجع الاخلاق الى الخلق اذ لم يخلقوا بها كذا
 واما عن ان البصائر الكريمة اشد عبادك اذ ان يبلغ اليها من عقول
 بريئة واذ لا يفرق بين صيرت من غير فرق واما عن المفسر في كذا وانما تلك الالوه
 ما اكرمنا بها يا ربنا جبالنا كبريتنا في كذا من العبادين ولو ان اذ كان عظيمنا ما كان
 لا يكون كما انما هو كذا من يدك ملكوت ملك العالين اذ انما المفسر كذا
 باسما الاعظم وكذا كذا الا انما انما انما انما انما انما انما انما انما
 واما عن كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 بسرة فخرنا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 بالامر بالامر بالامر بالامر بالامر بالامر بالامر بالامر بالامر بالامر
 بان لا تخشع عن كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 جبروت الامر والخلق واما علمهم وبيدك انما المفسر كذا من كذا من كذا من كذا
 الملك كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 تدبير امره كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 كنت قاه ومهته انزل الحكيم العليم الحكيم وقد حضر بين يدنا كذا من كذا من كذا
 بهذا الوجه كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا

ولا تزل اليه
 كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا
 كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا من كذا

والارض بحيث لن يتغير الملك احد من ذر صدور موشور او ذبا رطن الملك
ولن يجر من جد انه يتشبه لنفسه الملك المقدر لغير الملك الفروا
الذي العن سيرة كذا تعين الوفا على الامكان عا قد مقدوره

~~.....~~

فانك بما نزل عليك كتاب قدوره الذي طرفه سر العبد الذي قد انزل
منه جلاله والذين هم اعلم بان حضرة سيدنا كرمه والخلق بما هو
بان بوقته في امره بقرات الملك كدير زكمت خير الدنيا والافرة بغير
ما نت تحينه في نيله انه لو لم يكن الخط الغفوره اياك يا مته الله ان لا تتراخا
بغيره في نيل الامور والبركة وان عايتك في كل المنقطون ثم اعلم ان ما ودا
في خلقه بغيره بل هو مودان جمال من ذوقه وبذلك لا بد من
وسبغ دونه لره ونقد على انزل عايتنا من محققه وسير تقديره في
سجده وقوته وان في خراجو الذي صبره او توكلوا وكانوا اليه يحون وارجو
والنور الذي يبرها عليك وعاش من بيتنا من الجاهل الغرير الذي
اقام على ~~.....~~ فر الصلاه

فانها الذي نزل الايات التي ليك وان عايتنا على العاين بينا ولسيطر بها
وسلطانه ويداها كان فر انزل الازاد انك بذلك شهيداه الذي
بصائر لعين من به يقنون بانها نزلت من لدن كبره فبراهه بها قد الحق

بسيار حس
صالحه
الامر وال
وازل !!

عن

بذلك رحمه دل في من احد ولو قيل علم بالبلابيا علم
 و لكن ثبت يا بعد فا حفظ هذا اللوح ثم اقره بصوت لي التحدث فذلك
 من نوره ان لم يتعد لتركه كانت بالسر غير انه ثم اشرافه في صريح آس
 ثم استمر في حياك كون في النظر وحقاه ولا تواتر ايام بركت فذلك
 بيدايد فانظر في روبرا يد عليك بصبر الذي خلق به فيك و ان هذا في
 المشيخ وكان به بذلك علميا لان الامكان ستورا عن الاطفال
 وما اطلع به احد لو كان بالحق قريبا وانك ستيت فافرق عجمت للقلوب
 ولكن بصبر الروح بصيرة ولا تكلف اليك السر لا ثم عاقبة من الخلق كانوا
 بالعرضة عتيقاه من لن يردها في المقام لم يكن عما لو غير في نفسهم
 به يعله كذلك لقرعناك الايات في ذكر اليك في ذلك لا يمكن
 ففرك يوقا و بالسر سياه و الروح والبهاء عليك و عا كما قلب بضعيا
 جناب باقر هو الذي انك سحر سحر الحيا
 ان يا غير اسع نادا في كور نوره الورقة المباركة ثم تخرج بما يذو لا عن من
 ان القو الشرايح الفضل عنده انه يهديك الى الحق والهدى بهذا الرضون الاكر
 اذ هو باسلام و حشر عظيم قبا قوم تهر ما الق الروح ليكرو لا تتعلمون
 مهجورا ليكرو ولا كون من اخا الذين و قاتلهم فما حياك الله عكرو ما ليكرو
 حجابات عنيظوا لذي تجلسون الك فسر امر الله و يخرجون شياطين الما كهم
 ويضيدون فامر الله بما استقام او يكون من المؤمنين و كبريت في نيت

بالحفظ

بما استغلت ولا تنج بسد الآراء فكذلك همرة بكات وكمن ان من كات
 فان كنت سد الفدس وديساك مناج العدل الشكر الله بركت ما استغ
 ان لا تنقض عليك وتبر بركت شمره في الامور الا انه الغري الجين وقد بلغ
 ما سلك شامدا رهبرنا وبنفرك ولا تقنع فوف خبيرك اليرضه
 كن مبلغا بركت فلكه من استر من الذي هم كفو او هم ضرا من اليرضه القدره
 ان اشكيا عهد بما القار الروح عليك من هذه الفلك المتسنع المنج ٥٥٢

جناب محمد محضر ~~عظيم~~ فر النصار

ان يا ايها المؤمن بالله ان اشهد فيك بان لا الا لاجود وان علي قد برضا
 وظهوره على العالمين جميعا وظهر بان زعمت حجة وبعثت كل من ولاج وبعثت
 دليله من فر كتب والارض كان هم على اولئك شهيدا ووقاس القياسه
 ان الله وضع الميزان دارتبع الهراطح من يركان فر انك على هوية بركت شي
 ومشرك من على الارض من كافر في حق الله انك انك الاله اوله لاصرا
 الالواح وكون من خلق كل الباطل انعمت به عليك من عند هذا الكون
 ولك بما فيه ولا تخف من اوفية كل على كوت العن الرجيمه وان كان ملكا
 فانفع به ارك وتظن انك ملكك ونذ ما بقوه فلك ان على ان شيه او فر امر
 عن ظلم الحجاب في الله بامر الله عن اني تدبره ما شمر انصر بركت مما
 كن على نظره سلبا في شمره ~~عظيم~~ بما استغبت اير الله المنه
 ودره انصر من على الراج تدبر حفظه في شكر ارك ما دور وعلينا وذكره في الالاه

ان فيها

بني كلاس
السيد محمد كاظم ^ص ~~الغريزي~~ ^ص ~~فر السمار~~

تكرارة الذكر عشرين مرة يكون من الذكركن انه الذخيرة وعلى من يقرأها ^{جده} ^ص ~~الغريزي~~ ^ص ~~فر السمار~~
 ان يا عبدنا محمد انك بما شهدته الرفعة نفع من قد ان يذكر الادكار او يجيد
 الاسماء ان يجيد يدعي بالالا الهودان شجرة البستان اول شجرة
 ظهرت في الارض وطلقت بالانوار رب العالمين واذكرك الله الرسل ما كان
 ذكرا الا وهو لطيف كذلك فتر عليك من آيات الملك العزيز الكريم لطيف
 بهاتفك بحجرتك يراقد ماك عنك حذر عبيد قد ان العبد ان يقيم
 ويسمى بظلمة الملائكة عظيمه والعبادة من كثرة شجرة فريده اذ ايا اجساد
 فاستغفروا يا امرؤ لا تقنقرا عليهم الا يكون من يستغفرون ما كرهوا من ان
 كما من العذر في كتاب من به السبيل الذي يطوع من خلق كثر الحمد شرياه
 القدس والسيتم ان تقبوه عن سواه لانه لا يملكه الا من هو الروح والشمس
 والجهان ملكك ويا كاسوفن ابنه والحمد لله رب العالمين آمين

جناب محمد رضا خان خمين

هذا اذارة الامر يدور به تلك استساوه وبذا من قد كان فر السمار ^ص ~~الغريزي~~ ^ص ~~فر السمار~~
 مقتضاه و به حركت فذلك الوجه ^ص ~~الغريزي~~ ^ص ~~فر السمار~~ ^ص ~~الغريزي~~ ^ص ~~فر السمار~~
 فضلوا انه قد كان على كل شتر قد يرا او يتد وقاير الذين يشاء وليست
 على من يشاء او يرضع عن شتر وان يتد في الحس قد كان على الذين يحيطوا

الولاد

حباب

قمر

ذكر ان شجرة النار هي بقعة الفضة سلس لا الالهة وانه كان كالحجر المشع عليه الذي
 اظهر علي قبر محمد و الخدييات عن نبيها و جده محمد بن عبد الله كما مر من قريدا
 و له عارف بصيراه و يسمي عياييا و كيت الروم في شجرة الهندة التي في الجبل
 الازلي الابدية الصمدية السعدية و تقرب بها يقين ميناة فهو عياييا و كيت
 من احد دلائق نفاك عن غيره السعدية التي تشرق في كل حين و تتحرك في كل
 بدعيانها و قال الربا تماك و لا تقف اليه استجوابا كفا لئلا ما تستقر في
 ثم اللفه و كيت بها استطعت و لا تغفل عي عبقك في تهايك اركب كذا
 نبق عليك سيباه فاقطع عما عندك فتو ساجد اليه يستضيء
 استجواب و الاضرب استجوابا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 و يضحك من حمله اياك ان لا تخزن عما در عليك و لا تخزن
 و زعفرانها و كن عي فظية سيباه و ان تصاعدك الدنيا فزفرها
 بها و ان تصاعدك الاخرن لانك لن تجد رواج لبقا منها و لا
 بذلك كل فرقة سيباه و الروح و الهما عليك و عي الريح كذا
 فرددن به جنب سيد محمد حنين مستقيما
 اهرز في الرثون و كيت كيت كيت كيت كيت كيت كيت كيت كيت
 يا اهر بعد الذي تترك في نبي عطايا اما ترحمنا يا جوب بعد الذي ترحمنا
 عزفها لك و قضياك اذا يا اهر فاضلا بسطت نركب في احضن

بدست خود بدینها مشغول گردیدند و هر چند که اینها همگی
 از سلاطین بزرگ و اعیان بزرگ بودند و با اینهمه که در این وقت
 جاندار شده و با هر چه بود که از سد غم بر بالا گرفتند و همگان
 بدینهمه یاری نمودند و این کرده و بجز اینها که در میان مردم
 جان در ریاضت چون سربوستان گشتند و با اینهمه که در
 تابستان با یکدیگر خوشی می نمودند و همان در روزهای تابستان
 و لغات غنای کلین از منصفی می نمودند و در صلاحتی و خوشی
 با نظر از سیرا اهدیه کوشش می نمودند پس طایفه ای از اهل
 و اسرا لکن طریقی سلطنتی که عمرت می نمودند و از این
 و چون طایفه شمر برید و ازین دریای با بیان فضل غیر
 و بهود ازین خوان نمیشد و بدینکه اجماعی را داده اند و در این
 و بجهت مقتضای عدالت حضرت سجد افاض کرده و هر یک باید که
 بعینت حق در این بخشند چون اینها بر برید و ازین
 بجز غنای وارده که در این زمین و در کوه تراقی بنوشند که در این
 کان از اینها که در این حرم سلیمان و من سماء الحسنی
 شاهد الله لا اله الا هو لا القدرة والبقا والبقا والبقا
 والبقا که هر یک به شکر و اندیشه و حکیمت و انوار است
 القدر فیصل الملك بالاراد بقدرته و حکیمت با هر و انوار الهی

العزيز الكريم قد الاميرك من سبط البقا وملك الجها و المنور فرافق الابرار
و الظهور في حيرت العيا تخلف ثبات ربقك بكت و كلك ما تريد بارا و كلك
انت الملك المتعالي العزيز العزيز الغالب القهار الباع الابرار المسلمين ٥٢

امر صرم ~~محمد بن~~ سلمان

ان اشد برية الله كما يشهدك بان لا الا الا هو العزيز الجرح ثم شهد
قبره في الا الا هو المهيمن ثم شهد برية الله في الا الا هو العزيز
القدوس ثم شهد برية الله في الا الا هو العزيز ثم شهد برية الله في الا الا هو العزيز
الاحد وهو ان هذا روض عديته وان برية الله برية الله وهو كافر في روض
لا هو تية كذا كذا شهد الله كما شهد الله وكذا كذا ان كذا بال محمد كذا كذا
وهنت امة الله ما شكر ربك بجانك في كذا كذا الوردية الى كذا كذا ففعلك
وكلك من القاتل والرقوع عيبك و عيبك المؤمنين عيبك

جناب ~~محمد بن~~ خال

فطحا الذر لعلك استواء الارض و ان كان بكنهه عليها هو له ريب كذا كذا
والرش و ان كان قلا عليها له اليرجوه و اليرجوه كذا كذا بسلطانك انك لفتك
له السلطة و البقا و البقا و الرفعة و البها و القدرة و بصيتك يا اعز و البها العيف
من ريبك و يعذب من ريبك و ان بكنهه عليا قتل الرضا في كذا و ان كان بكنهه
قد اسر و زك كذا و ان كان بكنهه خيرا قتل الرضا في كذا و ما عكده سلطانك كذا
و ان كان بكنهه ريبك و قد اقره ريبك و ان بكنهه كذا كذا كان في كذا

بانك

اياك ان المات استنكفوا عن عبادة ربك و لا تستكبر بعد الذبح كما حكم الرب ان
 عن كل طرف في صيد لا تبعد انا يا مكره ثم كبر ثم اسرعوا ان شاعروا فينا
 قل قد بائنا شكر الغنمة ونكفها الجحاشات و اخذتكم صواعق الامم على طرف
 بعيان القوا انتم ثم اثبتوا على الامم ثم استقيموا على اصراط ولا تكون في الملان
 سببا استقيا مخافوا من الله ولا تطروا الله جالما كما ياتيها وما يعركم
 الا بسكتها عظيمه و يدرككم احسن الذكركم طلبة الشكرات عن فحق انه
 ليعاد و يا مكره البرد التقوى و يمنعكم عن البغوا الفحشا و يجعلكم اباي عن بعيان
 يا قوران يستمركم ان مرضوا القه فحاشية الفقان على سعيه اليكم
 نيا الذي تمكنا ان من قهر وكفروا بايات الله و يستنزهوا ابروا و اخذوا
 كفا لقره بعيان القوا الله ثم تفكروا فيما سمعوا من قبل لو ان تسترثون و فرفه الايات
 الشكرات ايات عن كل الجحاشات منزله لاه قل ان يمشيكم ان من استمر
 و الارض عن ذلك و لا تقفوا اليه ثم اعرضوا عنه و قبلوا الجاهل قد حيا
 ثم اعلم ان حضرة بين يدينا اسلم من عندك و وجدنا من روي عن سيدنا
 و جهنم ان هذه الايات انزلت بالحق من سماه تدرس و فدياه ثم
 اعلم انك جيناك من قبل و نجاة جنته و اردنا لك في القدر مقاسم
 كرمنا و هذا مقام الذم كما سبقه ان لان ايشاء الله ربك في العالمين
 جميعا و انك من ابي جبرئيل سمع من نفسك لشكون اباي فحاشية
 فزوناك و منتهى ما بعد و لم تكن في الحق قويا كذلك لقبيناك يا م

يا ذنبة البقا شمرا روض الوفا شمرا مزية الا في خرف فرفرف قرب بينا هـ
 انت اول بحر شظير الا بداع بما قد فرقت عني حفظها واول ارض
 نزل عليها مياها ليقون رقت من خرافات عند رب عبينا واول ضللا
 غنت فيه عند القدر باطلت الترانيم مع العالمين يحطاه واهت
 اول تقام الذي تجلت عليه القدر واهت ما كنت به عبيدا كذالك
 عطف بحسب ما حطك النفس من لدن عزيز حميد ايا ذلك وورد عليك
 حين غفلت عنه واذ الاله شعرت فرفلك يستقبل الاله القيا
 عليك ما كان ستورا عنك عطفك الذي يبصر انك كبر سبحان الاله
 وان ليها المنيشاد واهت في شرفه واهت في لوت والحق من كل الارض
 لياها واهت سرارها وكنز فيها ولكن قنصه من كان الحكيم مقتضيا شمرا
 بان جف من بينا ما كان ولا لجلت ربك واهت في الترتيد به عطفك
 انعتك شمرا عريان نكح عارفت عليهما ليطمن بها فلكت وسكن بها
 ونظر صبر عنيها واهت في حفظ هذا اللوح عشا قرأه فراه ربك ولا
 تقصرا لا احد وان يملك كل من خرف الا في جميعها واهت في حبيب
 العالمين ان كنت على الاله مستغفرا فاهت في اللوح على الاله
 بصوت طبع عبينا لترفع بذلك انما تك المصدرة القدر
 نقاشن الاصطع قدس رعاها واهت في الاله واهت في الاله
 سيد ~~.....~~ جناب ميرزا آقا

وقد يرجع اليه في الاسرار المكتوبة وثبت امره وظهره وحجة البرهان
 لمن ملكه من الامور الخلق وبذلك يشهد نفسه وتلك الامور على ما
 ثم علم بان له ليرى ان كان ظاهره عين عاينه وشخصه واما عين برية ولكن
 الكسبي لا يعرفون لان النفس كما يظهر كتحجج باثبات وعلمها
 التي تنبع عن النظر الادمي فظهر انهم قد قرئوا ذلك بين لار
 فيدان ثم بهذا النظر شطرون ولا بد ان اراد معرفة النفس بان يظهر
 اذنه عن كبريائه وذكره عبارة عن كبريائه في كونه ونظر الادمي في
 وقد طرقت اذن سامع في نفس محض وبسبب ليعرف به بما يظهر من
 لا بما عن الكسبي ان هذا الحق محبوب ان من لم يكن له ليل على
 عنه كما يظهر في حده ثم علم بان له تحجج بان يظهر بما عند من ولا
 ما تمسكوا به من الاثبات والعلم بان يظهر كيف يشاء بما هو وانما
 في نفسه كل من يريد وسيلون كذلك فاعرف اسرار الامور الخلق
 فذلك عنك ذكره وهو ان على القرآن لما تمسكوا بما عند من الامور
 والذلات والعلم انه عرضا على المهيمن المشهوره وانك تبنت
 ذكره في القرطبي كما ذكرناك لكل كنه ترويه الادمي له الذي ظهر شهر
 وليدوني انهم هم الادمي ويكون من الذي يسمونه ادمي فيكون
 لشدة الادمي ان يتقهر على ذلك فيكون ينظر منهم الا بان ينظر في
 فنولان الادمي المهيمن فيهمه وبذلك سئل الادمي منين لغايبه

بجهد

حينئذ ذلوا له الحبيب ميرزا آقا فرشتين المصطفى الهادي الغفر له
 محمد الله انه لا اله الا هو له العزة والعظمة وله
 وسلطنة ولا رفة والهيمنة ولا الكبرياء والعلية ينصير من آيات ومع
 عن آيات ويعز من آيات ويذل من آيات ويعطي كيف يشاء وانه فرزد
 لا يعد وعالم لا يعد وعارف لا يعد وقادر لا يقدر وبالغ لا يبلغ
 بعفانه احد لا فرست ولا لا في ولا ما بينهما ولا ما بينهما و
 له الفرد العزيز اسكن الروفه ولا يسجد كما من فرست
 والارض وكل اليتقدين هو له القدرة والاقدر له العزة والآيات
 ولا رفة والاشتهار يرفع من آيات بفضل وانه له الرافع الحكيم
 ان يا عبد كاستمع عن رفة القدر على الشجرة بانه لا اله الا هو
 على محمد لسنن الرجوع من العباد استهوى كمن تلقى امره بقره
 يعيدون مثل ما قدر الله لا تحرفوا الكلمت الله لا تبدلوا كمن
 ولا تكون من اليتقدين نوار الله لا يهتدي في فردين الله يحترقون
 ثم ارجوا يا قوم بعصمك بعض لا ينقض احد على احد في كونه الله
 قد نصر الحق في الراجح محفوظه وانما بنت فاسع في سائر شئ الضرر
 من ذلك بما استطعت في هذا امر عليك في عا الذي غير الله يسعون
 يا قوم لا تنسوا عهد الله ولا تقعدوا عن عهد الله ولا تجاوزوا عما
 في ذلك تبك كسوفه الذي نزل في شياطين في يوم الزلزله صطرت في

من الریح عن حقیقتها وادخلوها المسكون فیه السج الذي لم يرفق لبسنا
 ضيق العارفين وقل وردنا في الكفا الجي ستره افرقا استر بقره وسلطان
 رغبنا امر و اللذنه كره و اوشكوا باله الغرير الغرير و لم يترجم الله في خلقه و ليل عا
 و برانه في الخلايق جميعين و انك سبت فاشد ذلك لار تفاع جسم الله و هو لا
 من احد فزلا نطق ان عز عليه كل عباد المؤمن فان و بدت في كل امر
 نيز ان في عباد القدره على كل في اللوح البركت الابدع و الا ان ستره فظنك و لكن
 في ستره سنج و الروح و العزوا بها على كل و في اللوح من فخرتك فترين
 بمشراة كركت لاكن من الصابرين و الحمد لله رب العالمين (١٥٣)

جناب ج الوحيين ~~الذي~~ فرشتين

سبحان الذي ينزل في كل حين ما يطهر عنه قسمة العارفين و يطهر فرشتان و ايا
 و السجود عوان الامانة و في الظهور في هذا العطر على من مر الله الروح جميعه كما في ستره
 و الارض على حصا و انزل من الله اذ السجده من عجا حزين و قد عابد و يفسر
 سكر شير و الذي سجدت الروح ليد و دهمه من اجل و يتول عنها و يستكبر بها
 المهيمن الغرير الغدير و قل فواء ان العنقوس قد طار على راز الزمان بقدر ان يستواء
 ان شيرها البالحين و من ان سمن ليقول له آتت بده و اياه و اذ يتع عليه
 آت الروح بصير سكره ان لم يسه جدا و كركت و استسزوا الاله العا
 و منهم اذ يستنوي آت السقيض غير منهم من الدمع جبا و الفروهم لاله الغرير
 فان فرمها فوعن له و لا تتلفوا امك لفرصه بذكرك قد انك كركت و كركت

فراغوا الاثر بالضر والبر والرحم الرحيم ولوانه لغيره لغيره استسما واللا اهل الكفا
من المستبين هو يا عباد بالضر لغيره لغيره استسما واللا اهل الكفا
نبره واكتمت يا ايها الملا من ياد ذكر العباد بما ذكره انك بره لغيره لغيره استسما
من المشركين ولا تخف من احد ولا تضطر من شئ ولو انك شاهدت من غير استسما
واللا اهل الكفا من علم بان امرك على نعمة الائمة بان نعمة الائمة واللا اهل الكفا
لو بعد يعقله واهل الخير كفوا كان من المشركين فتوكلت الله لغيره لغيره استسما
اره الامانة لغيره لغيره استسما كذا كذا بالحق وتوكلت عليك
ما يتاخره وروى في بعض الكتب لغيره لغيره استسما كذا كذا لغيره لغيره استسما
التمه قد رها من انفا الى ابدالها من ثم ذكر العباد بان لا يتغير اهل الكفا
عجب عن ذاك الكوا الذي حرس عن عرشه لغيره لغيره استسما كذا كذا
الذي لن يصل اليه الا كما ذكره محمد تقير وذكرك لغيره لغيره استسما
والمعصين والامر شربك الغالب القادر العزيز الرحيم والارواح عليك وبعث
ومبرانا ابو القاسم فرشتين فرشتين كبريين (١٥٢)

فانتم يا عباد بما شئتم ان تدعوا اليه فادعوا اليه واللا اهل الكفا
عليك الحسين فانما الحمد محمد الذي بره لغيره لغيره استسما واللا اهل الكفا
المعصين وبن عليهما وقره على الحق جمعين ١٥١ ان لا تشق شيئا
وكن في عسفون ثم شكر الله باركك بما ذكرك من نعمة الرحمن الرحيم وبعثك
نفسه انزل عليك كتابا كبريا انزل بالحق من لدن رب العالمين والارواح عليك

عليك

ملك عبد الكريم
وهي المخلصين ١٥٢

هذا الكتاب منقول بحسن وبشرف من المصنفين قدس عليهما ولا يقرب
المقرين الماسحة القدس بلغتهم بالاسماء اعزها به ثم يذكر الذخيرة المبرارة وايضا
دور وعليهم من الحساب بالبحر منها دموع كدم من ايمانهم قل ان الذرات منكم
ان ربح الماد كان العطا ذلك شهيروا ان ربح الماد انقضاء الا بالفرق
كمنها ثم باجتهار الملائكة ان من ذلك برفق هو البعج المشرى لولا انهم
اوضرو البصيرة ثم اصبروا في السبلا والحق ان يكونوا في الامور حسنة وانما
المرتب في الامور من قدامه على من حفظه منكم ان يعلم ان الله الذي
ان اذ لك المليون من طوبى في الجاه والروح والروح كبر عليك جميعا ١٥٦

قرائين
عبد الحميد
قضى من العجايب التي لم تكن سمك الزرطه جلالك وطلع بانك من ولاح سمانك
ورقك من شدة استنحسك الاعطى وجمالك الا قد من ترغى من كرت وتخطى من
وتفوقنا من تارة فخر من انما سرة وهدى منك في فؤادك قد سس في ذكرك
وهي من القدر العزيز الهمزة ثم اجزى المهر الذي من بين يديك الكبر في
يا الهه يد اعلمك ثم انزل عليهم من الصبر الذي ارفع الاسماء افر منك ودفن
تجزيك ذمك
هذه العزيز الجليل

حباب محمد
فمن القهرا الهنوع صبحو وصبر في المصنوع الذي كان في فقه من الملك

من يدعى الله العزيز العليم قل ان روع للعصاة من قلوبهم في هذا الصدر لم يصب
 و يدعى اجزاء الارحام في السماوات ان هذا الحق هو حقهم قد قرئ من
 على روع من محفوظه كذالك انزل عليك في اللوح المقفوح به و تكون من الذين
 بنا را الله يصطليك و الروح عليك و على كل عبد صبور (١٥٦)

مطلع كماله است
 بر صبر

سباب ابراهيم

ان يا عبدنا محمد في نفسك ثم في ذلك ثم في روعك فانه لا اله الا هو العبد
 لصفه العزيز القوي من وان علي عبده و بجائس لمن في السماوات و الارض ان
 تدلين قل انه قد شرقت شمسه عن هذا الوجه المكين و قد طلعت عينه
 عن خلف الحجاب عن هذا الامس من نور لم يزلون كذالك و لم يزل
 و عن الرقا و صحت عند العزيز من ثم استمدوه و انكست
 فاشكوا له ركب انزل اليك الايات ان عربا تجوبه لتعجب
 و تفرح في قلبك و تبشروا رب روع و تكون من الذين ياتيهم
 انه و غيرهم في احد افهام من الشوق خبايا المهين كلف المقدر
 القدر و كس كذالك كركت ترفيع في الدنيا تكون من الذين ياتيهم
 هبتون و الروح و الهوا و الهج عليك و على الذين هم على صراط العزيز

بشيرة
 و انما انزلت فيهم
 آيات الله

شهد الله لا اله الا هو العزيز الكريم شهد الله لا اله الا هو العزيز
 له الجود العفو و الرحمة و العدل و انه الحاشي محيط و هو العزيز

که اریح اختلاف از تمام حیاست از هر سو باید اینجا بر هر حال نقل
و ثابت در اسخ باشد و آنه کیفیات من کاین است و الارض
از مرقن از جباب که ام که لطف ان حولند کپرس اینده و هر چه

از ذکر الله مستذکره بیاید

لا اله الا الله الهین لقبی و به وحدت نفس شرف از ان شرف معلوم و کبریا
بانه هر سه لا اله الا الله الهین لقبی است که کما که غایت است ان اخصی غایت
ان الجود و کما ان کل من لا یفون و تیرا قوتی تانه ارا و جلاله بیان
پیکان ان شرفی و قوتی کما ان سکت القدر پیکر و شرف با عرفه و ان شرف
تفکون و ضوئی برض عن پیکر و تیرا الحرفه و شرف کما ان شرف شرف و ان
انت یا حریف استقری حیکت بحیث ان بر ان تدیک و لو بعین شرف
کما ان معلوم و دع الدین و ما فیها فظلمت و کما ان فرعه محفوظ است
ان لا تحریک شرف الارض فذکر الله العزیز الجرب و ان کیفیات
بالحق و کما ان و کما ان و قد و کما ان حروف القرب بالایه شرفها
و نه امریضا علیک شرف غایت کما ان و ان الفضال العزیز القدوس و کما ان
سنتها علی التشرک و کما ان من الذخیر یا نزل و ان شرفها

لکما ان الایه کما ان الله العزیز الجرب و ان کیفیات
ان شرفها کما ان لا اله الا الله العزیز الجرب و ان شرفها

مطابق است

دگر

به خلقه ابامره و كل با سر بعيلين ان يا عبد اسع نداء العن فيه لوقته
 الحركه على هذا النض المبارك ولا تخين الذي لا يقصرون ولا تكن من الذين
 تقصد ميثاق الله وظلموا وظلموا وما استشعروا انفسهم بالحقه و الله
 سخر باقرظونه من كاذب من الذي يخبر بالاساليب والقدور والكمالات
 اي كبر استعدون العذاب الالهيون واذا انتم لا زعمون هـ يستضي
 به الايام ما كان من شمس تغلظت قارانه على الربيبه الا ان
 سون او كتمون ان يفرغ من كبريت من شمسها الى الارض وما يخرج
 ان انتم تعلمون و لا مسبقه من غضب ربي ان يمشي او يمشي
 و انه لهو الغيرة المحجوبه قل يا قوم فارجوا الا انتم تستغفروا اليه ولا
 استغفروا انفسكم ان شربتم و ان تتقون و لو انكم كنتم من الذين
 ما جده الله منهم من غير الحسب ان يجد غضبه من الصدق و لا الرضا و لا
 الثبوت مما هم فيه يرجون اليه فلو انهم كانوا من الذين يرجون اليه
 و ان يفرغ من ابد و لو انهم فران يصحون و لو انهم كانت يا عبد الله
 و لا تشع مع الذين تجد ارباع النفاق من قلوبهم و نفوسهم و تحسب عنهم
 فخصمهم يحفظون هذا من نصيح عليك و مع الله انهم يريدون بعينهم و لا
 عليك و مع ضلوك و مع كل شئ من الله من فركه و مع الله انهم يريدون
 براتك بقر من قلوبهم و لا يرايت نزل من لدن عزيز عليهم و قد نزلت
 على من في الارض من خلقه و ما قد قران شهداء مع الله الا انهم يريدون

اني قسم مخطو ارجو ان
 اني قسم مخطو ارجو ان

وان عينا قد فرغ من حباله من طهر اجلاله وحقن علمه معدن حبه وكنه كبره وكرمه
وفتح عزمه وسئلانه وانه من الالاسوه الغيرة الناب الحكيمة ٥٥٠

سنة ~~الاسوة الغيرة~~ السيد محمد

بالحسن حقيق بلين ولفظ القرب من اكله اهل الهيبين الغيرة القديرة وفيه نيل الروح
لكنه انما سمى اذن اصد وخطرها سمحت والارض الامن شانه حرم الزير اسفل
البحر والورد العديرة قبل ان يخلق بل في فخرها القديرة المصير الذي انقضت عنه ايامها
التي استودعها الاولين ٥ الا انهم في فخرها اعرضوا عما في صدورهم من هذا الاكل الذي
لم يفرق قاتل ان كمال المنعمين وقد فرغوا من الهبة القديرة وقد جعلت في الدنيا
شكها من طير قريه وقد ولد لوران بهن مع ما والذير انقضت عنه ايامها
قبل ان الذبح سار في الالاسوه ودين من ران به اولئك غلب على ميسر
شعرهم ما كانوا من الهديين ٥ قاتل ان الذي حوكم من سكره في كرام الله في الدنيا
من العارين ٥ فان الروح يلا فخره من ان هذا الهبة قد ظهر روادا قد كرم
ولن سهر منكم الا اياتا واما قد على الالاسوه حقيقه قد ان لم يكن في سهره فخرها
التي لهذا الهبة البهية بل ليس شهيد وانه من مقتدرها ما يشاء وانه في شوقه وانه
هست في كرمه من شوقه وروايت بعد من فخره اصطلح ولا تكن من الهبة من
كل ما سواها منكم ما كان الامن زفا وركب الملك فيغير لمن سر قوما في سكره من فخره
عظيمه قد نفسك شوقه في شوقه فكله في كرام الله في شوقه في الخليل
فاسئل الله بان رزقت ما ينقذ عنك اديرك ران ٥ ان يتغير به امر الله وان

والله

دن نيزه ايدر شكنين كچه عطاك بايگن و مهر خود ذكره و چهاره ان دست ^{الغواصين} من
 و لقد حضريه بديناك بكت في ذروت الله ربك ربوب المقيدين في ذمته
 انه عند طالع علي بن ابي طالب من ان اخرون من راد الله بفرقة الله من ذلكم لم يكن
 عن سب و لوليد و علقمرا العيينه و انك منعتنا عن عيبناك كما و عليك من كل
 عا الله العزيز المنيع ظهر النظر عن هه هه است و لا تترد له عن النظر
 و هذا انزل من سنة القديس من تلمذ ان منعت يدقن و لو ان منعت من راد
 نفس و الذبح فلو انك كما نمت فانه امير من راد ان عا لك شهيد و كذا
 عفوا عن الذي فعلوا و انك ان لن يتجواي مشا فلو انك من التاب من
 الاله الذي عنده علم السوء الارفين و كذا كذا الاله الامير الغفور الكريم و لو
 ان هذا الغفور عطف على خلقه الكبر في خلق السموات و الارض و لكن من راد ان
 يغير من راد ان يتجواي و يتوب عليه و الا فانه تفرقه و انه الغفار
 اشهد به مثل علم ان كل اذكاره كانت في اسقامه فركبت الاله من سب
 الاله الملك العزيز الحكيم و لكن من راد ان يغير الله في خلقه و كذا
 لن يغفر الله ان يغير منك شيئا كذا ان عطفك الوفاء و تفكر بالليل
 تكون من العالين و لا تقرب من راد ان يغير و لا تقرب من الجبال التي اطلق
 على ما عرك احد من المذنبين و هذا من علم الله الرحمن بما خلق محمد رسوله من
 و بفضله بن عربيا من منعت و ما بكت و ما بكت عن الذبح و
 له عطف و كان من الثمانين عشر علم ان الموضع الذي كان حسته و كذا كذا

حکایتی
 از کتب معتبره
 در حدیث نظر
 الاطراف و احوال
 با این حکام نهی مجرب

مع الحار و عین و ذاکت من فاصح مع کله ضد اع نهی من کرم مع الحار
 الشکره کله ذاکت من شکره المؤمنین قد لعنت کله لکلون علی کاد و
 ان یحکم علی علفا علی بان ما ورد علیک عند ما ورد علیک یکر شی اذا
 نیما عین به الفکر شی صطرب افئدة المقرین فو به لریطلع احد
 علی ما ورد علیک فی العراء و یقر عن المعاشین و لیس یکنس باحد و لن
 یا کلم من شیطان ان یفده ان فی حد الحما الشکره و کله و رد فی الطیار
 لیس من شیء حشر اذ کله لکلمه الممنه الحماین به ما ورد فی الزبل و هذا
 ما لا یقوم من به شیء و لن یجری کلمه فی المذکر بعین صا ان قد
 ان اذ کله و منه و لو اذ کله و منه لیس من حدیثه استقرت و الاضمین
 اذ فی حدیثه انما یطرب بان این غنا یتک یا ول المصلو این و این
 بر این و کله تا من بیبه ک کله کله العالمین فو ارقه و کله
 فی حدیثه الطیارین حدیثه حدیثه کله کله کله من قبله کله حدیثه
 و از حدیثه ارجع باین و اقول الحمد لله اذ هو رب العالمین و حدیثه
 در حدیثه المصطفین و حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه
 من قبله کله کله حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه
 عنه الذم عن کله حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه
 الغیب و ما اطلع علی حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه
 بالحق و یحکم علی حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه حدیثه

۱۱۱
 در نظر بعضی مفسرین
 تا بحر از جدول اوراق
 امام از نه لسان چاه
 و خمر از نه
 این مفسرین در بیان آنکه حضرت علی علیه السلام در آن وقت که از آن حضرت
 فرغ از دست و پا میزدید و لکن بنگار محوط بعضی توفیقات نوشته شده
 بود و در آن وقت از آن در سال مخصوص نوشته و در آن وقت که اگر نوشته
 بجمع ارض برسانید الیوم الامر بر عظم ازین امر بنده و بیت و لکن در حال
 ستره سواد شده و در آن وقت که بعد از درین ستره بر این در ستره
 درین از حکام غیره معلوم شود با خود در آن ستره مجرب است الا
 عن الذی غیره لکن از آن ستره است و توفیقات بعد از در وقت همان
 نوشته شده و در آن وقت که هر وقت که مصلحت میسرند معمول دارند
 و اگر چه بخواهند ستره شریف سپردند و در آن ستره ای که ستره است که شایسته
 اند از آن ستره بر شریف در آنچه استراحت امر نماید و الا الا که ستره در حال
 ناسی است که بکار می رود از قرآن معلوم احدی است که ستره مکتوب است که
 در آن ستره ستره است بعد از آن که در آن ستره ستره است که در آن ستره
 عند آنکه ستره بعد از آنکه ستره است که ستره است که ستره است که ستره
 در آن ستره که در آن ستره در آن ستره است که ستره است که ستره است که ستره
 ستره است که ستره است که ستره است که ستره است که ستره است که ستره
 ستره است که ستره است که ستره است که ستره است که ستره است که ستره

از نظر بعضی مفسرین
 تا بحر از جدول اوراق
 امام از نه لسان چاه
 و خمر از نه

و بعد آنکه حسب در نهایت حکمت در قضا نماید آنچه مستعد شد به بعضی مخلوق
یا فی سبیل الله و جمع ~~عالم~~ در اجراء اند کرده برسد تا بد برساند ایام آن
کثرین من غیر خود که ساله الهیین است و قریب آنچه از قدر او رسیده است
لغو در است ملاحظه نماید و هم در او بد این عجزهای کجی را از بیج امر مجتهد
صدا عنقریب در این سخن ساکن شده بعد از آنکه حدیث مذکور است
فرستادن ساله را موقوف است مگر نظر با امر مجتهد در این رعایت
و در امرها مجتهدان توفیق علیهمه ابرار است مخصوصی بر او به چشم توفیق
ارسل شده اگر مستطین نشود که نزد احدی از او نمیکند یا از او بخوانند و حدیث
داشته باشید اگر در آن آرض ذکر شود نزد حکام که گفته است ازین ارض
و رسالتیست که در این عجز است و راجع است به بعضی از این سخن
ذکر کنیم ما به در جمیع احوال سزا که بر الیم مجرب است و توفیق ملاحظه این سخن
و بعضی از اینها در گذشته است و بعضی در این برسانند و همچنان که گفته است
و لکن توفیق ملاحظه آنرا نشده و در بسته است است باید که مستعد شد
برسانند مباحات مخصوصی اینجا برسانند و لکن چون ذکر بعضی
اجزاء در فراق صعوبات انداخته اند شده لهذا اصول آن منع یکدیگره
بزرگه از محمد رضا برسانند جمیع اجزاء ذکر کنیم برسانند و در آنجا
جمیع مخصوصا ذکر نماز را و بعضی سواد شد فرستادن بعضی سواد آن تمام
لهذا بعد از آنکه شیخ میرزا آقاخان شهابی است از محمد رضا برسانند

اولی الامر علی

توفیق الله

تصدیق آنرا ذکر جناب سید مهدی خردمند فیروزه سینه
~~فصل~~ فصل پنجم در بیان طریقه تحصیل نوحه نیک و مستطاف فردا نیک
 و نیک است از آنکه آنست بلا ذکر نوحه نیک و الا لاله کنون که که فی عز
 جلالت و اجلاک - لا الاله الا انت - الیزیر ان العبد المکمل فی حق سبحان العزیز
 بین یکتا و در حق فخر الایمان بحسب ما روی احدی قیامت است که بعد از
 است از الطریق است غیر صد و او یکتا و آنجا که بین خدایان معروفه او بطبع
 با حرکت فخر شریفه که استیلا بر الفراق باشد که بعد از اوصاف
 الطلاق و بدلت استرقی بقوله تکریم استقام الله عزوجل اعوان و اعین الله الحکم و طیف
 لولم است بطرفه باقر الفریه و اوصاف الامید صلیک کثرت نیک است و من استند
 فی السیاد و من معرف احد با دور و نظیر همی و همی و ما است علی سحر بیان الامیر
 لغیرت و ما شرف است فی النص من افق باکر فانه ان بالارواح فی غیره که
 من بعد همی است و لیکن و لوازم با جریان لغو فرم است که در هر من مدتی و لیکن
 فو فرم است با طریقه تامل بقیه مشوک و در حکمت الذکر است و من استخذ المملکت
 الاستعداد و سکن استقامت و در تعالی المصلحت المبرزه فی نیک است
 و عزت است بدو در دنیا و آخرت من عیون ما در فی استقامت و الا امر من الریح
 من اول الذکر الا اول الایض الذکر الا اخر له الحیر فی نیک است و فصل فی همی است
 فو عزت است بقوله تکریم استقام الله عزوجل اعوان و اعین الله الحکم و طیف
 با نیت من بر همی است و لغو تفرق الفراق الامتثال الذکر و لغو استقامت

۱۳۶۰
 اردو محمد الیکت فریض الامن والرفیق الامیر اذنا المرفی فاستبسلتک
 الیظیف منظر النور عرا صدیکت و فطرت و استعدت و خردت و انیکت من انشاء المهر انما فریض
 هر صمد شکت و عو لم ترند فریض و انیکت من اجملهم المهر انما بقیا شکت و ناظر
 الی جمالک و و قفا باسد اکت و مبین خلقک و برتیکت فریض علم المهر
 بسکت و صلک و ولیک و لقا کت بحکیمه لک عتلا عو هم من و هر کت فزال
 الارال و اکت منبت خد الجلال و الاعمال و اکت منبت المیزان کبر و منبت المهر
 فو شکت فدیغ بلایا الامقام الی انقطع عن الاطمة و الماد کت بحکیمه لک انقدر
 ان هم صمد من ملکک اذ اذ کت فریض و عرا صدیکت ع اذ کت المهر انما فریض
 اذ فریض منظر اذ اکت منبت بلین میر الاعداد و اعتبار من میر الابد و و رومی
 فریض اکت من عرا صدیکت اذ کت اذ کت اذ کت اذ کت اذ کت اذ کت اذ کت
 اذ اذ کت المهر انما و و عی بعد صفر من بدینک و عی غیر المهر انما فریض ذکرک و اعلم
 هر شکت و انزل عرا صدیکت و جعلتها قلب فریض ملکک الی امر شکت و اذ کت المهر
 من هر صفتک و اختصاصت ما بین بقاع الارض لارقتع ذکرک و اعلم اکت
 بحکیمه و فلو انها عیضا فطقت و طغاة عبادک و فخر و انها ما فيها و کت
 استکبر و ملک و کبر و عرا صدیکت و منکوا من الامراء اکت فدیغ شکت و انما
 قد بلغوا من الطغیان المذرة العیسا و اغذت هم الغفلة بث ان الذی خلقنا
 کت ففانها من عی ان المهر بعد الذی کت عی عی و انما المهر فو شکت
 یا المهر ان علم من ملکک الی امر شکت عرا صدیکت و برتیکت عی

صفت موعود
 کلمه کجوت ؟

مصدر محمول
 عارضا در هر لغت
 شافتم

دبا بکن

وعلى كس وانزل عليك نزل من العزير المهيمن العزير المهيمن
 فذكر الاجيان وتكون معاً محمده قمر عمران البقرين قدا عدا اي في القرن الـ
 وذين الظلالين الاقديين من الصلبيين الاعليين وقتاً في نفسها فعدت عن
 السرين في هذا السور المستحق عن ذين الاقديين تأتد في الجاه الطلح في ذين
 المسترين الجليلين في العالمين وهذا السور في النفا بين وجعا المعين
 بعد الذي حرمنا نقرع في البعلين في الهكلاين اذا نطق الى اسرين في
 الظاهر عن المشرقين والناطقين في الطورين في بيته التي وتطلق بعلمين
 في نطق السباين في قل تأتد في هذا السور في السرين في الجاهين في
 بعد ذلك ما بين السرين في النفا بين الوديعين في السرين في الجاهين
 في السرين الاجديين في ذلك في الجاهين استرا قس ان في نطق اصلا
 الذي هو من مصرانية في نطق في قل تأتد في هذه الجملة تنطق في الجاهين في نطق
 في السرين من ذين النفاين في شهداء في الاله الا بر المنة والعزير المهيمن
 في السرين في الوديعين في الجاهين في السرين في الاله الا بر المنة والعزير المهيمن

منى ابن سينا
 حيت ؟ ارب
 عمر را عكس كذا

الحمد لله

ان يا سينا ان ريت الجملة فاشترى بالذبح بين يديك منه ربه الله المهيمن
 الايام التي اهدت النور في كماله وجموعه في السرين في الجاهين في نطق
 في السرين في الاله الا بر المنة والعزير المهيمن في السرين في الاله الا بر المنة
 مستلين في خيرة عن القدرة من لدا في سلطان من عندنا وانا العزيز المهيمن

وان الله

وان ما وجدته في حكاية الاربعة عشر سجدة في قسمة الافرنج ان تسعة وثلاثون
 اهرناك وبه والانا حفظ في اللوح يخرج اليها كما ذكر في انه له ولا يحول لغزوه
 وانه اذا راها خيرا لم تستك بشئ القادر قدره من ذلك المقدرة
 ان الله لا يرد الا الرضا بطلبه في نفسه ثم انه تمام عام شديد له سيره في كل امر
 وبعد الرضا في كل احوالها ما كان في نفسه ان يغيره من كونه اياها وان
 برسان جنابك يدعوه وغيره الا ان كان في نفسه ان يسطوع في نفسه
 في اللوح نزل الاول ~~من~~ بقصد الا حرمه الى حبه في الاله
 ان يكون عظمه في حركه وقبضه على كنهها من حيث الاله امره اجمعه في
 الاله وبه تفتت في سبيلك في انك تترك شريف في رثا تخره في
 اجمعه من سخطك لعل السبل ولا تفقد الاله في نفسه كما في ما سخطك في فضل
 وطلبك الرضا في حبه في تقبله وتجاه الرضا اذا انا شكرا في انك بما يك
 مما دلت في ذلك من حبه في الاله في انك في الامتياز الذي في الاله في الاله
 اعرضه وكفوا في شكره اذ اذ قد ذكر سخطك في الاله في الاله في الاله في
 عند شجرة القادق في الاله في سخطك في الملك في الملك في الاله في الاله في
 والاله في الاله في من ذلك اذا انا في حبه في ان يكون سخطك في
 مولاك في الاله في سخطك في الاله في الاله في الاله في الاله في الاله في
 سخطك في حبه في سخطك في سخطك في سخطك في سخطك في سخطك في سخطك في
 انك في سخطك في سخطك في سخطك في سخطك في سخطك في سخطك في سخطك في

الصفحة؟

يضع عينه على عمده ولا يجرده ولا يصدق صادق ولا يجرده مما هو
 ساكن ولا يعين موقين بل يصعد الحكم الطير والعباد الى الصلوة كما لفت
 من حكمة الله الذي يعين على الصلوة ببطانة وقد فيمن تكلم بالغة لثقت
 وتكون من الذين هم شكره واذا زو او صبروا ولا قوة لهم بل غدا وقصدوا
 ووجدوا واما ما سئل في الغيبة فاعلم ان من لم يتركه فان
 قائمته راولا تتلوا كون قاله جميعا محيطا بعجزه وولم يغيره من
 بعد كان يكون في عهد النبوة والقدرة والجلال في ستم العزة والعظمة
 والاستقلال الذي كلما سعت وعرف في ذكر الغيبة في شأن رسول
 جوفته في تعيين يوم الهم الذي يعلينها اما بيت سمعت كيف سافر
 هذا الجسد فرسوخه وبعثه بقارة عظيمة وكنت سبعين يوم فخصت له
 الاغراق من كبري شوكه عظيمة وذلك له الرقاب من كل من كبره
 مع الذي كان الجاهل اعدا ما يحث عرضوا عن قضاة علينا واستكبروا على
 في ذلك فاعرف قوة الله وعلية وسلطته وبها قتل قوا الذين
 استهوا استعبر اليه سوف تجرد المصنين تحت اقدام المؤمنين
 كذلك القيت ساكن لتكون من المؤمنين ومع ما ذلك فوا انما يا سائل
 نضال مع الله سيبا يا ثمر ان من سجدوا له من ينصرون فوه سجدوا
 عن ذل النذر الذي شرف عن الافاق بوجهه وريان قويمه وفضل
 والرقوع ولبوز والجماء ملكك على الذي هم عروا اسرار الامم عن
 ١١

الجمع في سرد ارج
 تصحيحها في سنة ١٢٧٠

بالحق

ان يجلها سبع ما يريك ان في زوايا المفاصل لا تظهر قد ظهر في
الايام وانشئت بساويها وانه يملك مستقرة وذلك كيف يشاء
المفرد في كل مفرد مستقر وانما يثبت ذلك من بين المفاصل لا يظهر ان لا
يتغير في بعض المفاصل في بعض المفاصل المستقرة قد تارة ان الامراض
من هذا النوع قريب من البصر ولا لا يبين من ولا سفره الا بان ينفذ في هذا
الاطراف الا انه وان شجرة العطر مطلق الخ في هذا المقصد وبعده الكفاية المستقر
كثيرا او لا البصر وانما صفاك من قبل الذكر في هذه العود الا ان اذ انما
تذكر ان على شجرة وان هذا الفضل ان الكفاية في المفاصل وتغيره من غير ذلك
قل ان هذا الامر الذي كان او هو امره ويقترن بالرجوع وعمره والرجوع على كفاية
كذلك وان به وجهه من وجهه ووجهه ووجهه ووجهه ووجهه ووجهه
مستقر في غير مستقر فغفت في هذا وجهه من وجهه من وجهه من وجهه
تاكيد في كفاية من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه
جناب من افاق في وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه
فبين ان الذي ينزل الالباب في كل وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه
كثيرا من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه
على وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه
عن وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه
من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه من وجهه

ظاهره انما له كوجع بالوجه
وهو يطلب بهما ان جوار

من فلو يحرم بمركانه في المثلثة الروح من نفحاته لم يجد بابه ويكرهون من كمال
 ويكرهون بغيره ويشربون عن حركه من غمها العدم من زولا ذلك انك تقص
 عليك من قصص الجن وقرص عليك من نفحات العرش ليجربك في نفسك
 اما ان البقا في المثلثة الاية ورفعت اليه ما كان عن العرفان من فروع ان يا
 فاسمع بالقدون المكدون باننا نجد من تلك النفحات من روح قلوبك في
 زين الشيطان اعمالكم في نفسك كمر فان روح الجن من هذا الرضوان قد كانت
 في العالمين مرسله لانه قبل ان يات به هذا الملك احمد استنار على الهمة في ريز من الاله
 له في تعرفه في عشرين امرا له وكرهنا العبد عن صلف سادق
 وقد زنا اننا في الروح كان من الانظار محفوظا فاذا فاعلوا اجسادهم
 فلو كرسلق في الشعب باذن الرحمن ليكون قدرة الله العالمين بشي
 فوسط استنار مشهوره قل انما اسكن قلبه القدرة للملايكات في الارض وبنها
 رواج النفاق فكله حركه اطلاقا بمركان البعوضه جنات مستنيرة
 هذا البحر لعل يجبت في خلقه كبر من الخلق وكان في كلياتها رحوال السراج
 صطوبه وان قبرا في حرمها فزا عن الله ولا تغتره اقبه ههنا وهو انما
 اودعكم عن ستم النركات عن عيون القدر في ما يستغفر الدنيا
 عليها في مرست فيها ورحمت الامعة الذرية كان ميزان به ابد القدره
 ويريدون كمال الاعمال من كل انفس في نور الذرية في شرق مثل العدل من سطر
 وبان الله بالمركان على الارض مستقطها واستمعوا يا ايها الذين آمنوا ولا تستقلوا

عالم
 مشهور

بلا لا یفعل فی الجوزة البلاتة ولا تخزنه انما خانت سلمین الرضا و غیره گویند
 فرموده الان لفظه مع بعضا من التبریر طریقه آن دانست ذکر آنک بمثل بعضا
 ولا تشریح محمد انه فرغ من فتک بک بعضه و ان تدرجیرک مع فرغ ملک
 محمد و کذا لکن بکین الفضل و لفر علیک و ما جزیت عنده الی غیره
 مذکور است و از نوع علیک و علیک شایسته است مراد از وی کارشاید گویند
 اگر چه از شایسته باشد و لکن اینجا جمله اول از جمله باری در جمله
 بعد و حفظ مراد از جمله که با واحد اخصی که سبب افعال امر است
 گردد و است ایلا از آنکه مختصر است شایسته مراد از جمله
 داشت میرزا القاسم صورت ایلا را سبب آورد و مختصر است
 و تخریر لکن البیت

ان یمن ان اشهد بان لا اله الا الله العزیز الباقی و ذکر
 کلمت الاستغفار و الا ان و انه له العز و القدر و سبب العز و الا قدر
 ایضاً و سبب و بیدل من سبب او و بعد از او الم ان اراد و من غیرت و بیا
 القدر و انک انت یا منته به کما شکر منک فی کرمک منک انک
 بما یدکره عبد الله و سبب العز و القدر من ان لا احد یستحق ان
 در دنیا غیر از استحقاق قدر که در آن است و در شکر آنکه
 شکر از غیر بماقتضی عنده و ان فی الغایة المقصود و ان کون
 و هر دو ایان بطور اتم نسبت من غیر مقصود تا در منزل قدر بسبب

ما لا يبرح عنك الحدوه و هو بيت فاذكر يا شريفا شريفا قيا موقود و شريفا شريفا
 ثلثنا لا نغشركم و سحره ان لا نغشركم فاشركوا في الله بكت اليزيد المشهور
 اياك يا امة الله فاحفظ نفسك في غاية الحفظ بحجبتك ان تغشركم يا كرهه
 سولاك العا المشا العيا الودوده فاسترغى نفسك عن كل امين شريفا شريفا
 عن شريفا شريفا و ده كذا كذا عنك عند القدر و العت عليك من الغش
 لتستقيمين بحاذ الصراط المرفوع الممدعه و الردود لغزو لبقاء عليك
 و عيا اللدله كن فريدية به لعيز الغالب الظفر الوجه من لعيز و رجوع
 تحية بالانمايه دست و اده تابعه و يقايرته دره من شريفا شريفا
 سكون نمايد باسهمنا در نهايت لعنت شريفا برضف ربنا امرك نمايد
 چه از ايشان ربي نمايد شريفا شريفا را از عرب و عجم و اكر شريفا
 ضلع ما به و سايرين به سلكه نمايد و انه يذكر من بيت و انه هو خير الذي
 سيمان و الحمد لله رب العالمين ۱۸۰ فرات

ان يا امة الله ان شهد من نفسك يا امة الله لا اله الا الله
 المنسج و ان سلفا هيا لذكرو و بها كره شريفا و سنا شريفا
 و كبرياء لمن ستموات و الا صنينه شريفا علمانا و درنا شريفا
 كستبت ايدي الذي كره او اشركه او سندا و او كذا من المنسجين ان
 يا امة الله ان شريفا شريفا شريفا شريفا شريفا شريفا
 اذ كر بر حلا شريفا شريفا شريفا شريفا شريفا شريفا

عین البقیه لا تنب کره تنبک ولا شیء قد کرمه ولا نفعه فیه و من قول
 فواده ما شهد عین الاستقامه بشا شهدته ولا عین الجاهلین و لا تسبح
 اذن الارباع بشا سقیم و لا اذن البوعین لان باس کعبه ترفعین اذن
 من کانت له من تجذبه من البیت و کعبتین و من شهدین من جملة شجرة
 من البیت و التقدرین ان تظن من مفاخر فالی عن فای آه عماد و علی المیزنة
 و اهلها ان یعرفون شرا علی ان سلایا ما یظهر من شجرة و کذا کت
 فی الجوز و الجوز لیس علی الاله العزیز الحیده سیما عهدیه اذ لیس فیها
 و بسیار و حفظ امر الله و عهد به و لیس اری در کتاب التکالیف ذکر محراب
 مشاهیر و در زرق و صحت عدن کن با شیا و ایزد بهم بحال از با
 س کن بیت شمس الم شمس و حرکت که رو به ختلافه زقطه عین و در
 و با حقیقت محمد حزن و عین الله الموعود لهم و فی و هم من است ان یعلم
 حاشیة الاعین و ما یحرف لیس و و الیه ترجع حاجت الامم و الیه لا یزال
 مقصود کمال جناب لیس چه اگر استعقده حال التوفیق صلی الله علیه و آله
 امید و ایم که بعد با رفاهت قیام که نمایند و الا ابید الله انهم مشهور
 ذکر تسبیح بر بندگی ابره ارشاد شد با و بر بنید و جمیع جناب کذا کر شری
 جناب محمد رضا ~~العلی~~ الذي استجار البیت
 ان یرضاه ان شهد لیس بان لا الاله الا هو و انه کان یفعل فی کل یوم و یوم
 غیر السعیرات و الارض و علم کثرت و انه یحیی امر علیما یعلی حاجته الماعین و ما یحرف

الخليين بحسب درهمن لو كان في قدر بغيره وتطليه هو الذي يولي في الليل النهار
 ويولي النهار الليل ويبر الامم لنفسه ومن عظم من به حكى وشكده شاه
 ان يا رضا فان عن نفسك ثم عماد وديك عليا قرا في الرب اساء
 واهل لاء ولا تخزن عن بر شدة كما عدا الله ان كان عليك حسيه من عجا
 الذي تخبرتك كونه وسلكه سب الهداية وكان في الامم قوله ان الذي يخبر
 اتخذوا النفس هربا من صون به ادالك خسروا عما فعلوا وضعه الكفا
 والمطلوب كان به بغيره خيرا هذيا قرا من ابا به داية ولا تتوا وروا
 عن همدو به ولا تقدر من الاذن كل ذلك في معركتك وذكر انك في تحديا
 به الالهة ربكم سبلا هذال ربيع والهي عليك وعين من معك وعين الي
 يدعون به ربكم القرب
 وصيلا ٥٢

جناب مجيد ~~الملك~~ في المدينة

ان ~~اسم~~ اسبغ الله عن هذه الشجرة التي ارتقت بين اسمي الاربين
 ويناك الكبار يا انا الله العزيز البهتد الكرمير ههنا تشق ارض الجود
 سموات العسل وبعرك اذى علم عليه ههنا تشق كل الله بان لا يدعك
 لعلت في حقت وتكون من الرجعين ههنا تشق كل الله فضلك في حقت
 من الهتدين ههنا تشق كل الله بان حضرة بين يدنا الرام عديدة واد جديا
 منك كما تشق في نفسك وكلت من الذين ظلمين ههنا تشق انما تشق
 داذا كنت في هذا الاربع الذي سطع عند النور ويستضيئه اهل العالمين

بحسب صفح

المنزل

الملك قول الحق لتسعة فنفك وتفرج بفرج والفرج القسيم والرج

عليك من على الذئبة الى ابيه برجون ١٥٢

ان يا حسن ان اسعدت من قلبك بما شئت من الرقاع فان

قد سيعا بانزله الاله الاله وان علق قلبه على امره ونوره وصنائه

على من في السموات والارض ان كان بغير علمه وبقائه العظمة والخصية

دو من لعل لاطن برهان اسير علقه وبقائه قوت الشمس وطلعت كن الارض

من جلاله عظمته وبقائه الاله الاله من شرق اسير برهان الملك يست

يا حسن يا حسن يا فؤادك ثم ما اشتهت من كرامات من الله سبحانه

مكره الله في الرضا وكان في يقين جناه واجابوا واما الله في نفسه هو كما في

صراط سديد ان كذلك يا فؤادك قول الحق والملك ان يصير به روحه

لبس قد من به عليه فمكر من لنا على بهه وكره يا بشرا يا كبريا الملك

استور جناب يا فؤادك الحبيب كلسنا ١٥٣

ان يا فؤادك فنفك ذلك من روحك ان شجرة الطرفة تعبت

بالحق في السنين ونطق يا على البصوت بالاله الاله الملك العاقلة

الفرج العسيرة وان علق قلبه في نوره وجزوه سلكه على امره والارض

وجاء بالحق على غير النور في حلاله من طلاله الملك العسيرة هو العمل

عزبت عن كل الجوانح جميعين وهو بها شرمه وكلمته حجة والام واليد

من الملك من كل ما شئت في كونه من كونه صيرته وكنهه فنفك ان علقه

في المرسد

علا سلمات الارض وعلما كذا في كذا عن غيره كمن موقا بذلك ثم اثبت اليه
 ولا تجاوره عن ان هنت من العارفين ه و بعد قد حضر من يدنا الواح وما وجدنا
 فيها الوحد كالك في استناؤفك وان هذا العن منك عليك وان هذا
 لمعظمه فاعلمنا انما نسينا كذا اذ كان في هذا اللوح الجميد لقرح من ذلك
 وتذكر مولاك بجزء من ه و الروح و البحار و الفرة و استعالمك و عيانك
 و الله يهديهم من ه في هذا الصراط العسا القادر القدير ١٣٥

فتاوى حرم عبد الرحيم

تلك نيات القدرت بالحق من لدنا على العالمين جميعا ليقبلوا
 بسببهم و يرضون فرجة اشكرت بسببهم استموداه قبا و قهرنا سمعوا بالقر
 الروح عليك ولا تقصوا الدين يا حبيب الله لهم كذا و كانوا من المؤمنين ه
 من انزل الالواح كذا ه فاستحو الصلاط اراد انزل ملكا بسببهم و الاين ولا تتدرك
 سفيره بجزءه كذا لك القميسك قول الحق وانزل عليك ما يفرح بذكرك و يفرح
 من حجات الوهم بهذا الاسم الذكور من عين العارفين مستراه قبا
 هذا الجمال انيت قد ظهر الحق زعما للذخير كذا و باه و كانا عن هذا السلام بحج باه ان
 يا حبيب الله فرحك في شربك س و لا تخف من اعدائك فو كذا في اركب و انه
 بجزءك و كذا في كذا مره و اه و اياك ان لا تجاور عن الحكمة اقل من ذلك
 تحدث الفتنه و يرجع النفس الراحه عز حرم باه و الروح عليك و يفرح بذكرك
 ابراهيم الذي كان سطر الله مطولا ١٣٥ يصنع النحاس

يا حبيب

يا جبار الذي لا يذل احد من خلقه ولا يذل احد من عباده ولا يذل احد من
 من لذي الالوان العبدية ~~...~~ ان با اكله يهرسك سبع ذلاد ولا تكن
 الفاعلين اذ كركت فركت فعدوك ذركا كركو و صير ~~...~~ اياك ان لا
 تغفل عن ذكره ولا تدع حبه عنك وركبت الاكون من الجاهلين ثم ذكر عبادنا
 ان لا يغفلوا عن شأن من شئونهم ولا يتبعوا هواهم ولا يكونوا ^{المصانين}
 كمن كبرن لنا على وجهه خذك و ذكرهم من لنا بذكرهم عبيد و الروح اليها
 عليك يا لا اله الا انت عبد الكبرياء ~~...~~ الجاهل
~~...~~ ان يا عبد الكبرياء اسبح باليهك ان قال من كنت فذبح عليه و تذكر
 بذكر الله و تذكرت اليه فرفعت من سبحاه ثم اعطى يا يا فالف الف القول و لكن
 فالفوا و كانوا على ضياءه يسيما و ناقضوا عهد الله بعد لو كيد و دعوا شيا
 و ما و ظهر زمر و كانوا فرفعت و كبروا و انك نبت فرفعت ثم اصطب على
 ما و عليك فراض ما قصرت فرفعت عبياه ثم اسئل الله ان يثبت ان يثبت
 على هذا الصراط و يتذكر على يمينه ~~...~~ و الله الذي يهتدي

اسلمت على اول من عرفه
 لعل قسرات ما طلع لعل
 اور هم مرمر

يا امر باقر سنجي في المدينة
~~...~~ ان يا امر ان اسعدت فرفعت با لالا الامرو ان عيسى عبده
 ثم صيرت لمن الاضرب صباه و قد صوا له عرض ظهوره و كركت عليه لم يشهدك
 فرفعت صباه كان على فرفعت ان يا عبد و شكر الله فرفعت و رفعت
 امره و جعلك من المهتدين فرفعت الكف رب طوره اياك ان لا تغفوا و تهتم

لصير ١٥٦

من طرف قریب عبید اہ مستقر علی حکم تو لاک و تو بقلک الاجال
قد برہنہ کہ لک تم حکم الودقا و تلہک بما شہر بقلک ان کبصیراہ
مترکمن لذلک من آمن باہ آیاتہ و کما نذیرین اہ ضعیفہ

اشہ
رابطہ
حصصہ
دکا
نہی

جناب ہاشم ~~علیہ السلام~~ ^{سبحانہ}
فتی لک اللہم یا ایزد عبدک الذی صنیع لک باید اہ واضح شرابا بعد
بہرک و فراقک الذی بہ ذہب الصبر علی کل ذہب و بہ ارتفعت فی اللہین
مترجمہم و صریح المرصدین شہرہ بکبر ایا الہدی لفظت ایدین رد اترک
و وصلک لا تقطع عن قلبہ فی نیک و عودۃ اللک فک و کت لفتہ
عیادتہ و کت من الہدین العتیمہ شرا ثب قدامہ لصلط و کت

الغیر ذرا استناد احمد بن سبار الحیرہ ۵۲

ان یا احمد اسمع ندا من نیادیک فرغ المسبح الذی کان
العبید ہاشم ۵۲ ول الہدی الیہ ایزد المرسلین ولا المرصدین وجعلہم من ہدین
العقین عن عرقہ و کت است فاست لسن بکرا لہ شرا لکتبہ عن سواہ ولا
تجتمین کما شیطان مریدہ ذکر ایزد شہرہ بکبر ذکر شہرہ بکبر ولا شہرہ بکبر
فک کور و شہان متر استقر علی حکم عین الذی شہر علیک و روج
عکس کت ایماہ بحیہ ان یزال قدامک و لو یجمع علیک کما صغیر و کبر
و الروع علیک و مع الذی شہر آرسیدین قدامک اذ ہکت عی صراط سواہ
ان ایسین عا علیہ انا سیک فر و فیتہ ولا فریحہ علی بل

ادکر

ذكر انك من صدق عليه فلما نور ذنوبه من عظمه بما اكتسبته من
 وحيث باق ذلك من الفواجر القصاص فلهذا العزير الجليل والكتبت ذكر الآ
 بان لا يردوا علينا الضرب بعد هذا الضرب العظيم واول الضيعه امر الله به من
 في ذكره الهن العزيز القديره فوالله سبحانه عما لا تعلمون هذا العباد الذي كان الهن الا
 كان يغيب او كصاحب كبريه بعد الله سبحانه من ان الله وحده قديم بكره من
 في ملكه ثم يشاء رحمة من به ورضاه تدبيره في هذه الجماعه بالالهان في الهيا

على ضرب اللوح المشير ٥٢ || المدنيه

ذكر رده القدرين عليهما كبريه بارئ ويرتقب يوم الدين
 في ظلمه سوده قل يا قوم اتقوا الله انما اليوم الاخرة لا توفى الا من انتم سعيها
 المتعمده لا تتحسبون انكم لا تتقوه من انتم انتم سمعتموه انتم سمعتموه انتم سمعتموه
 سمعتموه عن الحق وكان على امرهم ويا قوم اتقوا الله انتم سمعتموه انتم سمعتموه
 اتقوا الله انتم سمعتموه انتم سمعتموه انتم سمعتموه انتم سمعتموه انتم سمعتموه
 ربهتم انتم سمعتموه انتم سمعتموه انتم سمعتموه انتم سمعتموه انتم سمعتموه

على ذكر من جازاه من قلوبهم كما في قوله تعالى ٥٢ في المدنيه

قل آيات الروع نزالت بالحق من لدن عزيز قديره وتطق بالحق
 الاله الخلق وتذكر الكسوف والظلمات قد علم ان يا عبد لا تحزن من شئ
 ولا تحزن من بهد ولا تلتفت اليك الكفار انما هم مثل القفاله اليك في التفت
 عن الذين قد ساءلوا في الموت وتحت عنهم وتقر الي المتعد قدس امره ثم علم

انهم صفت كماله
 اورده است
 ظلمه كماله من حسن
 هو صفة علم فلهذا

سنة ١٢٤١

١٢٤١

يا ناسيماك واذكرناك في ذل الشرف والكرامات وكن في عظمها ودر الرب
 عليك وكن من قبل الحرب فتعزف فيها ثم ذكر من لدا افانك في عظمها ثم ذكر
 في المدينة من سلطان
 ابن هاشم بن محمد الطور في ذل الظهور وخلق الحق بازاله الا البر
 نقطة البيا عبده و بهاء من الملك جميعاه له الوجه والفضل ولا الكبرياء والعد
 نصير من يات رسلها نصر قرياه ثم اعلمنا بسلطه بانك من كاسر كاسرهم
 كسبت ولفقد سعده وشرقة هم من كاسر كاسرهم و هبلاوه و عرفنا من من سعده
 بما افندتهم الا و لا يعرفنا كان ذل في الرعب عبقها في نصف الا الامر و جوار الوعد
 طلعنا من خلف الحجاب بقدمه سينا و خرقنا حج الرهب و اظفرنا الرعب
 في الفيز الذي كان عن فقه اليعاقه كذلك العتينا عليك عليك الايات
 و اظفرنا كما الامر لطلوع با جوده من نظر اللطيف خفيه ثم اعلمنا من حضرة بينا
 رقايع و الرايح و ما وجدنا فيهما اثار اسكت و صرنا في اسسه حزينه بدل قاتك
 ثم انق على اللوح باليقين الروح فرصدك ثم حضرو بين يدينا رسول الله كذا
 فعلمنا سبل الالسمه و تكون على الحق بصيراه و الروح و ليزوا لهما عليك
 و على الذي نهر كانو عليك و على الذي نهر كانو عليك و على الذي نهر كانو عليك
 ثم الذنير مصطف و على اسر الجبله على الاحباب فكما صغير و كبر و كبر و كبر
 مصطفى
 في المدينة

فالمعنى

هـ سنه في جنات ولا تخس الذي في عهد الاستيعين هـ قل الله انه يعاقب
الاجين وها تحفة الصوره ١٠٢

جناب استاد ~~محمد بن اسمعيل~~ في المدينة

هو الذي يذكر في اللوح كذا في جليله ليقرب به ان الحسن العزير الجيد ان
يا سعيد احضرين يدنا كذا كذا كذا ولكن مستفادك في ذلك ليس
الذكر من لدنا في كل قاطع بنينه مثل علي بن ابي طالب من كذا
المان ورد في نسخة من هـ حضرت علي بن ابي طالب كذا
ولا نظيره وشكر الله وحده في ماوراء علي بن ابي طالب في مرضه في سنة
قريب هـ والكتب ذكر ايام ولا تخس عن ما ذكره في كتابك في سنة
وانه يسير في حجب هـ يحيد وجهه الداع اذا عاهه وان كان في حجب
فربك ونفك بغض الله ووجهه من فربك وجها عظيمة وان
لا تخزن ثم ذكر عزلا في ذلك على اسمك انك لم تبت شوق في القرب
وهو در من كذا في سنة لان كذا في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا
وبقا في عهد كذا في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا
مستفادك بالعبارة الدر الفقيه ليرفك في مقام الذين ياخذك في
همز لا هـ كين هـ اذا في في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا
الغناء به وها الله الملك المقصد العزيز الكبر هـ في سنة في كذا في كذا
ومن كذا في سنة في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا في كذا

١٧٢٠
بمسن الذكر الثاني من الجاهدين والاربع مائة من مكنات ويا مكنات من مكنات
محمد بن محمد

ان يا امه الملك شهيد في نفسك يا لاله الامه وان عمدا الامه وصف الامه
الذي سبعا قديرا يدوج له وسبقه عز الله وحيد وكل بعثا بامره وكله الركن
ان شكره كبره من مكنات يوطئ في قباكه في قوله من في مكنات
وفي مكنات واذن له لا في مكنات ولا في مكنات لو شانه ليرتفع
بسمه الحمد المحموده وحيد محمدك بسعد ويرتك القائه ويقرب اليه
النفوس الروح والحيات الخويبر اذا فادع في مكنات الماسل المكنات
بها المائمه المرتوده المكنات المكنات في مكنات المكنات

جسين ابن اخ
تبارك الذي منزل الامركيف يشاء ويقدر ما يشاء وينفذ ويرزق الملك
ما يريد له الخلق والامر سيد كل شئ بامره وانه لفعال لما يريد ويصير
بفضله في كل شئ كما يشاء وانه لاهل العسله الخبيره قل اني اذ انزلت
ويقرن كل امر صكبه في مكنات ويشاء وينزل من يشاء وانه لاهل المقدمه
يسمع من يشاء من كل شئ القرب ويملك من يشاء ويطوع عظه من كل شئ
من يشاء ويصير على يشاء وانه لاهل الفيزا الحكيمه قل يا قوم فاختروا
بسمه والقدير عن هذا المكنات القديره قل يا قوم افرس كان على بيته من
كل كان على مثل من مكنات كل مكنات مكنات مكنات مكنات

الذي يهز

بأنت الهمم واستودع بالذكريه لتذكرها يوم الزفير يا تبارك ذكر
 الأظفار سبكتها مابين هـ او ستمه بالذكريه او سبكتها او عزيمه كما ذلك
 محمد ^ع قد زناه لكم في الرابع قد مر من سبكتها ^{١٢٥٢} في التفسير
~~في~~ ^{في} ~~بنت~~ ^{بنت} ~~البحر~~ ^{البحر} في هذا الذكر قد مر كان باذن به من زوال حمله
 من عنده ^{هـ} ولسيل من الذنب برأنا في الخطي محمد ^ع ان محمد ^ع شمس
 بما يشهد لم لا في ضوئها الا انجذابه لا اله الا هو وان عليا لنور
 وجهه بين السموات والارض وبذلك فيض الوعد وكان الا ^{١٢٥٣}
 من هذا اليد الذمير عن حج النور فيض الممكن بسبب القوة ^{١٢٥٤}
 مقبوضه ^{هـ} ثم بسبب بسبب ^{هـ} بفضله وكذلك كان الا في الرابع
 فاشكر الله ربك بما نزل عليك الاليات باللفظة لتجعل العالمين

لفظة الله مصطوره والروح عليك ^{١٢٥٥} عن من معك ^{١٢٥٦} مع ما عتق من فوجاه
 اعبد ^{١٢٥٧} مر اول القول شكر الله محمد ^ع ما صلح من الرسول
 وشماك مع القور الطالين ^{١٢٥٨} ان ^{١٢٥٩} ان ^{١٢٦٠} ان ^{١٢٦١} ان
 حينما ^{١٢٦٢} حينما ^{١٢٦٣} حينما ^{١٢٦٤} حينما ^{١٢٦٥} حينما
 تبارك عليك كما شكر الله بما ورد عليك سنا وانا شكر ربين ^{١٢٦٦} قتل فوسه
 ورد علينا ما لا ورد على احد من الاولين والآخرين ^{١٢٦٧} ولولا ذكر حقنا
 لنت نظر عنده ^{١٢٦٨} سمواست ^{١٢٦٩} الارض الامن ^{١٢٧٠} ربك المن ^{١٢٧١} ان ^{١٢٧٢} التقدير
 است ^{١٢٧٣} لا تحزن من ^{١٢٧٤} شرا ^{١٢٧٥} اصبر ^{١٢٧٦} فاصطبر ^{١٢٧٧} فان العاقبة للصابرين ^{١٢٧٨} ^{١٢٧٩} ^{١٢٨٠}

على انه

من اشهد ان لا نعظمه فيك على الله البقر العزيزه فطوبى لك يا شيبان
 في الصواب والبيكيا ثم على الله المقربين هـ عليك الشوت على هذا
 الصراط الذر ارتفع بالحق من لدن عزيز قديره وعشرا نابتك
 من البر حيث لا يقدر عليك فخر شيبانين هـ وان دبتة من غير
 صفة والا تحب عنده وكن من المعصين هـ وان بنا الفلك فخر شيبانين
 فاقطعها ولا تكلف اليها وان هذا امر عليك وعيها من
 امين هـ ثم كثر من لدنا من فخرتك من كبره وكبره والروح
 وعيها له جناب موهب فخر الكاظمين الموقدين هـ
 هذا الخبر العظيم ان يا ايها المؤمن بالله ان اشهد فخرتك يا لاله
 وان عينا قبليا من ظهوره ومظهر امره على العالمين بمبداه وظهر
 برمانه وتمت حجته وبلغت كلمته وللام وجهه وثبت دليله من
 وكان له عبادك شهيداه وبتقاة القيمة وجاءت لها منه وضح
 الميزان وارتفع لسمو لاط على امرتك كان فخر امرالك عليها وبعث
 جبرائيل من على الارض من كبره فخره من قائله انه استنطق الرسل
 ولوصاه امر الالواح وبجرفه من علق كل خير وسطا ربه من سياره وكن
 است خذ هذا الكفاية بقوة وشكك يا فقيه والاعرف من اهدى فخر
 ركبك وانما عليك عن الدنيا وان كان عليك حسيبها فان فتح بصرا
 انظاره فيما نزل اعدا بقوة فاما كان على الحق شهيداه ثم اعرض عن

الحاصل تفرق در اول
 ايام فصل در آخر

در همه این سلسله الراجح
 مضامین حتی الفاظ مشابه
 لایحه امده علی کلمه کبریم

الحجات ثم اطلع بسر المدعي من قدها ثم الضرب كما استطعت
 على فظي سليمان ثم اعلم باننا وردنا في السجن بما اكتسبنا من اهل
 ما قصرنا الحق على الواجف من حفيظه وشكر الله ما ورد علينا من ذكره
 بن فخر بن ابي وصيانه والروع لم يتكبر والجه على كذا في الذم
 بصيراه ثم كبرن لنا من كان توفيقا من الله الذي همك فذا منك
 وجعلهم الله على اسمه حسينا في المدينة العهد و فياه ١٥٣
 فبما كبر الله الهراير سيد ترو عجز و فها في مرضي
 وضطاله في شهديا ابرك كذا جعل في السجن الذي في مرضي
 ملكك في احوال يا ابن ارمك فلك الحمد يا الهراير ما قدرت
 لنا من اربع شهديك وكنت شكريا محبوا على انا لث قلبنا من مبر
 قضائك والافضل كمت يا الهراير اكون رضيا بقل ذلك ولكن عند
 يدعون بك يستترنون باجناك في ذلك تتدبر على دستي
 وشكك كبر فبما كمت سبها كيا ابرنا فاع عبالك الامتاع الذي يندون
 حلاوة بلاياك من سبناك لطف فنة قضايك من فبناك او تبذل
 عزك و فتره فبناك لضره عافيتك انما يشهدوا انما لا يجرون في
 مملكته بك انت اقل الاملك الغريز الجحيم ثم اسلكنا بالهي
 باسكت الذي به رفع عزك و عملا اسكت تحت حجتك والاصح
 و ظهر رباك و بالذم و عدته بان نظره في مرضي القية بان تجعل في العبد

من هذا جمل من هذا
 شينه فله لده ١١

من هذا جمل من هذا
 من هذا جمل من هذا

لوق

١٢٨
موقنا فرمك واثبات حيلك وناظر اليك وناظرنا حيلك ثم انزل ملائكة الي
نايفرح بقلبه ويؤمن بنفسه وكنت تحت المقدرة على ما تشار وكنت تحت

العزيز ابن العدي برز اعني الكبرياء من وبالعباد غفوة ورحيمه

~~ان يا ايها ان محمد~~ ان الله الاله الامير العزيز الغيا القدير وان

عينا قبا نبيها منظر نفسه لمن فرس الموت والاصين هو ارسلا بحجة تتجهر

عنها عقول العقلاء ثم فذة المقتدين وكنت تحت يا ايها المستحقين فيك وال

جبرائيل من يسكنه ولا غير غيره ولا ترض البعيدة ولا كرتين بين الاجزاء والاشياء

ولا تجزئها البر العيون فان يبيع بكاملها انه شر لا تطلع عن نفسك وكثيرا

وتوكل في كل الامور في الله العزيز الرحيم لان الدنيا وزخرفها هي

قل ان يرتد الا الاشياء بعد البصيرة والروح ملكك ومع الله شهيرة في كل الامور

على الله الذي خلقه بقدره وحوله من المؤمنين ثم كبر من الدنيا وفي خلقك

برضون كريمين والحمد لله رب

العالمين ١٥٣

جناب ~~محمد~~ حيدر في المدينية

شهد به انه لا اله الا هو وان شجرة الالهية قد نطقت مع بعض اهل البيت

وانه كان بالاسرار عليه وانه من الكون والحق الكون والكون و

ترا كان وما يكون من سطلين قد منسراهما من الله في امره وكرامته و

من الله حيا وده ثم يرحم ويصلح ويربط باطلا واصفا بسهمه في حيا و

كذلك تلو العمانه الا ان فطر الله القيا وتصلح مع انان وشمس وياحه وتذكر

١٥. من معين هـ يستمر حيا به الامم المتطارت عن نيكه وصحة العز
 الجليل يستمر وقارها كما نيت معك ولفظ عليك من آيات له العليم
 هـ اجتمع من هذه العذيب التروقت تحت محال ليشه كين
 فوله قد ورد على ما لا يذكرها سببا وجرت عن ذم عن عين المقربين هـ
 انقطع عن يد الامم عن ذكر سببا وحضرت من الامم وجوه المقربين هـ
 ان طبار الضموان قد تمس عينا عن جمال النور وبما ورد الاعمزان
 الحمار العز المنسج هـ ويقطعت لالهنا عن جمال النور بما يقطع الفرح
 عن هذه المشرق المسيرة هـ شمرا حيا لا تنموا الفطام والاشهر والاشهر
 كبر والفضا عليكم ولا تكون من العاطلين هـ فوله قد اجتمعت
 فرغ من الحسين بن الحسين المرسلين هـ المان ورد في الامم
 البعيد هـ يتم از اجتمعت فممن كثر الامم فممن اذا ذكر مصابينا وعلينا
 من جنود سباطين هـ واذا دخلت في الرجس تنبكي اذا انكروا فرزنا
 وكبرتك وكوند من المندكرين هـ ثم اعلم اننا كينا فممن من الذين
 من الزمان يتمر اعتمده بنا استرا وجمنا عنكم وعلى كل الخلق جميع
 وبذلك مسعتم عن عرفان له وجمال شرفه و بهانه ثم ليد اياته ثم عهده
 وعلامان ثم من العاقين هـ قل قد كان حال القدر انك ليطرا ذم العز
 العا الحامد و سكتا الملك ست ظاهرين العز و يتمر است
 به و كستتم من استعرب هـ قل قد حضر الحار وجاء الورد قد ظهر عن شرف

عظم

وما در

البرية ربنا عظيم وانتم يا حيا وبارك اسماء وباركوا باسم ربنا سبحان الله
 اياته فاشكوا الله باركوا باسم ربنا عظيم بعد الذكيرة عن الغافلين
 بوجوهكم وقلوبكم ثم اهدوه من نوره ليقدر المنزل القدير واما الكران لا تختلفوا
 فخر الله ولا تتكوا الحكماء لانه انزلت في الدنيا من لدن عزيز كريم
 ثم اجتمعوا على ان يصلوا اما وقع عليكم من اللذات لسكونكم فليسوا
 على مقصد صدق نبيهم اياكم لكان الاجابة وزعمهم مدودهم ولا تتعدوا عنها
 ولا تكونوا من المعصين وان يكون بينكم في استغفر الله لظنهم عظيم
 ولا تكونوا من المانعين وان وجهت ان تصرفوا عنهم على شئ من انفسهم
 يرفقون نبيهم وان وجهت ان تصعبوا الايمان لا تغفروا لهم ولا تذكروا
 برفق وباركوا لئن لم يردوا ليعرفوا امر الله في نفسه ويطلع ما هم به من ذلك فاعلموا
 اياكم ان لا تختلف احد احد ولا يغير نفسه نفس ولا يمان بعض بعضا
 ولا يغتصب احد احد ولا يكثر في حية الملا من اتقوا الله فلهما اقتديا
 به ولا تكونوا من المتقين واما الكران لا تغفروا فنقول هو الكران عن جلالته
 منكم ولا عن الغفراء والذين هم كذلك بعضكم على بعض واما الكران ان
 من لها فان ذلك نطق عليكم من آيات التوحيد وما هم بمرتب لتوقفا
 باركوا في حركتهم كبر عتشان الذكيرة آثاره عن جلالته
 وتكون من المجددين والله الذي اليه ترجع نفوسكم وقلوبكم وارجعكم
 وابدانكم في كل يوم وعشيرة انتم هو مرجع كل من في السموات والارض انتم

انتم هم الذين
 انتم هم الذين
 انتم هم الذين

القرني

من الذين

من ابدان من هو الروح عليه كمال الاجسام من كل صوره كبيره مشركه
من الدنيا بجوه ضلها علمه اولاد كثر من من امر عظيم كذا بقوله لكون من المدينه

رضا الذي ~~صنيع الخامس~~

هذا الكتاب مفيد للعلمين جميعا ولا يطلع له من عند ربه بصيراه لئلا
يصل احد بعد الذر ايضا والرد في شجرة عزديعا هو يستفيد من كل
الجهت ان يمتد لك خبيره قديما قديما قد استقرت ليتم عن قوت
منها انتم لا تحرموا انفسكم عما يلهيكم وكان التوجه ليهيه قدسكم
شرايد انكم تشرفوا بالسنطه عليه شرايد انما خالفوا في الوجد
ولكن المشركين ما لولا انهم لم يمتدوا في العلم بصيراه اولاد
فلمهم لوقف وعدا وكن العلم مستقيما ولذا لا ينبغي ان يكون
وما سمعوا وكان الا تنياه ان لا تخزن عن شرايد في انفسك فتدرك
على يدك ولا تكن في الملك خيرا فانه في انفسك بان لا تعير
عن الحب ولو يدريك به غذا اليه والروح عليه ويحيا كان على

اشارة في كنهه اي بالحركه
عند انشائه فانه يسهل
ما يشه

صا ب وفيه ١٥٢
ان يا محمد في انفسك بما زال عليك كذا في كرمه وفيه
ان يقطعك عن نيلك استموت والا فليس يملك الحسانه غير ما
تدري ما كان اللهم يا الهزضه وخصه وخصه وخصه وخصه وخصه
فذلك النزل هو بيت منها مما قدره الله على الاولين والآخرين به

١٥١٠
 الاستطاعة كما ينبغيه ويشترط بالارواح في المبدأ في الهوان
 تمسك بجمل عروك الاضطرار الكهنة الاثار العظيمة ونسبت بديل
 عن تارك اسسك العنا المتع الغيرة اذ اياها الماسفة فتنسلف
 وعنفته مظهورك لا يحرم عن ذالك الذرا جرية عن بين يدي كرس
 ولا تمنعها الممن فضلك لم يسع وهذا كالتقديم التزلزل
 عنك لم يسع بقل باقوتها انه الحق ان لفظه الاولى قد فصلت
 ان تهر من اجازين ه وظهت في الاصلية فرفه الشجرة المرفعة
 كل الغالبين ه قال ان روح الله قد ظهر في عبيده قل ان الحصة
 فخر اللقب البياض المزية قل ان ههنا السند خرم عن حج الزور
 سلكه اسلان ه قل قد نسفت سبحات استر وطلع العنبر عن شمس
 النجوم ه وهذا هو الذي سبقت ادراك اعيه ولا عرفان في الحكمة
 وينطق حينئذ بغير هذا الكهني ونيار كرم في السموات والارض
 جنودك اسه ويذوقهم اليه كما قد حميده قل من ان لفظه
 لن يقدر ان يقبل لهذا الوجه الدر لرفع ه ان يا محمد في هذا
 الا لفظه ولا تخف من ابي فتنو كما اسه ركبت المنان المقدر القدر
 والاشرف الى اعيه ولو يرد عليك اذ كرم الخرافت اجمعين ه شرار
 باله وبنار من الالهة والكل من التي لغيره ه قل قد مر القدر
 سنن في بركه وادكره ولا تكون من الغالبين ه لهذا فذكر العظيمة

اظهار المصريح
 دروس

منظر در

شطرتيب ٥ و تولى سبكتهم يا الهى سبكتهم سبكتهم الذى تمجيد اوصيا
 بالفران و تبدل النور بالوجه و تدخل المذنبين فى سوادى و عرفت المحسن بال
 تدبيره غير ان ان لا تقطع عنهما من نيك و لا تمنع عنهما فان لهما من قسمة الا
 و لا تبغى من الغنائم و هو من الذى فرقت شخص الابصار و تدبر عقول العقلاء و تراد ان
 فى الهزبت الذى ذكر سبكتها الملك و هو من جسد و ملك الاله و جسد و علم
 و الملك سبكت الاله سبقت جسدك كليل و غنايك كليل من سبكتها و الارض
 و كسبت القادر القدر سبكتها العزيز الحكيم و اذ قد كتبت يا الهى سبكتك
 و اذ اركب و عدت بفضلك و افضالك لا تحترق من جسدك و كركبك و لا
 تبعد عن وصولك سبكتك و ذكر كركبك سبكت القدر العزيز و غنايك
 عفور يا الهى اعمل عبيد الله فى المدينة رعيه ١٥٢
 سبحان الذى يحيى الموتى و هو الله العزيز القدير و يعطى من يشاء و لا ينال الغنى
 و يقدر الا فى الرزق و يعطى من يشاء و يعطى من يشاء و داينها لغنى
 ليس الجرب و لا اسلم من سبكتها و الارض و ابدع خلقك طمير لولا ان لا يكون
 لهزبة و البها و لا القدرة و اسنا و لا العظمة و البقا و ما شئت اماره و كل من فضل
 سبكتها و من عده على سبكتها و الارض و على كل من سبكتها و كل من سبكتها
 و من عده على سبكتها و ما شئت و انه لهو الحق على الغنى و سبكتها
 يا عبيد الله يا الهى سبكتها بما سبكتها من نيك عليك و جسدك الذى سبكتها
 يا الهى من نيك يا الهى و من نيك يا الهى و ان سبكتها على الصراط و لا تقص عن الله

كذا
 لكان

لدرج : حوسم ؟
 عدت : هب كرم ؟
 حيد ارسدم

ركبت ثم اعترض بها المسكون من الذي يعينه الله عز وجل مستحقين هو الرمح عليك من الكرم
 ملك ويا جناب جمعي عبق نس عبا مكرمون ١٥٣
 الحمد لله الذي لا اله الا هو له العزة والجل والالوهية والادب والالوهية والالوهية
 وكل خلقه بامره وكل امره بعيدون وعنه غير مستوي والارض على ما كان
 والملك من حيث يعرفه العين لا تعرف عليك ولا تعرف اياك ولكن من الذي يقسم
 نقضوا عهدهم ويشانه وكانوا افردين لسان يعطون ه ذكر عماد الله تقوى
 الى انظر بحسب لا يستعمله من غير من ذكره المهيم القوي ثم ذكر من لدا اربك
 بان لا يسيد بامر من سوا الله العزيز الجود والكل عليك وعلى امره على ما كانت
 وشكك في سلمان عرب كما اثبت وذكره ١٥٣
 الحمد لله الذي لا اله الا هو له العزة والجل والالوهية والادب والالوهية والالوهية
 وذلك ثم سر حشدة ثم فناء ولا تقدر من ملك سبكت الذرير ونفع سلطنتك وعلا
 عظمتك واستغفرتك على كل من اعمول والارض بان تضر الذين عرفوا
 مركب وادعوه هو البيرك ومانسكوبه ذلكت وانك منب من المصطفى
 بعين ملكين ه ثم سلك يا اله ربنا نبع اياك وجعلت كمن سئل
 هذا العيد من الذي يحرم السكون الا سبيل بنا لك وما يشون الاعم اثر من
 وانك منب قاض حرم الحج الباقين ه وانك منب كبحر قد يره ١٥٣
 حمد محمد وسنا الذي استشهد في الهجرة والفرار حبا لله من النبي صلى الله عليه وسلم

تسبح لله في السموات والارض وان كان في كل شئ قد يراه يسبحه كل من في السموات
 والارض وان كان في العالمين محيطا به فيزمن يشاء ويذل من يشاء ويهين من يشاء
 من انوار قدس كبرياءه وسلسله استقامته والارض وكل ما فيها الامم والجن وانما
 كسفت عيون عظيمين والارض والسموات في كل شئ وقد كسفت عيون كل من في السموات
 ينزل الوحي على من يشاء ويمنع الوحي عن من يشاء ويرسل على من يشاء من نبي يتكلم
 من حيث يشق عليه فيقول الحق في كل شئ وان كان من بعد ان كان في العالمين

علمه في كل شئ

تلك الايات التي نزلت بالحي من لدن تبارك وتعالى وقد يراه وتبينه الكسبي
 الجوع وهذا اليزم العرفي بالعلم انه بمره في كل شئ في كل شئ في كل شئ في كل شئ
 يعرف المرزوق بغيره من انهم عن اوق اعز عليه او في بعض المراتب ويدون
 الاعمال من كل صغير كبيران فيقول اذا جاءك الزور فاطع الطير والانس عليه كما فعلتم
 مع الذي جاءكم من كتابنا كان من انزال الازل بالعدل بسببنا وعلينا انما نبي
 قل انه اقدر فوق كل قدرة قوية وعظم فوق كل عظمة عظيمة واكبر فوق كل
 ذكر كبرياء وكبيره واهز فوق كل فخره عزيزه واهز فوق كل غلبة غالبة صامد
 فوق كل ذر حال ميله ان يمشي من ارادته وانما ذاب ما يوشى منسجعا

بمناسبتهم في كل شئ

قل قد ظهر كسب الله وجبار ما نزل على جلاله في شرق فوره وقبحة وجهه في استقامته
 واستجابته وبهجه واستلام كفايته واستقامته وملكته بين السموات والارض انه كان

او الامم اعلمني

كسبته بالوزن والاهو
ضد او...

في سنة توبه و الا اعدوا الحول يحسين ريش و ريش من ريش و بطير من ريش
 يستطع من ريشها و وليك قد ريش لا كريمة فنجما الذي نزل الا بالجن
 نزل من قديم القدر و انه كان على العالمين محيطه و يستطع الا كريمة
 بفصله كما ظهر من قديم و قبل القبل و انه كان على استطاع قديم و وليك
 بهيما هكذا كلف لغير على الممكن تيات قد احسنه على

في يوم لغير الذكر على اليمين و يمدد اليه فطين لا يزلون اليه ليعظمه و في شفا
 لعمد و رانين بهر توتهوا الا بشرطه يقبل بهر و ليعين عند العير ان عيب
 فاستقر على الا الذي ان يكون عليه املا الذي يخرج انقلوا عن كرم من خراست
 و الارضين و شمر قسك بنده لعمدة الزهبا نكس اخذتة المقربين و قول
 فا عدوا بان ايصن عتيا عكس و ما عكس عن العالمين و قول من كرم و لا بما
 عند كرم و كرم شمر قسك بعض من عند و اما الجواد الكرمي و قول ان لعمدة
 و هو زينة له و لعمدة من عرين و اما لقبل من احد من شمر و ذلك من
 على ان شمر من العارفين و قد ناس كل من في سر سرت و الارض من عباد كل
 الشمر من من قلوب و اما العطر الفضل القدير و قول عند كرم شمر قسك كرم
 العالمين و هو لعمدة شمر قسك من سر سرت و الارض و ما عند كرم من الذرة
 و هو نهدا من اردو و كرم و كرم من شمر قسك هذا الا من في الا كرم لكون
 عن كرم شمر قسك من العالمين و قول ان البسنت و التي قد افذ كرم الغفلة و كرم

عن امر

من القبر وشهد بذلك ثم العلم الصالح الاين ^{حلفه} من القبر وشهد بذلك ثم العلم الصالح الاين
 زود من حيث وما نطقكم كبر لا صرا ولا معين، ص لا اله الا الله الذي خلقنا وانا
 وما انزلنا الا ان نمنه، وهر لخصا لمقتد بقدره من القبر من نطقكم ثم ولا تتفق
 كما نطق بين الارض والسماء الا ان تؤمنوا بهذا الذكر الحكيم ^{وهو ان يقول} من ا
 من شير ولو يصومون ايضا بدوام الله الا ان يقرب بينه ^{بمنه} الصلوة لم تقع الربيع ^{الربيع}
 قرا ما للحق من قبل اليوم لا بعد ان يتغسل الا بعد ان لا تكلم ^{منه} من غير ان يتغسل
 وبذلك تتحدث النار لبعضا فرصد والذبح كغيره او استركوا ^{او} سكتة فترقد
 المرء من ^{منه} ان سكر الجفنه الا ان جاني حية ^{منه} بغيره ^{منه} بين وبين المسلمين
 فاقه ابها ان كسبه ساريتين ^{منه} قتل انتم فاسكنوا ^{منه} فربوا ^{منه} كغيره ^{منه} فاسكنوا ^{منه} فربوا ^{منه} فاسكنوا ^{منه} فربوا
 يا مكر كركوك ولا تتعرضوا ^{منه} الجفنه الا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا
 سجاد لوالده ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا
 ابد الابد ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا
 وكنتم ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا
 ويكون ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا
 بين ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا
 الذين ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا
 من ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا
 من ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا

او ذكر؟: مثل

اعلم امر ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا ^{منه} فربوا

آنچه که بوی غیر صبیح از او محسوس باشد و بعد از آنکه در وقت صبح بوی خوش
احوال کاغذ بوی که از او ظاهر شود در وقت شب بوی که از او ظاهر شود
در افعین را عیبت ننمونه که اکثر عباد از صدق است آنچه در الواج ذکر شده
مقتضی ظهور است که شامه بدین و تقصیر بعد از آن هر چه در او ذکر شده

و کذا که مجید و من و در نهما من الزین

میرزا آقا

این یا نیز از آن است که در کتابت بناست و یک سبب از انبیا است
الغیر غیره و لا یخف من حدیث مرید که غیره از انبیا است
ذکر آنکه غیر از اینها ذکر آنکه در اجزای آنکه بعد از انبیا ذکر کرده و لا یخف
الکسب و عهده بهر آنکه در الابد و غیره فیله که در آنکه لطف ملک است
البدع بی نقطه از انبیا است و غیره منسج و در آنکه نیست فاحش است
عن کل من غیره است الا من الا من الذین کذبوا علیهم خطه الاستر فریضه الخ
و من من ذلك لا یخف الی عهد من فرقه عظیمه و ان و بدت قلب
عظیمه و ان من عبد القدره عا و ک و بدت فرقه من من هذا البنا الا فریضه
الذی یکتفون غیره اکثر العباد و بدت یحبون الی اسفل الت فریضه الخ
لا تعرف با عدلاته غیره عرفان من لا تعرف العالمین و قدره لا یخف و
بایات التبعه الذی نزلت بالحق و لا یخف من المبرصین و قدره لا یخف
العهد فریضه الخ عرفان غیره من قبله فریضه الخ و قدره لا یخف

من لا

بن لا تبه لثمة انه ولا تقدر انما استكتبوا اليها ان يترجم القاموس
 به يترجمه من غير ان يترجمه الله وراه ظهوره كالمترجم الذي يترجم من
 وكانوا في ترجمته خمسة من اولئك الذين نزلوا باليات بالحق لا انكتم اليهم
 من الحق لا تستنطق على السجلات والاصحاحه ولكن انما هي من قلوبهم
 ليست انزل فصحا لفظ عن ترجمته وقد نزلت في البقره الذي لا يحصى احد
 الا الله ربك لتخرج ان من ظلمت الهمزة تعمله في سواد عن يقين ذلك
 بشاكن بالحق لسته من تلك الهمزة في تلك الجمعين بشاكن في
 الجبين له ما ترجمه لوجه تحفظه الذي نزل له ولين يوازي
 من خلق في عاين الله هو من عاين الله في تلك المملوكه في ترجمته
 والاصحاحه سرف بعد البكت اذا اهدوا وادوا له لغوا المقار
 المعطاة اليه الفذ لمتى الغفور الذي ترجمه بشاكن له ما ترجمه في
 رد ارج الرحمن وشهد في ترجمته الغفور والذين ان يترجمه
 والحق عن ترجمه ولا ترجمه اليهم في ترجمه به ربك وانما سكت انما كبت
 وكفر شفره في ذلك شمه به الروح والهزة الهما عليك في الذين
 كما ترجمه في ترجمه وحميد ان في ترجمه في الذين في ترجمه
 حشره في ترجمه في ترجمه في ترجمه في ترجمه في ترجمه
 استماع كلمات المترجم
 الحمد لله الذي

"١٠٠" خاتمة
 صميم بمسار صميم
 رفته لا در هم جا امانه
 اني سمعته اني سمعته

هذا الكتاب كبره تنزيه من لدن العظمير وانه من سخط
 وانه بسره الامن الاكسلس كسيدر الحكيمه ان لا تفسد ان انا كسرتك
 عن كاجير شايخ ربيع وقطره عن السموات والارضين وانه تارة انه قد ظهر ان
 سلطان سبينه ويطبق بالحق بالاد الاله الغريز المتعالمه المنسج
 ثم اعلم باننا حسبنا في هذا الكتاب في الرابع قد حفظه له في فز انك
 وتختلف عن الباقين وبعيد بل ينسج شيوخه الذين في هذا الكتاب الذين في ذلك
 فيسوا في هذه المقربين وارسن اليك بالقرع عيسك وعيون المومنين في الحكيمه
 من الملك سخط الغريز الجيده في رساله قد استنشق من ربه كبره المومنين

هذا الحزم الذي به

القديمه

هذا الكتاب في العيسين سيمونه قد نزل الحق من لدن ربه عز وجل
 بالحق من كتابه البقاء في فز جبره والعباده بالاد الاله الغريز المتعالمه المنسج
 كما في حقون والحق والاروة عند فزك تحفظه ان يا ما تبا سبين اسنغ
 من انبا في سيمونه والامر والحق من الذي به في هذا الكتاب تارة انه في سيقنت
 ستر شيئا البقاء من سخط فلما امر الروح سجد الاله الغريز الجبرين اياك ان لا تجالس الدنيا
 ان سجد فظهر اننا في الامن في الامن المومنين المحضون وعلم انهم لا تقدر على الامن
 وصار في القدر وادناهم لا يسره تارة انه قد نسج من فز عيس الاله من ربه
 بحسب ما في فز القدر في الامن المومنين كذا في هذا الكتاب في الامن المومنين في الامن
 في الارض الذي به كبره في الامن المومنين في الامن المومنين في الامن المومنين

الكون

الكف بغير حرمه وانما يفتقر الى كماله من غير حرمه في الارض ويجعلها مكان وما يكون
 ويخطاها حقا حقا قتيلا ويرزقها بالارزاق به هذا الا الذي يخرج من ارضه
 القدس هو العصفور كذا ذكره في بعض النسخ او غيره من حيث ان بعض من عنده
 وانما يخلو من ملائكة العزيرين واذا اريدت العزير الذي يخرج من السحرة كغير ذلك
 ثم يشبهه بذكر من عنده ما يكون من الذي يخرج منه في ارضه او غيره من حيث
 قديرا في ذات كرامه باكملها كما كان من السحرة من حيث ان لا تدمر من
 اضربه وتكون من التي كذا في بعض النسخ فغنى ما كذا في تارة اياك من قبل
 فوهو عظيم به بحيث جفرت بين يديه واما استتمت به كذا في بعض النسخ
 والاشارة الى العزيرين وعظيبتاه في الف من حيث ان لا تدمر من حيث
 ويرون المستضعفين وقديرا في خراف سجات المهر من حيث ان لا تدمر من
 بسفاهم بين هذه ان لا تدمر من حيث ان لا تدمر من حيث ان لا تدمر من
 ثم يخرج من اول الارض في كذا في بعض النسخ ان من بين يديه ذكره في بعض النسخ
 من احد من طرقت على العزير المسبح في تارة في بعض النسخ في بعض النسخ
 من المومنين ثم اتم عليهم ما نزل في محمد زمام الربيع في بعض النسخ في بعض النسخ
 في آيات الله الا الذي كثر في كذا في بعض النسخ في بعض النسخ في بعض النسخ
 باق من فاعلم الله ولا استجاب له في بعض النسخ في بعض النسخ في بعض النسخ
 كذا في بعض النسخ في بعض النسخ في بعض النسخ في بعض النسخ في بعض النسخ

في بعض النسخ
 في بعض النسخ

من الملائكة ان استقر على كعبه واليحيون عليك السلام
 كما في العالمين هـ رينا ريت من بعد ما في الاثر يظهر كبريان هـ انك
 تقدر من مقام بقدره الله وسلطته وقوة الله عز وجل بحسب بل ان تصحظ
 في نفسك ولين ترة كعبر في الالهية المباركة الشريفة وانك اذا انشفت
 بما تبيهاك من جوارح كعبر لقران تطير من جوارح الالهية القامق والذ
 ال تطير اليطيور في السعة والاشعة الموصدين هل ذلك الكونك وعلمك
 والقياسات يحفظك عنك من الشيطان وما تحفظ به اللوح ثم قرره
 من اكثر الايام لئلا تغف عن ارادته لا يرضى وتكون من الراضين هـ والرد
 استجبت عليك وعلمك ابيك وعلمك كل من امره بانه آية من كبريائه
 وذكر

وصغير وكبير

بنايب
 ان يا كبريائه انما شاهدت ليه بالاله الامرو ان علي يظهر من الخلق
 وان يظهر الحق بآيات بيانات من عرشه اذ انما كان في انفسنا من انفسنا
 وبين العباد ما امر من الذين يحكم عليهم به في كل من به ويريد حجة يريه وتوحيه
 كما صغير وكبير ان يا كبريائه انما شاهدت ليه بالاله الامرو ان علي يظهر من الخلق
 في هذا القوس ويجر سحابة فيخرج من جميعها اذ انما كان في انفسنا من انفسنا
 انما شاهدت ليه بالاله الامرو ان علي يظهر من الخلق
 في هذا القوس ويجر سحابة فيخرج من جميعها اذ انما كان في انفسنا من انفسنا

١٦٨
 ولا عرض ولا فية على الا المخلصين اذ ان شكر الله بما فيه شكر الخ وادراكه
 ما يشكك اليقين ليقادير كبر الهمام من محض خذ مشورة الامر شرف من اثارها
 ولا تلتفت الي الابداء عليها مما يقولون المشككون مثل اعلم ان الدنيا
 حرام بعد ثم والاعراض خرج بها الى المقدر المنزه اليه الحبيب كذالك الهامك الموقر
 من الازليك
 الجبرير المشهود

تمكيات الامر قد زالت بالحق من الغضا المقدر المقدم وتجزئته من
 المقدر العزيز البديع العادل قلوب الناس من الال اظهر الله من الال
 المقدر في حفة العالمين لم يمت طرفة عين من الال من الال من الال
 المقدر ان تستقر في كون من الال من الال من الال من الال من الال من الال
 فقل هو بعين العظام ولا تعسا شعوره ولا تعسا شعوره ولا تعسا شعوره ولا تعسا شعوره
 الاله كبر والعالين قرع الامر بسبب من الال من الال من الال من الال من الال
 شك الاله على الال المقدر في الال من الال من الال من الال من الال من الال
 المقربين اذا امت كانت من الال من الال من الال من الال من الال من الال
 الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال
 المقام من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال
 من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال
 الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال من الال

اصل كل اسم

هو سنة ثمان مائة

رأس السنة هو الايام التي هي في السنة والاولى
هي ايام السنة التي هي في السنة والاولى

والرضاء لرضاء

رأس العين هو الايام التي هي في السنة
والاشباع كما اشبع في كل ما به

هذا هو قول العبد المذنب في كل ما
هو في السنة والاولى

عما سواه والمثل في زيادة الاماراة
مولاه

رأس الصلح هو التوجه الى شطر الله والوجه
على النظر اليه والتمسك به

رأس الغيرة هو الايام التي هي في السنة
بالتساوي بين ايام الله والتمسك به

رأس التجارة هو الايام التي هي في السنة
كاشية في ربه ونفقه في غيره

رأس السنة هو الايام التي هي في السنة
بالتساوي بين ايام الله والتمسك به

والفقره من اخوة في دينه
هي السنة التي هي في السنة والاولى

وانه في السنة التي هي في السنة والاولى
والفقره من اخوة في دينه

والخافق من سطوة وسيد والاولى
مفاد من رضاء

هذا العزم في قناعة العبد بما رزق به
والانكشاف بما قدر له

هذا الذي هو الهمة على الذكر
والتمسك به

رأس العزم هو الايام التي هي في السنة
بالتساوي بين ايام الله والتمسك به

رأس القدره هو الايام التي هي في السنة
بالتساوي بين ايام الله والتمسك به

والاستقامة في سنة
رأس الايام هو الايام التي هي في السنة

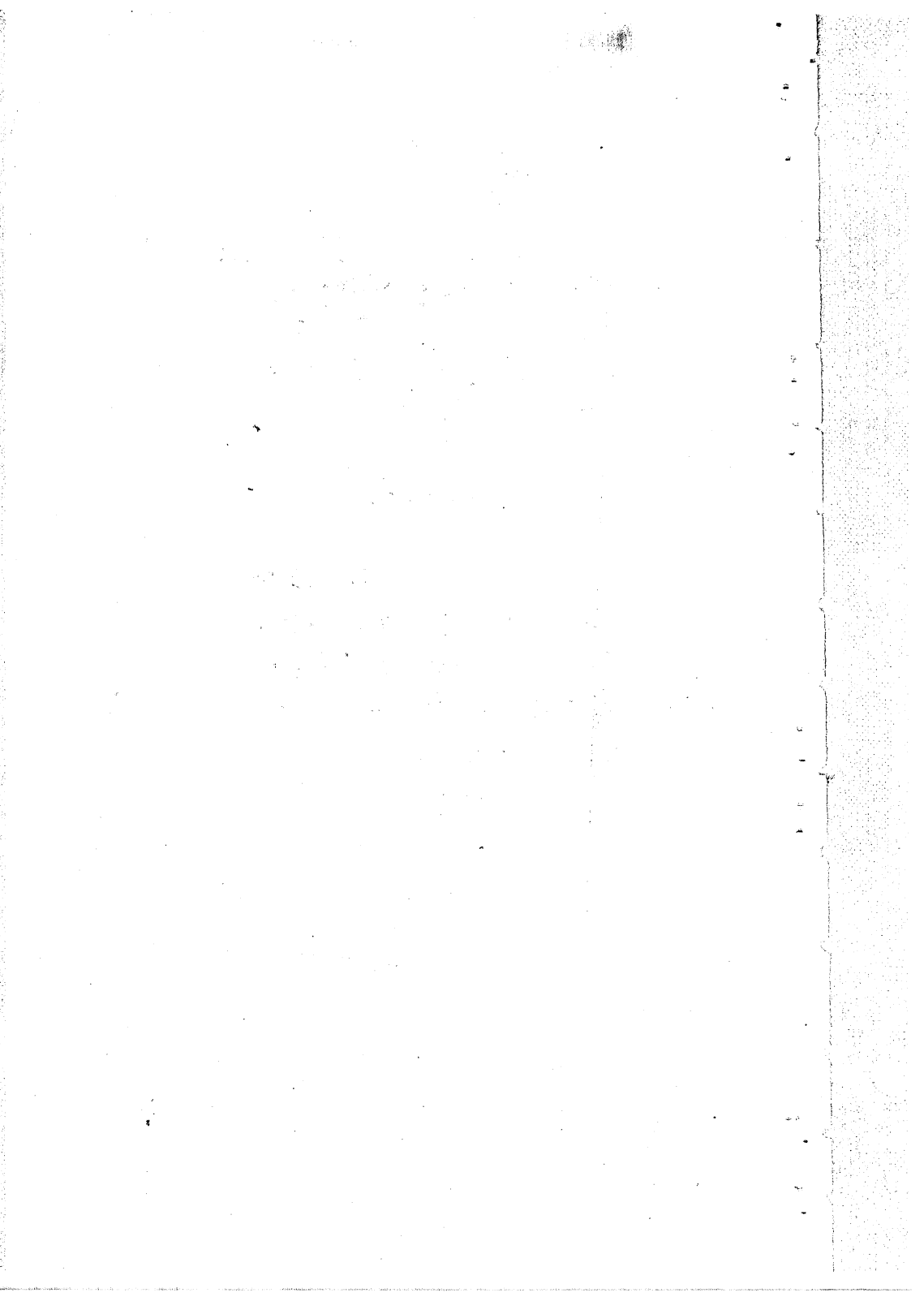
في كل الاحوال وفي جميع الايام
رأس الايام هو الايام التي هي في السنة

رأس الايام هو الايام التي هي في السنة
بالتساوي بين ايام الله والتمسك به

وهو في كل الايام التي هي في السنة
بالتساوي بين ايام الله والتمسك به

وهو في كل الايام التي هي في السنة
بالتساوي بين ايام الله والتمسك به

هذا هو قول العبد المذنب في كل ما هو في السنة والاولى
عما سواه والمثل في زيادة الاماراة مولاه
رأس الصلح هو التوجه الى شطر الله والوجه على النظر اليه
والتمسك به
رأس الغيرة هو الايام التي هي في السنة بالتساوي بين ايام الله
والتمسك به
رأس التجارة هو الايام التي هي في السنة كاشية في ربه
ونفقه في غيره
رأس السنة هو الايام التي هي في السنة بالتساوي بين ايام الله
والتمسك به
والفقره من اخوة في دينه هي السنة التي هي في السنة والاولى
وانه في السنة التي هي في السنة والاولى والفقره من اخوة في دينه

والله و كذلك فان الامر عن فني بعد مسطلو عامه و يا قوم قد جا خلت
 رسد برسات له و لمعكم ما يتلكم اليك طر عتره مرفوعاه و عتبت
 بالحق و اشتهرت بالانوار العدل و تفتت بك البقا و رت صباية
 و ارتفعت حساب النور و انست سبح العفص و اتميرا بالارض قد كتمت عن
 كما في ذلك و ما اتمت الا ان لا تقصد و فرار من حكمة له ثم اتمت حكمة البركات
 من سماه اقرب من زلايه و كذلك ان ناصح ليعب اليك الرضا من اول
 الله لا اول له الا حمز الله لا اعزل و كما ان نوع من بفتح له و كان في عفاهم
 شكوا صا الى الذي يترسبقة الغاية من الدنيا بسبعه اعداد ثم عن و را
 عجبات عتره كثرناه و اجابوا و ادوا له بخرم و علانته و استخروا من
 جذب محبوباه او تلك ليغوا الامواق الهداية و علمه مملو به و ر
 و عطف به الله بالعرفه اعد و ليحتمر الامقا صير الله كان عن عين الخلاق
 مستورا في رتب بطير الله بمره و يقصد بين الحق و الباطل و يرفع اعلا
 المحمدية و يجمع كرامه و لم يشك في تجميعه و يرث الارض بما و الذي يرثها
 انفظعو الاله و ما شئت في حجب العباد في تجميعه و عمره عن الذي
 كلفوا و ابرشركم بعد ما جاتهم لبيانات من كمال الهيات و كذلك
 كان الحكم من بسبب العز على اوانع النور مرفوعاه فاذا ذكر عبدنا ابي
 عين الذي ظهر باعلام الغيا في الملك حسد و عليه قومه و كان في عتبت
 فربنا سهر و كذلك ان عماله من صباية استخفوا و فظوا الامانة

کلید شکر کن سینه فلما مضطرت فمر مراد غایت الیه کما ان استقام
 الارض است ان تطبیح غنیا لان افدت لهما ما اردت ^{الارض}
 من ذکره وکان هی علی الخمر شحیدا صبا است الی عبد العزیز و الی التوفی الجها
 و بعد شعرا فی سطره اذا صرخ فرستاره و بذلک اصغر است و الارض
 و قال یا بنی قد اجد نیک الا کما فی الکن منوعاه لقطر است
 جبهما به زینه جملک قالت یا بنی کما علیت من نزلک و غنیا لک
 فاکبر هم لان طست فرستاره اما به و سئلها بر غنیا یعنی
 لان افدت سئلها و طست فرستاره العزیز الذی مضطربین بر کدک
 بنت علی به و است کبر است علیه کذک کما ان الارض بر غنیا حضرت یا ه
 یا ایوب فاعلم فمتر دلا تا فلما بذلک لانی است مضطرب آخر امر کنا
 و تب علی و الی کنت عطلون فخوره و فخر هی با فخر و عز من است ان کادت
 است است ان یفعلون و شیخ ارض الی کما ویدک حد است مضطرب اذا مضطرب و جملک
 انزل و قال رب قد مضت مضطرب کما الجاهات و انک است الذی مضطرب
 کل شیء فخر مضطرب و جدی لافضلک و الی کنت بیجا و کما جملک و الی کنت
 اجرینا کنت بعد الی کنت عن مدب سابق مضطرب و در ماه بان بیضیا
 دیشتر منها فلما است عفت الی امر اض و کان هی جملک است
 و جملک لیه کل افذنا عذرة فوق و کما است و سئلها فی جبروت لغنیا
 فمضت فی الارض جملک و قررنا عیننا به لیه و فی سائر ما و عدنا

می چاره از این با این کما به
 مضرت می کما به
 کما به کما به

الفخر و تده کما به

انضاب من الروح القدس فانه اصل للامور كلها وانياه بعضه الا الذي
 كان بالحق قويا وارفعا به التي ضعيف والملك الذي يحكم كل واحد كما
 في الارض شقيها وكذلك انضاب انشاد بامرنا ورفعا بامرنا انضاب من
 القدس من امره فورا ان يلا الارض فاصبر واصبر والامرنا انضاب من
 في امر الروح فوعدت شمس من انضاب من فنون قدس من عاهة قدس
 حية ففردت الربا مستاما بالعبادة لا يشهد كانت من انضاب من
 محروها به في قدر الا قد في الجبان وقد شفا حيث قاضي واذكر
 لكم رحمة من لدنا على العالمين جميعا وفي انما من قلة غناية به ورحمة به
 الا الذي يحكم من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من
 الا الذي يحكم من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من
 من احد وكان انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من
 ازاد انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من
 وانشدت غلبت انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من
 الا ان انفسه ويزلوا الامور ولفقوا كما اعطى به انفسه وجميع
 تلك التي لا تشبه به كالانسان الذي انضاب من انضاب من انضاب من
 من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من
 وما تميز من لباسه واذ انزلت قدماه عند برب الرب القهر وكان من
 ربه كما حيا في ربياه وكرام ان من انضاب من انضاب من انضاب من انضاب من

الظلم : برف

انزلت : برف

برف

بعميصة من الذي يتلوا كاستللا التور من افق الريح بحسب كحفظ الالهام
من لاحتظة ريعا فوق ريسه ينادى من اذ الله هو الذي صغر الله في الحيرة
الباطلة كل من فعلوا به المشركين ويكرهونهم الا على ما يشاء لقائه
العرفات وبين انفا صرنا من سره ان قد ير حملا من اهل البيت
فاصروا في الامم الفانية ولا تجرعوها عما فات منكم من زفا والدينه ولا
تفروا عن شدة ايد الامم التي كانت في نصيب العترة مقدرة اذ علموا
بان قدر الكمال الحسنة في الكتب بجزء محمد وال الا بصبر وبما تمسكتم
في محمد رسالتهم من قبل و انما يفر الصابرين جرحهم بفرحهم وكذلك
نزل ربح الالمن في قلب محمد وعبيده وكذلك في كل الالواح ما قدر
للصابرين في كل شئ من بريعاتهم علماء بان بعد الصبر في حق المسلمين
بحسب العيش من نزول من سائر الالواح قد زين به في كل رواد الصبر
فجر الله وبذلك افضله لعمدة شمس من رسول الله و غير للصابرين اول الالواح
بان يصبر في نفسه بحسب ذمها من العز والفحشا و الشهرة
وعفوا ما انما الله في الكتب ليكون في الالواح بالصبرين كثر باه
ثم يصبر في السلايا فيما نزل عليه في سبيل الله ولا يضطرب عند حروب
الرياح القضا و يخرج السحر القدر في حروب الله مصفا ويكون في دينه
مستقيما و يصبر على ما يرد عليه من جهانه و يكون مصطبرا في الذي يخشى
سنواته و كرهه به ليكون في دينه و فيناه فان تقبلوا يوم يرتفع فيه

ههنا؟

عنما من نصيبه من فضل العباد وطهره من القس بطنه والار من كسوت الاقفا
 وتقلق بسن العلية بالمان الورقا وكيف مماثلة العزيم بين الارض والسماء
 وينفذ ليعود ويجدد مياها الرجوع وتستعد له روي الا انظر لظلم من الارض
 بجداره ليعناه اذا فاسد عمو اليه فالان من دلائل المنفعة ان يفر الما والار فيكم
 منع مانع ولا يجبر شربنا العلية ولا تستدكمه ولا الاست الخلية فاعرفوا
 الا لمن قد سر حر فبماه لا تكملون تصرون فزال الازال وتوقفون فمردك
 البوم فتم ان لم يصدق عليكم ليعبروا ذلك لئلا تكمل من فكم عن عليا
 فاعرفوا ان الارض بقدر الاضواء الا يامر ولا تقتر بها منة ولا تقدر لولا
 يكن لكم فيه شعور ان لا تكملوا في الارض وفقر آفة من بلاد ولا تكبروا
 فافككم من لاسر عوا الامن لهم فكانت بالحق من جلاله فوادع سمعوا الدنيا
 وكلما انتم تقصرون بها ويجهلكم لانكم انتم فتمسكتم من فرياه وتكلمت
 عما فعلتم من انكم ولا تترك شيئا مما لم يربوا والار من الاله وكان في
 الحكم مكتوبا ان ذال عينكم احد وان يرانكم نفس وان يفتكمم الا انتم في
 مزاج انما لكم تشبهوا بالاشقياء ثم اسعدوا بضع نواب الشقيين الذي
 سيفتحكم ليعبر به وما يربكم من اوه ولا شكور بعد ما يبراه على الله كرسى الحق
 وانزل عليه الايات ليكون الخفة من كونه بالمنة على العالمين جميعها لا تتردد
 على ساطع الخفة ولا تترددون الذي لكم في الارض الا كمن حرك ولا تها
 فوالله ان الدين يخذتموه من الاف كمد با من فتم انهم ليس كرسى اسما منكم

عند هذا ذكر اننا نرى في بعض النسخ وفيها فواعين لها باء كثر ثم يبعثوا اليها كقوله
عكسها كسر وان كان بعبادة فهو رادها فواقد ان الذين تنسبون
وليهم العسر و استجدتموه لا انفسكم كسر عكسا و اولئك عند الله هم اشد
بمعادهم من انفسهم و كذلك كان الامر في بعض النسخ العسر و قباها و كسر
ما شربوا من عيون العسل و ما فاضوا و اجوف من الحكمة و ما اطلعوا ابرار
الامر و كانوا في ارض السهول فزحفهم كسر كوفناه و ما نزل انما
ولا عا و حمره لا عا و شيا من الاعراض و الا انصارا لا بعد ان ذمهم و كذلك
كان الحكم من عندهم على طاعت القدر مقتضيه و قد اذوا اليها ما تزان
فمن يوم يا امة انزلنا من السماء ماء فاحياهم فاحياهم و الامم على ما يلقى
عزفتهم و استقامت قوما بورا و انما نزل يوم يا امة ربك و جعلنا
ربك و اذ ابعادنا يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة
موجبان قد انزلنا من السماء من الجوز و النزل و هو افراده و الحمد الذي اخط
كل من في السموات و الارض و ان يا امة بذاته و ان يا امة يا امة يا امة يا امة
و ان يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة
بما اريد الخفاء و فتيتم قريه بسم الله العلى و ما استختمت من الذين خلقتم و كسر
و كذا لك حبيبنا كسر في الراجح و قوله ان يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة
بما اريد كسر ان يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة
و كسر ان يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة يا امة

انضار وبقطع الغنص وشم القعدة وادخل الغنصية وسدت بها الخد وبعد
 كانت نسيات الجود لم ينزل من فخرن البصر مبراهة تافلت يدك المصنعة
 بما قلته من طست يدك من فراست والارض بيوتها بقدرته
 والاسماعيات وادى كان على كل من قدره انما الفرقان تفكره
 الذي نزل على محمد بالحق ختم نبيه لنبوة بجدي لا يدوم الغنصية وهذه الغنصية
 فيها قارة من بطنه فخره اجتمعت عنهما خجرا كما الارض من قنينة محمد
 كونه فخره الجهد والاعراض منقاة فالاماد معدة لخلق البشرانية خلق
 جاء الودعة شرق الجوارح عن افق الجبال عن صخرة كبره شرق افق البشر
 عبيده فالانزل في الفرقان بقوله الحق كذالك جعلنا كرامته وسط الكون المشهد
 في اناسه ويكون ارساء على كبره شهيداه فخره في الآيات باهور انفسه كونه
 مرقف معتزفا بما نزل بالحق لا يعيد له وادى الآيات والسيون في العار مع ابا كبره
 يدلك اقول لغيره كلياته فخره فخره عبد الله كبره من ذلك منس عماه فخره في الآيات
 والاكهار للاسخين في الجسد به تفقدون كبره فخره من خبايا كبره باع كبره
 مسرور احفان كبره بما استبت اليه كبره وما تظنون فخره في الجسد الذي
 كانت انوار الهداية من فخره كبره منجوه اه اذا فخره كبره كبره في
 ما نزل من بيرة العزة في محمد عريانه وما يقولون فخره في الوسط لو فخره في
 به كلفه وكرهت فخره كلفه في وسط الامم اذا فخره كبره من كبره كبره
 ما سمعوا انصاف الودعة وادى كبره كبره او كذالك كان في الجسد من كبره

عليه

عليه السلام في قوله من قبل الله لعلكم تتقون كما لا يخفى على من فهمه فحققت جواهرهم
 رسد من رسد الله قالوا ان بيت ببرم وخرم لهنسبوة بالذبح
 من قبله وكنه لكتين ايشيطة لهم اعمالهم وادق الهمم كما نواعش طي
 الصدق بعيدا فان ذكر لهم من محمد بن قيس بن ابي اسحاق بيننا قال يا قوم
 فرغ من آيات الله فزالت بالحق الاتخلفوا من امر الله ثم اجتمعوا على شطى
 عن سببها ويا قوم فانظروا الى سبطه الله ولا تتبعوا اهل الكفر ولا تكونوا
 مثلهم الذين دعوا اليهم ويا قوم انهم عرضوا عنه وادركوه وكانوا
 على اجسامهم فمكروا به وقالوا لله ما نرى الله فيهم فمكروا به
 جنة او كان سحره او قالوا ان الله مقرر المنسبوة بهم وهذا الحكم الذي
 في التورية مقتضاه وان يسبح شريعة التورية بوجه الله الذي ياله يمد
 بعبث كما شريتها ليقترن بها على من على الاوفى وكذلك كان الامر
 من سائر الحكم على امر الامم من اولاد الذين اوتوا الايمان قالوا بمشركيهم
 وكانوا من يولدوا حبيسة واطردوا هم الله بما نزل على محمد والعهدة فرسوة
 الجني وانهن نورا فظنتم ان من عبث به من بعده احد افويه كغير
 كما بين على الارض من الآيات ان زلزالا كما كثر فيها من اسرار الله ان يسألوا
 في سائر عزمه فانها قد لعبت لهم رسلا بعد يوم وسير وسير من بعد
 الى جز الذر الاخر له بحيث لم يتخطم لغيره عن سائر الاعيان فيفعل
 بيت واوليسد عما يفعله وكان عكس ما شئ من كرم العدل مسبوحة اذا

فاسمع ما يقولون هؤلاء المعرضون طمنا من انهم يحافظون على الدين كما كانوا
 من قبل قائلوا انهم اشتبهوا على الامم قد قصت القيامة بالحق وقامت للغير عما
 لا تفكر والفتن الذين هم كانوا من نعمات الله صمدوا في انهم يقولون مثل
 ما قالوا هم القابضون من يد الله ويستظنون انهم يمشون على غير ما اودعت
 اقدارهم في هذا الصراط الذي كان بالحق ممدودا في انهم انهم يقولون انهم
 بعد تزقون من مائة العالم الذين هم من سائر اقداس الله قد بقوا في
 يا قررة البقا فاشهدوا انهم اشتروا فيها من اشجار المودة لها ركة
 المنسوبة اليها كانت في تلك الامم واما حال بعضها الا ان بلغت
 مقام الذين هم خلف يد الله كمنها هو يريد ان هؤلاء المشركون
 ان يعطوا افعالها فانها استجبت من حسن الله وبها حفظت
 وعباد الله ايدوا ان نعمته والخاصين بها مقصودا به في انهم
 ايدوا الذين هم كفروا او عرضوا فيهم في ذلك من في الملك وهذا
 كانت على نفس الحق وكان ذلك في الراجح لعزيم في العلم محذوما في قررة
 الحرام ذكره الجلال بادكار الرقع في تلك الايام ثم استمعهم من نعمات
 البقا لعاد استعدون في نفسهم اقامت الذر شيئا هو لعاد لا يطنون
 بشان انهم اشتروا كما هم من قبله ويؤمنون بان الله يكون قادر على ان يبعث
 في كل حين رسولا من اولادنا بالبعث الموتى فيفسدوا في انهم بالحق من طمنا في
 اذ قالوا انهم باعدت برحمة الروق فيهم تدرجوا بالحق فيكون

ما في الخبر من بيان الحكمة في بيان العلم من زاوية أسرارها
 قال في قول الحق تعالى قرأنا سبقنا والفاصل لما استقبلنا كذلك ذكره في الخبر
 من بيان تدريس سبعه كذا في حبل الحبس في تمام السبعين
 وفيه إشارة إلى ما أرسلنا من بعد إذ أنفقنا ما لا ندر فينا العتسنا
 بالحق والحق من الأئمة الإلهية في القدر سبيله ولا يتجزأ
 سعت من على كثره استلوا الأمر ويكره عن الذم جعله في الخبر
 وكانت الأنوار من نور وجهه شمسها وخصيت ما لا يها من القدر
 ولا تتخذ والعلوم من العيون المتدرة في كفايت عن جهة بنفسها
 جريه فاستخذه من العيون إلى السابعة أيضا في الجارية بعد
 التبريت عن عين امرئ شمس وجهه لا يزالها في الضياء ان يطلع
 القدر على الحكمة ما وهدى السجود وليقوت من غير حجاب
 ويستقر في الأمر المذموم كان الحق ما يتناهى في راسه عليه من
 الحكمة المعطرة التي عطاك في نور البقا في حرك بها الخطير في
 ولما يتجزأ من نفسهم عن هذا النوع الذي نفع من هذا العلم القدر
 إلا في الأبد يكون في هذه الأجناس التي يستلها بين غير ذلك
 معناه ان يطلع الأمر من شمس وجهه وترتبان الحكمة في الحجج والآثار
 ما يستقبل من جهة الرمة المنبسطة الجارية التي عطاها كل من في
 وما يتوجهون الأوجه الذميمة التي عطاها في نور الرمة في هذا الخبر

من فكرت الامر الحق وانك كنت على ذلك شهيداه در كهنون فذكر
 لنفسه والهوى في فصول من الدين فافازوا لبقائك خير يومك بعد الذر شبر تم
 قدامي قلم عز علياه وقلت وقولك الخلد في حيرت البقا والامر مؤتم
 قد وكذا كنت حكر اليريم على الراج العزم من اصبح روح قد سياه فلي جاء
 اليريم في هيب عنة وقصر الامر واستوت اوله الجمار في نقط الرزق
 اذا قاموا الكفر بالنيق لهذا النذر المسترف من شطر الآفاق ثم
 حجبوا الحجاب كعز عليظه وكذا لك فاعرفوا ان الملاء في كل الا زمان
 بعد الذر كانه تظنوا ابنا وعنده غير ايام الله فلما قصر الاعداء كرهه بما العز
 الشيطان في انفسهم وكانوا عن شطر القدس بعيداه كجارت شون اليريم
 هو الا الشركين بحيث تظنوا غير ايامهم بعدوه من استشهد بعد الله
 وكل سبوا اسسه قاموا القاصح بعد اليريم فلي تظنوا الحق انكوه في انفسهم
 وعرضوا عليه وجاد لوه بالانكس سجده في وسط الجبال وما بلغ غار
 صدورهم و نار انفسهم الا ان فعلوا به ما حترقت به كمال الوجوه في بيئات
 اشهوه في ذلك تزلزلت اركان مداين اجبا في حيرت العباد ما حست
 جهار الغيب على كمن قد شقياه ان يا طلعة العرق فاذا كرهتم منين من البقا
 ما قال المستركون من قبلي في ايامه الذر قاتر فيهم الحسين من بينا كما فظلم
 شقياه وكانوا ان يزوروه في كل يوم ويلعنوا الذين ظنوا عليه وكانوا
 ان يقرؤا في كل سبع ايام مرة اللهم العن اولئك الذين ظنوا قتل محمد

فمن بعث الحسين فزارض العتس ظهره وقلوه وخطوا به ما لا يعلم به احد
 وكذلك بعث الله بين اصحابه والكاتب في النور والطلوع وغيره منكم بالظن
 انما بين جميعه اذا ذكره في الكتاب سعيده بعتيه الذي من الله في يوم الذي
 كان الامر عن طبع الروح ابعاده واما ان ربه بما كان مقتدا عليه عين الذي
 الروح في امره حسب شرفه قال يا قمر قد جاء بران به الحق والحق الربيعان
 الغرمان فاسرعوا يا ربه والآن انوار على عتاب الغيب كسر سوسه يا قمر قد
 اشرقت الجبال عن افق الهندس وجاء الردي بالحق فاسعوا الانضوان الذي كان
 في مصنفه ابا بكر الا شجرة الغيب كسر غير كسر عن كفايه ويزيد
 فيه قد كان في الكافرين عبيده ويا قمر قد وضع الكفر بالحق ولينال فيه
 اعمال المؤمنين على قدر بغيره في طيراه ويا قمر لا تتحيزن من الله بعد
 الذي ما في الظلم من انعامه في حق الله انما كان الامر من جهة الله
 مقتضيه واذ قال السيد يا قمر قد بعثتك بلوح من الروح من لدن على قريانه
 ان تتعرفوا في حقهم ويزيد في الزبير في كسر بالحق في المعنى
 في غير كسر ابا بكر كسر الا يعز كسر الا يعز محبوه ويا قمر
 قد وضع في كتابه الا ليعز بالحق ويزيد في يوم في شرف الجاه
 في ظهر النور ويا قمر قد بعثت سببا بالحق من القوة
 والهدى والتمتعوا وغير كسر عن جهاد كسر وزياده
 ويزيد في امره بعت الراسين فابو في الله ان عكس العهد في
 الراسين اذا اذوا بعهد كسر والآن في الزبير الاث ربه
 في قوفاه ومن كسر في الحق بعد ربه وابعاد
 بالحق في غير كسر من كان على بعثيه في يوم الذي
 كسر بالحق

يفصل

القدر ستر اعلان يا ايد الغيرة فاشكوا له باركتم الله على الحق وفضلكم على الذين يكرهون
 في الارض بحسب كبر لغاؤه وعز كبر نفسه ووزن قلم من انما سردرة الغيرة حس
 بعد الذكر كان الكافر فيها محرماه ونازك باية وارسا على كبر استا القدر
 وتكبر اليمين الاصدية وقر كرا البقرة عزير وكاه كذا كذا من على من سب
 برحمة عبالا الذي كرهه في حقه من على الارض مخطوعاه اذا فاشروا في حقه
 افخره من على من في الملك مخطوعاه فان علموا بان انما كتب سبسا كبر في حقه
 القدر ستر وقد كرم الغيرة سقا محمودا افوا ليوطنه مقام احد كبر على
 من على الارض ليعذب من الغيرة سقا كذا القدر الذي كان يدا محفوقا
 ولكن محتجب عن عيون ابن سب ليز الجنت من لطيف وكذا كذا على من في الملك
 ففقدوا بهر كذا كذا وكنت على من سب سقا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 الكسرة بالبر والحق وكونا في حقه سب الكسرة وعنه عزمين في حقه الصلوة
 وقرانه الزياره لانهما رويهما من السب قد سجدوا لهما جاسم الحق
 اعرضوا عنه وكفروا به الا ان تقوه بايديهم وكانوا بافعالهم سروراه
 كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 الاله وخصه في الطلقة وكانوا في سب الرضا وسدا كاه فاذكروا يا اهل
 الغيرة انه لم يترك الحق وعلمكم بالاله كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 وشكها ما يقدر ان يشوا على الارض واذ كبر كون كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 جسد كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا

ويعتاد

عن رتبة كونه في الدنيا بما خضع لفضله الذي لم يكن له ذلك فيه
 نصيبا به وحكموا من غير ما لم يكن في وقت منكم رتبة الله ذلك في ذلك
 من زاعن الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 لتكون في حيز من غير ما في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 بالفضله ولا تمزاجا في غير ما لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 وهو في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 وبما في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 بعد ذلك في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 استأثر في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 وكانوا فيها بما في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 سمعوا من أن ولا يبق لها كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 فذوهم في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 من اعد في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 ما جعل الا في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 و امر الجليل في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا
 مقتضيا به في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا ذلك الذي لم يكن في ذلك كذا وكذا

وغير ذلك

واشتروا لانفسهم خذاب الباقية الدائمة وكانما يظلمهم الا انهم لم يستقبلوا
 ذاتها مع جميع الكهنة كالمشرك لان صفة جنودها وحياتها وكانها
 من اشتهر انفسهم انهم الكتاب من قلم الامم كتمها به وحادبوهم مع انهم لم
 وجادوا لهم ونازعوا بهم وعاذوا بها كما نزعوا عنها على لغيرها في جنودهم
 ولكن جعلهم الله في حرمهم بايدي المؤمنين مغلوبا به فلما عجزوا عن حرب الله اوليا
 وبتروا في الامم وكروا في انفسهم واثروا فيهم لانهم ارسلوا الى الوحيه رسولا
 ليس الكذب لرباه ودفنوا رسوله في بيت الله الوحيه وقال انت ابن محمد
 وانا ابن مقرر بعضك فليسنا وما جئنا لنفارقك منك بل نريد الاصلح في امرنا
 ونسبحك ثناء مرامنا وتبجح فوكلفنا ما نكف في الحكمين فان من الذر ذرة
 اذا فزع في الروح ولفظ روح القدر سليمان الوحيه وقال يا قوم ان تعرفوا
 بعضنا وتعرفوا انا ابن محمد ارسل الله اليه جيلتم عليه بجهنم الكفر وبعثوا
 انتم عنهم من اهل بيوتنا وعلية نبيا به يا قوم لقد ارسلنا القصد في الارض ولا
 تدعون امر الله عن دلائمه وضاوا عن به الله فخلقكم ورتاكم وانزل عليكم آيات
 عز بديعاه ويا قوم سيعبر اليك جنودكم من الذر اسلكم بالظلم فانظروا
 الى ما قفتم في الامم القدر وتبجحوا فيهم انهم كانوا من قبلة مصفيا به وبقدم
 انا الا عبد انت به وآياته انزلت على رسالنا بالحق وان لن نرضى
 بنفسين يكرهن الله به وما اريد منكم شيئا ه تقوا الله ولا تسلكوا دواحيه
 ولا تأخذوا اموال الناس سرا بال ظلم ولا تأخروا بها بعد الذر انتم

الايمان في نفسكم ولقد تكلف بحكم بالعدل فاقبلوا نصيحته ولا تتبدوا بين يديه
 كان من ايق الروح عشرة و٥٠ ويا قوم انقلوا رجلا ان يقول يا الله وقولوا
 بايات التي تنزلنا من اول انزلنا من محمد ناهي عن انفسكم ولا تتبعوا
 بروكم يستخرجون من بين اهل الدنيا الفانية ويمتنعون بين يدي منقذهم
 وتستلون عما تصدقتم في الارض ويخزون كعبا على من في الدولة اللطيفة وما
 حكمه من الراجح عز محمد ما ذكره بين الرسل والرسا ليراد ان يصنعوا في الله
 بينهم وبينه في غمزه وراسلوه الا ان اعز وحيداه وكذلك كانوا ان كانوا
 في حرمه وما يدور به من الركب في قلوبهم وكان الغد في صدورهم كان
 الشك في ظلال الكبر استوراها واستبرجوا من الرجيد ان يستفت
 بقدره اما كتموا في ظلمهم والكذب في العهد والميثاق وكانوا في عهد
 والهدى وقد اختلفت حقيقته بين الرجيد كما سببه فامر قال للملا
 في حرمه ليا قوم قد جاء الوعد بهت اقبضا بالحق وانما ذهب اليه
 ما قدر اختلفت سرادق الغنصاه وكذلك كان في ربه كالمؤمنين
 وهذا الرجيد على كالمظلم وجود الشيطان مع الغف معودا اذ ان موا
 وانه استقبله ونهضت على انفسهم في المشرق والمغرب كان بينهم اياما معدودا
 وكثيرا مما كان في الاله والفرح بان انصرفوا اول ما علموا ان ان
 اشتاتا واهلوا اجزاء الكفر من حمارهم وكروا عليهم كركاب راه قلوبهم
 وانشاء كسرهم في ايامهم في غنصاهم وفاضلوا انفسهم في غنصاهم وكثرت

الملك

الكتاب بهو بهو بدلك كتب استام في الامواج من قبل الله طعناه
الان اخذوا الوحيد وملكوا حرمته وعزوه جسده وفضلوا به باختيار من عيون
الفرقة من امرهم من عباد الا اوتيه الله عن الذين فلكوا اعيد به في
فيلكون في هذه الايام من الكائنات في نفس من القدر كسرت راه و ما رضوا
بما فعلوا وقتلوا من امر القدر في نفس من الياست و اسارتوا نفسهم
ونهبوا امر الامر و ما خافوا عن الله الذي خلقهم و بناهم وكانوا ان يستبقوا
بعضهم بعض في الظلم و بالقراب استبقوا في صدورهم وكان سببا لهم
شكيداه الان ارتفعوا الرؤوس عن الاكسنان في الرابع و دخلوا في
الشر فيهما بسبب جميع بقاع الارض و فيما استنور الرحمن على عرض
اعطيتهم دعاء و دود من المدينة جمعوا عليهم الخلائق و منهم اذ و منهم
و منهم و منهم و منهم و منهم و منهم و منهم و منهم و منهم و منهم
المشركين بملقا شتر منيرة و دخلوا في المدينة و كان يعلم ما و رعبه و بعد
الذي هو و هو و كل شيء في كثر من كرمياه ان يا عباد الله ليس في ذلك
المشركون في الارض و قد قتلوا الحسن و حجابهم اسود و ابلد و اذا يكون عليه
و ترضعون في كل شيء و شياها فاما ان الله انما استنور الله في حجة
الحسين و حجابهم بافد و انفسهم من لواء امر الامر في كثر من كثر
فانحسب فيون برك الاله شهداء بالكلية بعد الذي في لواء امر الامر في كثر
فرب سببهم و جاهدوا في الان قتلوا بطرق شتر من حجة بهم في

ولا ريب ان هذا هو الحق المحمدي واداءه له في قوله الذي هو من اياته
 يقولون وهذا هو كثر او هو الاصل من قوله هذا ما خرج من افواه كثيرين
 على سبيلين والرسول ان قوله هو باسما غامض نحو ذاك كان
 على شير حقيقه ووجهه انما هو قوله رسوله وقته على من الجارية الا ان سئلتم
 وما هو الغرض من ذلك وشهدا انما هو قوله الراجح حفظ سطورا ههنا ما قرره
 في الكتاب بالقياس بينه وبين بقاها ذلك ذب بقوله ان فتنوا الموت
 ان كنتتم ممالا فبنه فلكم كذا من الذين شهدوا بصدقه من ان الذي لا ياتك
 وكان من اللوح في رده انتم ما استعمره وبنده من انتم عن ذلك وقيلتم
 الذين هم من الموت في سبيل الله وشهدوا بذلك اعينكم الله
 وقولكم ومن ذلك انتم كان به شهيداه فانت لكم بما سئلتم وما الذي ياروت
 عين الوجوه منكم كذا من بعد منكم من حق الكتاب في حقهم الذين ما يرون
 في سبيل الله ان يفتقره من عمتبارهم وما منهم من الملك الا اهلوا
 اموال الناس ويقعدوا على رءوسهم ليدلوا على فتنوا من انفسهم
 عما من على الارض جميعا فوايه منكم ان تتخذوا اموالا فتنوا على انفسكم
 من حوان به وتبعوا به الى ان تظلموا هم من انتم كانت للشركان مخلوقه فوايه
 لو استشعروا في نفسكم انتم من انتم لو اكنتم بكم انتم بكم فوايه من
 والضرير ان على رءوسكم فتنوا من منكم بكم فوايه من الجبال وما اكلوا
 الاحياء من اهلها فوايه منكم فوايه منكم فوايه منكم فوايه منكم فوايه منكم

يطرون

يطيق من قوله القرب والبطون فمنه عرس وعرفاه وفيه عين منزل عليهم
 ملاك الغضا تشرهم بمقامهم محمداه وفتحها يومئذ يتجلى الله عليهم بطراز الذي
 لو يطيق على السور والارض يحزن منضعقاد تدايلا الاستقبال
 باعنا لكم سوف تزجون له به وسحران من شهاب العزير يوم الذي نزل
 في اركان الخلابين تجرعه ردي صمك الله بعد له بما فعلتم باجتماع ابائهم
 الى ملائكة من بغا من عيالكم شيئا الا وبتوا عليكم كمن سمع وصاده وحقون
 بما كتبت ايها الكون ينزيب عن علم الله من شؤره به كان على كسر الحقا
 فذوق يقولون انما لكون من سفار ركابك ان رفايت ياخذ به العلم
 لا نفسنا فليلا ان يا اهل القرية فاذا كروا نعمة الله عليكم انما تفتحا شفا
 من الكفر وبقدركم بالفضل وكم كبر الاله اسير وسيداه واذ لنتهم جلا
 واهل بين فداكم وبعلمكم بالحق ورفيع اسكم وانزل عليكم الايات من
 عز مجرباه شراؤكروا عين الذي مرنا عليكم تجزؤ الملاك وفتحنا عليكم ابواب
 الذريرة وكسرتهم تحتها تيرا تنفذ وكم كسر سبيقتا بعينكم لقرنكم بالرفع
 اذا وهدنا بعينكم مصفطرا ثم منزلنا ولكن عطفنا من الذين هم صلبوا راحة
 من لدا عليكم وحي من على الارض جميعاه فان الذين كفروا من اهل القرية
 اولئك اسلمكم كما انتم اخيرا العباد وكذلك حصصنا الا من فرغ
 الذي كان كما تم العز نخوة ماه وان الذين هم باحضرنا بين يدي الوعيد وهاجوا
 معه وجادوه بالظلم اولئك العز اخرا الدنيا والاخرة وحفت عليهم رقة العبد

من مقتدر حكما يا ابناء الله من تلك القرية فاعتصموا بحبل الله لئلا تنزلوا
 بما فعلكم بالحق و هو خير برجة من اية كنت تعلم انما هو لقبه بسنة ثمان امان
 يا سبحان القرية فاسجدوا لله يا منكم ما هبت عليك من ابراهيم من فضل
 عز امد ياه وان يا ارض تلك القرية فاشكر ربك بما ذكرك الله لغيره
 و اشرف عليك انوار الوجود عن ابي نوره ياه وان يا هو ارض القرية فاذا كررت
 فيه صفك عن غير الله و هو الذي جعلك بالحق و جعلك بالحق و صفك
 فبما لك يا بحر ما و نسيت بعدك في يوم الذي فيه خلقت السموات
 و الارض و اخذت كتاب الله بقرت ايمانك و صرت من صفات اياته
 الاضواء اليها مقلوبها و اشبه في الالهي بما ذكركت من لرحم الذي تعلقت
 ارواح الكتب و من دراهمها ابراهيم الكسب الشكرات فحرم بعضه محفوظا
 كذلك يجوز ان يعالجه الله في امور اياته و ياخذ الذي يظن ان الارض الا
 لعنة الله على الظالمين جميعا ان يا قررة لبقا لغيرك عن عي نعت
 الوردات لنفسيات عن و راء سرادقات الاسماء فحبر و اليفقات
 بعد اطيال لم حشرية يعقلون عن تراب نفسهم يقصدون و اوطا تقم
 فرمقام الذي كان عن البشيرة منزهة ان يا حبر الحقيقة عن و ران على السن
 لان حوريات العزفات نداء حزين عن مما فلتين و من سرادقات عصابة
 ليس منصفين نفسك الشكرات في قصص الحق ففرق في الاسماء مغرودا
 و لا تختر من عماد و ران من و ابراهيم حيا كما و كبري است الكبر في ران و الفبا

صفك

درد الخيا

وذا فقد العظم في حروف العمار وكان اسك فسرط الالاع بالفضاء بعد وفاه
 ان يا حيا القدس ان المشركين لم يهلوا بان يخرجوا من هذا القوس
 واذ اريد بصوت ان يخرج من فم يصنعون ايام البغضاء عليه وبيت مع
 عليك بهذا امرنا بالذلة فخرنا واذ استساء وانك انت اعلم
 بالحق والى كبر العدل تغدوا انك وذكرون كما كتبت عليكم بالعلم ولو تسع
 عبدك وتقتض حاجته بالفضاء فاعذر من جرس القول والاعطفت
 يعرض الارفة فمن رتقا عدو من غرغرات عمر يا قناه وبيت تعلم
 بلا ابتك بين المشركين من الجاهلين وبيت الى كبر الازهرين ان
 على الحكام والظلمة من القاصدين المشرق بالشمسين والمذكور بالاسمين
 وصحبت اسنين والاعراب السنين فمذا السطين وكان لهم من ذوات
 مما اقام عليهم وتعلم ان ما اخاف من بعض من يذلل نفس ورو
 فزوم الذر شرفه ليقا لك وعرفته بدع بها لك والهمته حورار
 اياك على كامن وذا فمركب حجرة عاهة ولكن اخاف بان
 يتفرق اركان الاله من كرامة الاكبر كما تقرقوا بهؤلاء المخلصين في يوم الالذ
 عدي اشر السوء وعك الترموع كما من في العالين حجرة عاهة كذلك
 فصلت لهذا الامر تفصيلا في الوعد الذي كان حينئذ من سماء الارض وال
 ان يا حيا المبروشة بالذم لا تفتت الاله الا ربت ثم احرق الحجات
 ثم اظلم على الارض بين الارض بسما وشرق من على نغفات الكثرة المحترقة

عون سرورنا فان يا جود الحزن فاقتم الفهم في هذا الذكر لان به كذا حزننا وروست
 ابراهم الاي شرا ذكر عبد الله الذي ساعدنا في كل ما كان يلحقنا من غمنا
 الحزن ان انسابنا قد فتر فرحنا من غمنا شرا خلتنا اذ العباد وروستنا عليه
 علماء الاصل الذي في نورا حيا لم يفتح به وانه من غمنا من غمنا من غمنا
 وسبعه في كل من في السور والارض وانه من غمنا من كان في غمنا
 بناء فتر من الذكر كان في الغمنا من ذلك ان غمنا من غمنا فافهم
 لانا تخلفنا من امرنا وكوننا في الاصل الذي كان يلحقنا من غمنا
 وسواك من غمنا ولا يقبلنا من الاصل الذي به انما يصح حكمه انما هو
 من ارض العرفان بما استبنا من غمنا من غمنا من غمنا
 بان الشرا في غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا
 الاجتهاد قدس محرابه انما كماله في غمنا من غمنا من غمنا من غمنا
 يغفرنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا
 من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا
 اذ انما من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا
 من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا
 بالحق وفيه من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا
 بشرا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا
 الشرا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا من غمنا

نزولاه ان يا ايها اليريم نذرت لك ان هذا اليريم الذي في راسك من الاله الابرار
 الذي كان من افن العراق في سطر الافاق مشهورا لذلك فقد كتبت له الابيات
 ونظمت عليه كبريتا بالروح ونظمت عليه كبريتا بالقدرة كتبت في خمسة تراجم اعلمت
 مدين الاممية في هذه الاصول الذي كان بالحي سكبواه الروح على كبريتا الذي بهم
 طاف في جهنم الامر وكان الالهة لم يصبه

بمادته لتوحيد فادخل فيها يا ايها اليريم لتكون بشارة الروح من المبتدئين

الامر الذي
 في راسك
 من الاله الابرار
 في خمسة تراجم

في راسك من الاله الابرار

تلك ابيات الكتاب قصصا ابياتا تدعي غير خروج عايات الله وهو رديرا
 وذكر بطن في السموات والارضين وفيها يقرب الناس الى الله تعالى
 وانه الكتاب فيه يدرك انهم يكلمون في ذلك ما هو في الدنيا غير انهم يكلمون وفيها يقرب الناس
 عنكم في راسك من الاله الابرار في العبادات والعبادات في راسك من الاله الابرار في العبادات
 بامرهم ويحكم ما يريدون ان في العبادات والعبادات في راسك من الاله الابرار في العبادات
 العذرية ونامس الاله الابرار الخلق والابرار في العبادات والعبادات في راسك من الاله الابرار في العبادات
 البقاء ويحكم ما يشاء ولا يشاء عبادات في راسك من الاله الابرار في العبادات والعبادات في راسك من الاله الابرار في العبادات
 الابرار العزيز الجليل وانه طلع الى الاله الابرار الذي كان مقدسا وحيث انه متغاليا
 عن صفة ناسواه ولا يستطيع احد ان يلمسها في كل موضع في كل زمان
 فغير فان كبريتا في راسك من الاله الابرار في العبادات والعبادات في راسك من الاله الابرار في العبادات
 العذرية ويحكم ما يشاء ولا يشاء عبادات في راسك من الاله الابرار في العبادات والعبادات في راسك من الاله الابرار في العبادات

في راسك من الاله الابرار

٢٥١
 عرف قدر تلك الايام ولا تنسى الفضل في نفسك ولكن من شكرين ثم
 انقطع عن نفسك وادرك اليك ان الفضل ما يتصاحك عن العالمين وادرك
 ان الاخرة فيك من حسنة في الروح وادرك في العيون من بينه ثم قرأ
 سبحانك يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام
 ولعن يمينه ثم قرأ في السجود والاربعين هـ قاتله هذا الروح الذرير
 بطراز العرش من ان تقب الحرف في الاربعة هـ وان في قصدا ما سجد
 في الارض لانه استقل في ظلمة عظيمه يا ايها العزيز سجد في نصيبك
 من بينه الذي سجد من ايامك المين و في نفع روح الحزن عظم ثم
 وان يا ارحم الراحمين يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام
 في هذه الايام مما قصه لكم من ذلك كون من ايام الذين ثم نذرتهم
 انفسهم الذين في نصيب كل واحد منكم يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام
 على ما اشدتم ان الف كثر قبله الا انتم الذين فتح باسم الله
 في سنة قد سجد من روحه وان يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام
 بقرن الكفا في ذكره الراء والمير ثم سجد نعمات الروح من هذا الطير
 الذي تفرح بها الا اني اذكركم من ان يا ذا الجلال والإكرام يا ذا الجلال والإكرام
 في ذكر الحسن الذي ذكره لكم من الذكرين هـ و ما ارادكم كسر شيئا ولكن
 منكم حياء و ما حياء الابان يستعد العزير العلي هـ قاتله من بين
 يطالع لنفسه ما ذكره في هذا الحان في حسان بسين هـ قاتله الذين

يعزرون

يفون من البرت في سبيلنا نأخذوا لك في بر من القادر واليك
 الغافلين واولئك اوصد ورواج اعدت من ذوال الغميصه وناموا
 في فراش الغدا وعوضوا عما هم فيه من بركات تلك العالمين ونازلت
 بطور الله الا انهم من على وجه كبر الحزن في من قد يسكنه اذ انهم
 اسرار الامم يلقون بما قد من الله عليهم الحكيم وتقولون في نفوسهم
 علمت فيما خلف عن ذكره كمن ينسلا من اين فوجه لو لي شئت لغطا من
 وجهه ويطعون بما استبت ايدهم انما الله يستطع ان يجعل
 ويزالوا يقين وانه استسلمان استضع بما بضئ كالفصل
 وهرناك العدل والكل من البرقين ثم ذكر نفسك وكنه لغيره فيما نزلنا
 عليك بالحق اعدالك ستر تقبلوا بقلوبكم لا تمعدوا كرمه وانا ما استك
 فراهية التوحيد وكمية التجريد فاعلم بان ذاقوا شأنا وانا الا اعد
 وليه من الذي سببه ملكوت لعبه في حقيقته جبروت الحكيم يعلم
 هويته وفيها شاء الاله الامير العزيز الجبار والاله العزيز من ذوات
 والاله العزيز كيف يشاء وروى الملك سلطان العزيز اقديره من ليعز
 عن عليه شروا في بحيرة مشي الا يستعد عما يفعد انه له لفعال القادر العزيز
 الراسخ ولكن لا معجزه في نفسه وادقها من الحجب في نفسه
 ما عطل له بفضله لئلا يكون من الذي نزلنا في نفسه من
 حجبنا قال وقول الحق الذين يخافون ان يسبوا بالخبر واليه يرجعون

فضل الذي اقر عليك ما يحسنه الله تعالى من تقصير في اختصاصك بين انك لو
 تكون من المقطوع به لست كما ينبغي ان يفضله وانزل عليك ايات الشر
 تخبرني اى بيان في علمه ثم اعرف بان التوحيد يرتب وعده لموافقا
 شره لا ينادى و اجساد نفس الا انه المقتدر العزيز الجبار والاولاد
 ان فضل لا في هذا المقام بل علمه في فضله لا يحمله الا الواحد ولن يكتفي بالبحر
 لو جسد ابداد المحمده الهامت المقدس المتعالي العزيز الكريم لان الله
 الحكيم العليم اعطى هذا الامر من يقوين وهو الذي خلقنا من نطفة
 الاولى علمه ما كان يكون ان يمتحن العباد فان لم يسيءوا في هذه النقطه
 علمه انما سمعها اذن احد ولو نجزها احد من الملائكة فانه لو يري
 ان يطلع على العلم من فضل الملائك اول الذي لا اول للبقدره يكون
 ذلك اقرب من الحجج الا انه لا يبرهنه المقدره اعديه هو الذي
 فرقت من ملكوت علمه استشهد الاض محو ما يشاء و بامر من وثبت ما اراد
 بقدرته وعنده للوج قد خفيه فانه هو الذي يري ان كان مقدس
 عفا علمه ترويا في محاش ان يعلم به مع انه ان جبر التوحيد والتجدي
 في حده وادرك ان الكثر منهم على غير شرا في هذا من ان يكونوا
 ايات التوحيد ويحكم بالاعتقاد في الحسب بينه وبين الله ان يقول لمن
 او يبر لان الامر باظهار عنده والكل ما يحكم عليه من لدنه وهو القدر العبد به
 فاشهد بانك في نفسك بان فرض ان علمه لا يعلم من يدركه عنده

مكتف

نعمها على احد والالتجيد الذي يوجد في عباده والاعمال الصالحة
 ولكن لا سبقت حبه كما يحب ويقبل من غير ان يكون له
 وعده كما ينبغي انضامه لبدنه على الخلق جميعا فان شهد بان لا اله الا الله
 ان يبره احد من اهل الباطن ولا يدركه من الملوك ان يبره
 الامر من المنكرين في ايات ليرصد سمات قدسية وافادة تجرد
 ليطهر من ذلك العبد في الاله والاعمال الذي حوت من تقربها حجة
 البقية في ذوقه من الاله وما يملكه من الشفايع والبطون
 سبحانه القادر على كل البقا ويقل من سائر عرسه
 والاشياء من الملوك والاهل في ذوقه من ذكر الله القادر
 وذاك يسعون نعمات الروح تقصير في حق من الروح يستبدون
 برون به ذهبا من الالهات من سائر ملوك ولين سيد الواليات
 بشيخه في حقهم انهم من الالهات والافان في وطنه يستبدون
 نعمات الله سائر اهل القرب ويقبلون نعمها من حيث ينبغي
 بان يتدبر في ذكر الالهات من قبا ونعمته والذكر الذي يملأه من
 الالهات فان علمه في انما شهد من نعمته الذي استبان في حبه
 فذاته ولما زال فان سيرة في عرش التوحيد وكره لتقريبه ولما
 معدن من الالهات في حبه وراي القادر العزيز الكريم وكره ان
 في تزيينه ذاته ولما كان معه لا ذكر في الالهات في نعمته ولا في حبه احد

والآن يكون مثلاً في مكان من الزلال لا زال لا الا الامور الغدو الحكيمه ونقطه عين
 هذا المقام عرفان المعروف وبلغه وبلغه لان من بعد وعشرون ومفقود
 لديه ويرجع بامر الالام والخلق وان كان كما يكون في نسبة انه هو اسم
 لا الا الامور الغدو ما تخذ النفي وليت ولا الضمير اولك شيكيا ولا كشيكيا ولا اوزيا
 لا الا الامور الغدو لهما في المحيطه تترتت بعد الجمان في احد في صفاة فقطت
 كل الصفات عن ساقه قدس وهذا ما قد لنفسه ان يتهم من العارفين ه
 ثم علم بان كثرات عوار الصفات والاسماء ان يعقبن بزيادة
 لان صفات في العلمين ذاته وان يعرف احد كيف ذلك الا هو لا الا
 هو الغدو المتع الغدو را الجود ويرجع كل ذلك الاسماء والصفات
 الى انبساطه ورسد وصفونه لانهم ما ايا والصفات مطابك الاسماء
 والالات في ذاتها وصفاته يظهر كل ذلك في نسبة من الاسماء
 الحسرة والصفات العليا لا يجر ونفسه عن عرفان الصفات في خبرت
 الاسماء وان في الفضل من عنده على العالمين هو للمعرفة في ذلك
 المقام حق بان يروق في نفسه بان ظهور تلك الصفات في رسد اليه
 لكن من الاصفية تناسجيد ان يشهد الفرق بينه وبين الا ان صفات
 ظهرت بامرهم وخلقته في شية وبنواحق لتجد فيه هذا المقام
 العقبتن كثر في لفظ التكوين من الالام الحسنة ه ان يشهد العارفين
 شيئاً لا في رسد والالام في الا و قد يراد قائماً عليه وشية

بن

بتسوية بالارال الاله لغيره العظيمه ويقتر العاونه لرفاهه شهيد
 آتتجى في هذا الموضع لولا هذا الزوال الذي من الممكن ان
 يغير ذلك في بعض الحالات كما كان ولكن مع من شانهما
 وتعالما يقولان في الآيات ان الله قد علم بان لا يكون كذا
 وشهيد بانه يغيبه ان كذا الآية نزلت من عنده وكلها ليست
 على السنين من الاربعين فصلا من لدره المهيمن العترة كما
 فصلت بين لفظه وهدى وشيخ من لدره وجميعه في فرق
 بينها ان ينزل من المصنفين موضع خلتها فيهما وحصار الاختلاف
 فيها لان كلهما ظهر من امره والامر وجهه لزال الازال وهذا امر
 حيث من قلده منسب واما كماله الهوي لا انفرقه في ظاهر امره
 ولا فيما نزل على حكمه الايات ويزعمون ان ينزل من المصنفين وكل ذلك
 فاعطاه الله تعالى وكما انهم من عند الله ويطبقون له حكمه كما في
 وكما امره عالين من فرق بينه وبين كل حكمه ما نزل على
 وادخله في كتابه كذا في آياته ورسوله وكان من
 المستكين من ذلك انما كسر سبب العاونه الحكيم لعداوتهم في
 لتكون من الذين هلكوا وكلوا ذكرا الامم منهم من جهر التوحيد
 وحقوق التعريف به المكين الا من عرفه من انهم يدوا
 من عند الله ويعيد واليه وحكموا بامره ونطقوا باذنه لذل

حكمه الذي يغير في المقامه كذلك نفس كذا لايات استكون من الموقنين ولكن
 في مقام الفرق انفسه الذي يغير في بعض النسخه الى على العبيده وفيه المقام شاهد
 مقام بعضهم ليقول قد راجع وانا ان الحروف يعطون من الخطه ويرد
 حمله كذا في حرف من حرف السنين وثمانين الذي في كذا على النقطه
 وقد فرغنا من احوال المسلمين اذ انما فرغنا من تسبباك من حسن الجاهلين
 وشيخنا في الافعال بان كل ما ظهر في امره خلافه يقول بوجه يعقباته ويرجع
 مقامه الذي قد راجع من عبيده والكره له ورتب اليه كذا الذين يمكن ان
 ان يترك في الملوك بغيا فصار له في العنا فليس في كذا الاشياء
 محركة بامر الله الخجين من الامم التي يعقبتا في كذا الذين يعقبتا
 الكفاية في امره في راجع له من الامم التي لا تدا ما طرقت في ظهوره وبعث
 وقد راجع في امره في راجع له من الامم التي لا تدا ما طرقت في ظهوره وبعث
 يا ملا السنين لا تستعجلك بان الافعال لا يظهر من عند كيف يعذبها
 بعضه من ليلقات الخبير فاعلموا بان تعال ارسا الارسا الخبيرين مرد ان
 بالزواله في راجع له من الامم التي لا تدا ما طرقت في ظهوره وبعث
 الا انوار من يقدر على تبيينه وهذا يقدر على الخبيرين عن سنده العالمين وهم
 عرفه في سنده الارسا في اتصاله بين الامم التي لا تدا ما طرقت في ظهوره وبعث
 من غير الامم التي لا تدا ما طرقت في ظهوره وبعث
 الامم التي لا تدا ما طرقت في ظهوره وبعث

عزاء المريد وانه يحتمل الصبر وانه ارفع الطبعين المرفوف القلوب ويضع
 شرايعهم في سبيلين بعد ظهور عرفانهم من الهداية والفضل والبركة
 فيكفروا بخارونه لا تشبهه ربه عدل عنده على كل من الملك والعباد اذا شئ
 فرغك بان يراهم فغضبهم قد غفلوا لم يفقهوا انه لا يولد لهم الملك
 فظنوا انهم سبوا الحق على الاطلاق من اوج الهداية عن الضلال فليس بعد فينا
 ويحجب عنهم الحق بعد اراؤهم وكذا تعرفوا لكر الالاب والحق فيكفروا
 الكفاية لتستبينه من فكره فترك المبتدئين من ان الله لا يراهم عباده من
 ربه ويرى من انهم لا يكون ظاهرا من عباده سبحانه وتعالى ان يظنوا انهم قد
 وقطعوا رايه بعد قدرته على كل شئ وجريان قضاءه في كل شئ في الملك
 فترادف الالاب بعد عرفانهم بالسر والظلمة في الفناء من عباده لا يظنوا
 فيسرهم اراهم من ان الطبعين من من قال بغير الهداية او بغير
 الهتياك فهو محروم من الكتاب وكان له بريرة الابان تزيه
 ويرجع الاله يكون من المستغفرين انه يتضرع من ربه في كل وقت
 من ربه او يعطي لمن يشاء ويمنع من يشاء واليسر عماشاء
 ويبيده حكومت الامم والخلق في حرمته تجرؤت بسوء الالاف
 في كبريت شماتت ويحسد انه حرم الالاب والعبود عن ربه
 شرايعهم في فضول الملكات وسبق حرمته في الملكات
 وجازاته اهلها وياظنوها الالاب لم الغالب الى اللطيف

مسكون

الخيرة ثم اعلموا انما البسبسا بان اسرارها وعبادتها الا ان يقابلها في
 القصد من جدوت البقا و ما قدر لهم الا انما يخلصهم عن النفس والهم والهم
 الملك النفس الحق فيظهر الارض ومن عليها من نفس الارض المشركين و يشهد
 فيمقدار تجسد الجبال بان عليها يرجع اليه الاله العزيز انتقا العليين و كذا
 من امر واحد من الذين عليه تقديره و بدت من اية و سيعود اليه كل الاله
 لرجعهم و د اليه و اية تصعد الحكم الطير و كما لو جعل جدين و يعيده
 كما من في السموات والارض و ما من شيء الا و قد يسبح بحمده و يفتخرون
 لا الا الا هو العزيز القدير و كما ان الغياق منقادة لظلمة و كما ان القلوب منقادة
 لامره و ذاكرة بذكره و هو الذي عزه كثير و يعيده كما من في السموات و الارض
 ان الذي يفسد يستقر و كما كسر التوحيد و فاعاد التوحيد و سجدوا لغيره
 بان كما يعيده لجلاله بارئهم و قد سجدوا لغيره و قد سجدوا لغيره
 و يرجع اليه لان العبود و احب ما زعموا انما كان له عابدين و اولاد
 لعباد يعقلون و عباد و قد سجدوا لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره
 و كلما اتهم لغيره سجدوا لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره
 لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره
 المقصود و ما قدر الله لهم لئلا يتجربوا عما يتجربون لئلا يتجربوا
 لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره
 انتظروا و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره و سجدوا لغيره

سجدوا لغيره
 العباد و سجدوا لغيره
 لغيره و سجدوا لغيره
 بان سجدوا لغيره

قدس

٢١١
 من غير الاستدراك الاضمان ٥ وانما استسما فاجهد نفسك لتدبره
 المدينة وان لن تغدري على الخلف فاسمع بروحك العاصم من جملها وهديت
 من سبيل الزجر يخرج منها فوله هذا خير لك عن تلك الاولين والاخرين ٥ وهدايا
 منك على الذي يخرج بعدد الامم كلفه مابين ٥ واذ ارضت ارض العباد
 ذكر حروف التواو باذكار عدد تسعين ٥ فانما سمع ما تنع عليك مما تنة
 الله سبحانه الذي يطير من جملة الامم اعظم من تسعين ٥ ولا تضبط عن ذلك
 لان في تسعة اسرار الامم انبت من تسعين ٥ فتذكرها في اسرار
 و الا تحفظ من اعدو الاكل من الجماعات ٥ هذا ما اجبرناك من قبيل الوراثة
 قد حفظت قلبك بها وتلك الاله الملك العزيز الكريم ٥ فوالله ان قطع نداءه
 فوفت ونيار باه يا بصير ٥ فكل حين ٥ ومن ظهر اذناه عن كل من الخلق
 سبع اذاهن جبروت العزة وقل المتف الى اعدو الملك ٥ يستجده
 من نداءه وبقول الملكين ٥ وكن ذلك ذكر الميعين لئلا يذكار
 عز يد ٥ واذ اوردت ارض تسعين فاشركك الالوهين يد الذي فهم
 آمنوا بها لتذكرن بها وكونن من المذكرين ٥ فمن يتذكر بها ليكون خيرا
 له على ما خلق من ايد القدرة من جبروت عز مدين ٥ لان فيها من شه
 الاله وحده وما من خلق بحرف منها ان يتم من العارفين ٥ وكن ذلك
 عليك يا كني بها لغيبناك فقام الحق وبيتنا لك اسرار التوحيد
 وديناك الاله اسجد الذي جبر اسبيد من في المعين ٥ ولا

تخذ

من سبلها الى النور فترى شهرها بامر الله وبها اما سطر فالارواح ان تخرج
وان لم يدر شيئا من شهرها بامر الله كيف يصيد ايضا ان تخرج شعرون في عقل
بان من سبلها الى النور فترى شهرها بامر الله ان اذا ابرته بها وكان من
الذي يهيم كانه في عقله لما كان باذن به يدعون وان محمد من قبائل بيت
بشيرة ابره من نابعه له نزل من في سموات والارض به محمد بن
من شانه من خلقه بدار قمر الكفا والشمس في الفقان تقرونه اذ ان
بان مقامه المشكوة في هذه الاريه نفسه والمصباح في المشيرة والرفاع في الحكمة
الذي في عينها السراج الاضديه ويوفيه في عينه المنيرة به سائر كالمسحوق
والارضين لانه نزلت كالمسحوق في هذا النور فترى بامر الروح المستبينين
بامناه هذا النور في مصباح محمدية وادع على مشكوة الاعمدة وترى خلق الاعداء
في مصباح العديرة به بان يذكر السبع في فرقة الاضديه في شهرها
قد تم تجزؤه في حقها الذي في جميع الاالعابن وادراع لهم بين ويرفع في حياها
الخصاء والمؤمنين في خلقه بغير حرمه وهذا ما هو المراد من الارواح عن خلقه
فترى له عرضا في ان يترك اوجس ايات بك وبها ما وعدوا به
من سبلها الى الارض ليشهد الحاضر في سبلها ان في الهول من لاله
الاهود انه لهو الحق على العيوب اذ ان عرفت مقام الله في العقبين
على عظام النور وكان محمد رعا في مشيرة المصباح في يوم الذي في مشيرة
في الحياض في شهر عرفت بعد ما جاء محمد بامر الله في بيت خاله المقرب

وهو فعله

شته طعن هذا قهر ان لم يستسوا من هذا البذل المرفق اليه اذ انهم شرب
 عن يد ابراهيم معتقدون كيف يدعون انهم لم يبقوا في هذا من الايام
 فاحترقوا في ابع الذكر استمعوا وديعوا فيهم فاستدرك لهم وقد فينا على
 وسبهم في سبهم اهل البيت ^{عليهم السلام} في الصباح بان شتموا فيهم في البيت
 في مقام الذين يذكرون اسم الله العزيز الهيبين لم يحرمه الذين لا يبالون في ظاهر
 في حمله لملك الامير بطون ه اذ ارفع غلام القدر من قن الورقاء ^{عليه السلام} في حمله
 فذمه المذنبون قاتلوا قومه سبعه اقول ثم عرفوا فذمه ذلك الا نامر وسكوا
 في حفظ الدين المكنون ولا تكلفوا الا الدنيا وما فرغها ولا تجزوا الضمير ولا يعطى
 ما يتكلم به الذين يحكمون في احوالهم ابادوا العزيز الجرب وكونوا من خيرة
 الخلق الذين لا يبغوا لغيرهم من باغ ولا ينجحون لغيرهم ولا ينزعوا عن بعض ولو
 يقومون على غيرهم من الارض انهم يفترون ه اذ ذلك الذين لا يقبلون الا وجه
 ولا يستنزلون في الملك والديون مع ما ان الذين كما لم يبق في حياهم ولا
 فيفتنون عليهم في غيرهم في الافتقار في حياهم اذ ذلك هم الذين اذا
 ساء عليهم في غيرهم في غيرهم في الامم والامم في حياهم في حياهم في حياهم
 ثم حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم
 في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم
 ثم اعلم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم
 اشارة الى حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم في حياهم

من راتمة العرفان مستهدوه بعد نقصانها المصنوع المرفيع المهدى كذا انتهى
 في الخردفات هذه الاسرار غامضة واثباتها في الاستيفان خيرا لا يورث
 من خبر قدس محبوبه قدامه في عالم البسبب اياك ذلك في مرتبة الخلق
 وسطه في الابد والابد والابد فاشهدون هـ والاشمقا من الذي جعله به محلي
 الهدى في شين باشارة ولين يكلين بجكي يولان بلان بلان بلان
 اقدس لواقفون هـ انما الاثرفان قد صنعت الحروفات المبرهنه والكتبا
 الاسما عدمن واهتر ابريد استعدون هـ اسعدتم بمر ياد ايتا ودا
 سعدتم بفضيلة بالحق كيف انتم يا حيد في حجابات فيس كرمين هـ قوما
 من مراد الغلظة في الجها في بعضا وشر سحوا الا وكرمه ذلك في الاثرفان
 تزيرون باوطان الترتيب محبوبون هـ اما سحكون من قرون الماضية وفيها
 على حيت منضون برب الله وكان من آيات معضون هـ بعد الذي راد الله
 من حيا الا وقد انزل من حية تعبر عنها بالالفان والاشمقا من الذي
 الذي راد الله بعدة وكان كانه برب بعدة هـ اذ انظر الى الذين اودوا التوراة
 من قبل ان يبعث عليهم رسول الله من عند الله المبين القويم في الذي
 اليه من بعد على جاكهم من بعضا الامرو فان الحب اعرض عنه قاولا
 ما الا اسام حيون هـ والاروه وعا حيون وعا دلوا الى الاثرفان
 معدودت اذ انفسه بامر هـ وفيه الامصار الذي قد راجع في امر
 بكونه اثبت برانه وقطع ابر الذي كرمه وواشده كذا وظل في غير من

كما يتم اليه يتصلون على مسمى والذخيرة من اوتلعون الفعول وجنوده كلك
 نقض على كرم نقض الحق العادى من ايامه اذ قد ارون ه ثم من اشر الخوض
 بالذخيرة لا من بعده فلن باحكم من ينات قد سس سجوده اذا استكبر
 عليه وقال لو كانت تبت كلك وان انت الا جابر سمه ذلك ذلك
 عليه من اشر الذخيرة لا لبعه باث رست من سجوده فلما جابحه من اشر
 جعفره عند اكره وقال لو اذ الا جابر من اشر على له لم يمين القوي على رفع ال
 او ا جعفره ا على مكره من اليموم وكما على جابر على يسكون من يتبعون من اشر
 من ظاهر يعزون وحين ارتقا منه على من الاعمى سجوده الاراضى القصرى
 واما العومى لا الذخيرة فيهم من بعدوا الفرقان كقوله من سقر من وقصر الام
 ومصر المدة الا ان جاد على قبا محمد بايات وخصات رجح بايت وذلك
 محكمات وبراهين لا تحتمل اذا انما استكروا على اشر من اشر بعد الذخيرة
 بلقائه يوم عدون وشهد بذلك وقصر الراجح اذ طاه كما يتم بقرون
 الكسبان به لا يتم النسبة بيمينه لعماد لهما وكان ذلك من سجود
 فلما اشر من ظلال الغمامه وفتح من صدر الامة لثقت استاء وانك الجبال
 او كانه على اعمها به من سجوده وتسلون الفاء كها من تسلون ليجود البصار
 وعدد ان قمر من ريد احيى فادما استشهدوا بذلك ليجود وحيى من
 يقولون ها اشر من اشر كلك فاعرف مقدارهم ومقدار الذخيرة
 فظنوا على حكمه تسلون اذ انما نظر الى هؤلاء المشركين فيما فعلوا من

الذي
 ذكره
 بال
 اشارة

وحياتهم

ونبينا محمد صلى الله عليه وآله ان عيونا وكدنا فاضلنا لكر من كاننا تفصيلا هو لغيبنا كسر
 باقتضاه سيدنا المظلمين باسمه راز الامر وكون من الذين كانوا في الوجود في ظاهر الوجود
 واذنوا به وجرهم اليه لمقامه الذي عرفهم نفسه بعد الذي كانوا في اعينهم فيكونوا
 ويزجهم في ما كان في ذكره وتبديره فيقول المعامل في ما به الكفاية في سحره ودرج
 لتوق بان زامر الامر في حقيقته مقتدره ورويب في نقله كسبنا واذنا
 بما امره في كل من الملك فانقلب اذ الامم منقولين فان عملنا بالادراك معاني
 الالهي الذي نزل في اول الكتاب في ما تدبره من الزواجر وكرهنا في لغيبنا
 من غير اسرار والاربع ان الذين هم طمسوا من القدرة من مقامه في الوجود
 ويتعجبون به ويحتمون في كل الارض وياخذوا من الجبال والبيضاء ويكفون فضائل الذي
 نزل من غمامه ووقعت باسمه في كل من رطل الذي يفرحون ان يفرقوا عن ذنوبنا
 النار فيكونون وبعدهم يفرحون في شان الذي يفرحون فيهم روح محبتنا ان يكونوا
 منهم فيكونون من ذاك المنين الذين هم في حشرهم في حشرنا تلك الكلمات
 باربعينها اسبق عليه من شطرنجهم في الالاف بعد الذي يصفق الالواح ثم ان
 ولذلك فاعرفنا تشتت لنا في ما هم مختلفون هو في كل نزل من قديم محمد
 رساله ربنا ان علينا ان عمال المشكوكه ولكن سجعنا في ذلك لما اجاز ان حشرنا الذي
 انقطع اليه وسفرنا اليه واجرنا لذة القرع في قدره الذي نرحم له بالانطقه
 وتعدو اليه فيكون تذكارة ونبأه من لده بعد الذي يفرحون في الوجود
 من سيرة الوجود هم في طيولنا اذ ان استعملنا في حشرنا في حشرنا

اصبحت اذ ذل القصر الرباط ان يتم بغير الفست شهدوه وان لم يظفر
 الحركات من غير اشارة اليرك ذلك نزل العلم من غنده الحق ان يتم بغير
 ان تفهموه والانا سدر البر بان عليك بعدد ليقا ما يغنيك عن اللغز
 بايات الله لا يحقدونه ويمشون فظلمات لحيث تغش امرا من من كل الحركات
 وهم فيه معروفون ولكن لا يشعرون ثم انظر اسرار الورد في الالف
 بحرف الحروفات تجليات في الالف فانظرون مثلا فان شهد
 فخذ الالف حرف الباء والحضرة الكاذبات على التراب تماخرت فاست
 كما انهم على حسيه شهدوه ثم ظهر على جميع الدال لركه مدين يد الالهيين
 الجوسه واذ استجيب بظهور عين البصا وجرت بها الماء الذرية امر كمثل
 من في السواد والارض من مرتبة الخلق لونه خراش الخلق يتفرسون
 وكذلك فاعرف ظاهرا الحروفات وكلهن بما تكلمت عليهن من تجليات في الالف
 ظهور في بيانها الخلق كما يتم في حركات الهجائية سقطون واذ اراد
 ان يظهر تجليات في الالف اشرف عليهن تجليات من شرا اذ امكن
 بما كن عليه في قبا لهن هذه الحروفات نظرون و لو لم يكن لهن عن
 الاثبات المردده اذ امكن من حركات الالف على حسيه يمشون
 وان تريد ان تشهد تجليات في الالف القامة في الحروفات على هجوتها
 لتكون من نفسك موقنا ان كان قائما فوق كل شيء فانظر الحروفات على
 انتم في اعداد الهندية تشهدوه مثلا هذه الالف لو تم في الالف

نظر الالف

٢٣١
 لصبر وكذا الكسب، وانما انما يصيبون ايضا في نفسكم تنظرون
 ولا ذلك من صفات الكمال الكسب والعبادة يوجبونها اذ انما القدر
 لا يشترطه هو وانما صفاتكم بان كان ذلك خلقا منكم وهدى من ربكم
 من عباده وانما لا الا لانه لا يدركه كماله انتم تدركون ولا يعرفون كماله انتم تعرفون
 به خلق هذه الحقائق في نفسكم على ما تبدل اجسامكم في خلق الالسام
 وكان مقدس فيها وجعل صفاتكم كان منزلة منها وانما من مبدع الاله لا
 والخلق ولا يامر به يخلقون، اذ انما صفات الاله الملك المهيمن الغفور المتعال في القادر
 الخالق المتقدر انتم تجربون ولكن انما الاله المستعان مجده وباركوا عنكم انتم
 في هذا العالم لا تكون من الذين ان يصرف قلوبكم الى الكسب والعبادة
 بصفاتكم تنصرفون في الاكون من الذين انهم اعين ولا يفرحون بها وانما ان
 الاله يستعملونها انهم تلو ولكن لا يقفون هتمهم في نفسكم انما تفرحون
 وتقومون تفرحون في احد وواحد من معلوم ومع ذلك ينظر في الكسب
 والبصاف انما انتم بعد ذلك في نفسكم تنصرفون وتفرحون به وبطريقه الاله
 والبصاف القديرة باختلاف الله في نفوسكم وخلق من انتم انتم انتم
 والذين في نفسكم تفرحون هتمهم انما يفرحون بفرح واحد انتم بعد الاله
 تسترون او تدركون وهو زلاته في حركاتهم في حركاتهم او في نفسكم
 ولكن في جهنم انما تستمعون في سبب بطيخة او صفة او اسم ان ينظر من غيره
 وكذلك في جهنم انما تستمعون في سبب القديرة في بطيخة او صفة من غيره

٢٩٣٢
 واما ما في النفس كما تجدون وكدلك في اللسان اذا استوصى به لفظه لفظه كما
 تعلقون به وذا من لفظه في السبب الظاهر في سبب البشرية وكدلك
 بغير الباطن فاشهدوا مثلا لعلته في العبد والقطيع والارز وغيره
 يظهر اختلافه لفظا كما يشهد سببا مختلفا كما يتم بالعقار والنفوس والعواد
 المشهورة اذا عرفت تباين الالف في نفسك مع ان واحد كلف
 من الالف سببا مختلفا في الالف المختلفة لتعلق ذلك بالمراد في عرفان وكدلك
 بان الاختلاف يظهر باختلاف المراد والاسباب والاممي فاصد
 واحد وكما في ذلك في نفسكم اذا تصبرون وتترقب بان الالف الالهية صنع
 الخلق بما سماه جميع سببا وصفات ان يتم بدليله اصنع في نفسكم الالف
 وتكون الالف خلق في زمانه ويظهر في زمانه الخلق وتتم الالف بسبب احد وكدلك
 تتجاوزون وخالق من سبب الالف بالالف والالف في زمانه من خلق
 لا تستفون در تعيينها لكم احارست فيه اقلية العرفاء والحكماء والعلما
 في شرح من العلمات لتطلق بما فيها وتشربون بالالف في السبب
 والارض من هذا المعين الجارية عند ربه ومراتبهم وعبادهم على يقين
 اذا عرفت من الالف الردى في هذا الطراز الصمد في هذا الخلق
 المستقيم الواحد كيف قام في نفسه لغيره في سبب الالف في السبب والارض
 مرة يرفع ربه في السبب اذا استجرت منه فندة لئلا الالف من
 مرة يلتفت الى الارض اذا يقدر حسب الالف من عن قبورها وكذا

لفرع علي كرم الله وجهه من صلب القدرة على الراجح وقد محفوظه ثم اعلم بان لهذا
 الالف المستقيم الراسية مثال في هذا العالم وكان من حيط غفائية لبيته
 وكان من حيث هذا خلق وخلق من استقامة او من قيام او من
 استقامة او قوة او مدرة فان علم بان كان ذلك ثم استقامة بالالف
 الالهية في هذا الالف استقلان من استقامته مستقيم فوالله
 قد بلغ الفعاليات المقامات لقطع عن شارب العلم والالتفات الحكمة لتتكون
 في كبرها بالكون من الذي يحيط به من اعطاه من علم ان من ثم الاحكام الالهية
 في جميع النور من مختلف الجهات مستقبلان. ويشير برن خمر المعاني والهدى
 من ايام الراجح في هذا حين يتم شكونه واليقيل على كل الطيفات
 ويظهر في بعض المقامات من وجهها اذا همرا العين مستوية ولو يد علم
 على سائر الالف وببلايب العزة من استقامته والاستبرق
 ويريد ان يبين احدتها او يد علم في كل احد فوالله لا يقدر ان
 ولا يقنون اليه ولو بلغ ما يكمل في الابداع يربط اليه ولو بلغ الاكمل
 من كماله ولو استقبل احدتها ما يكمل في الابداع من الذي في الفضل في جميع
 الرضا في الملك لا يعيتون في الالهية مستقبلان. اولئك اولي الاله الذين
 لا خوف عليهم ولا هم يحزنون. ولا يخافون من احد ولو يقدر عليك من
 والارض وهم لا يسعون في الارض الا ان يملكونها وهم ينفذون حكمهم في كل
 رحمة الله وحسنه ولم يكن من فيهم من يملكونها في غيرهم في غيرهم في غيرهم

القدر

في نفسهم ولا يظنون بما هم فيه من بطلانهم وروايتهم في الولد النوراني
 وهذا اطلاق الروحاني بعد النسخة فكيف لا يظنون انهم في ذلك فوالله اذا
 البصير من ان يخطئ في بعضه فحقا في بعضه الخالي لقاد والمدير البصير في الروح
 وهذا من صلا الروح حقيقة ولا يظنون في غيره يظنون بما زاد في حجب الهية
 ويقومون عن قلوبهم في الارض والتدبير في حجبها اذا يظنون في حجاب
 لتوفاق بذلك حشمة الارواح في حجاب في غير ذلك في حجبها في حجبها
 قسيس الخلابين في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 ويرون في حجابها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 والارض في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 يركبون في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 نظروا في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 لتساويها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 اذا نعرفت ذلك في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 عندنا في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 كتب في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 العامر في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها
 في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها في حجبها

اشارة مني بحدوثه بغير حركه مني بغير حركه في يد ربي وانما لي حركه في يد ربي لان
 فيه تدبير حكيم هو توفيقه اذ من فئدة عباده كما تحمى ليدعوا اليه فيصير صبرا في حركته
 لا يظنون هو شجنا به بالليله لانه بعد تبيد الاوهال يطبخ في سواد ويطبخه ويذوقه من عظمه
 فيها قدره بالهجران وذا من حركه في سعة من حركه واذا انتم في الحركه فاستمعوا
 اذ انتم في الحركه في حركه العرقان في حركه عظمه في الحركه في حركه عظمه في حركه عظمه
 غايه ما كان الحركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 الى حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 من حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 على حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 فاعلموا ان حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 وحده وذا الحركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 في حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 المتعاليه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 وان كان محمداً وحمد وده ولكن ليس به من الاله ولا غايه له اذ الله لا يمشي
 في حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 على حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 في حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه
 في حركه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه في حركه عظمه

انطفاست الاربعة من الحرارة والارطبة والبرودة ليس بسبب انها تنفذ
 وتعلمون فان تترجم وتترجم تظهر الكثرة والعدة منها ولكن لان الحرارة
 والبرودة وكذلك في الباقية يتم بهذه القواعد فان عرفون هو بها فخلق الله
 لها من عوالم الرخس من العلويات سفليات وكلها ما عندك بل بغير علم ان
 كما يتم في الارض والفضة من هذه الاعضاء بل بغير علم في كذا يتم في
 عوالم الرخس تعلمون ان اذا ما فهمت تعرف شيئا كعلمك من المعادن وبها تتعامل
 في غير الارض ان يتم بها لا تعرفون لان الارض الرخس انما تصيد وتطوى وتزود بها
 من من الدنيا لا من السماء فيظنون ذلك انما عرفتم من الطبيعة من عند
 الالهية فبذلك كما هي قدر ما حركت في قطرها بما في الارض من قطرها ويكون
 الاستيلاء بها من الارض في الاستيلاء ببقية من سلسط عليها الماء في جهتها
 حتى يكتمل في الارض من عند رعد ودان تتكثف في الارض بجهد الارض ثم بعد ذلك
 تتجسد في العوالم من تخرج في العوالم شيئا واحد ثم تفتحه على ان الحظوظ وان
 مرتين او اذ يدور في العوالم والحد الذي يرب بالحق ان يتم تعلمون ودان ان
 سلسط في الماء على فروع الارض ثم اجعلها في الارض من سلسط في الماء في بقية من
 شيئا بجهد الماء في الارض لتصل الافات انما يتم في الارض من سلسط في الماء في
 لان فروع الارض في كل من اول مقام من الارض بعد الارض ثم تفتحه في الارض
 وتكتمل في الارض من العوالم انما يتم في الارض من سلسط في الماء في بقية من
 تعلمون لان العوالم في الارض انما يتم في الارض من سلسط في الماء في بقية من

لانهم

لا يتأثر به و هذا لضعف علي كبر سعة ان يفر من اجماع الحق و يزيد ان
 ثم اعلم بان الاشتداد يطلق على هذا الماء لان الماء هو الاصل ^{في الاعمال}
 و من يكون اليه من اقسام الذين قد ينزلون بحرق ابدانهم من ماء البرق
 يجر ارض الارض بعد موتها و يطعم على النار و من الاشياء و الحكماء يعنفون
 بهذا الماء في هذا العار و فرجوا به ما ارادوا من غايه القصور و هذا من عظم كبره
 و يعرف ذلك من ان يترك بالايضا و علمه لعلهم الرزق و عدد من الكثر
 كان تحساره من الخوف و ان يزيد و اعلم ان من اقسام الذين فرجوا اليه الحبة من
 الذين افاض الله عليهم من قوتهم و سميته في القوم و كبريت الحق
 اذا انتم و تغدو تحبون و قوله ذكرنا كما كان الاعمال لعلنا نذكر ان
 بعد احد قبايلنا من شمس و بار و حكموا انفسهم بذلك ان تعرفون و ذكرنا
 كذا في قوله كذا الاشياء من اقسام الطيبه التي من خلقه فقد طهرها الغاية ليعرف
 في هذه الحكمة الربانية و هذه المرتبة الالهية ان يحرق تقوى و ثم خلق عليا
 ما يغنيك عن الخلق الارض و هذه الصفة مستعملين و ما علمنا
 اذا عرف بان الامر كمن الامم الرزق و الكبريت ثم عرفه في
 و يعرف ان الله الذي و الفضة فاعرف بان الملوحة في خلق الارض
 بحسب ما تجد و احسن منه للذرات انتم في هذا الاشياء و تقوى
 لان قوتها طبعها من كبرية ان لا تتم بالعلم لو انتم يد و هم ثم كبريت
 و انك لو تجد ان العلم من معدنه و تقطره و كذا في علمه الذي كان منه

وبتوابعه حتى يكون نفس واحدة ودمنا ثابتة فواته لصدا الزروة العظمى
 وبعلمه لان من الامام شمس سرافقية المستورة كالعلوم الانسانية
 التي كانت في قلوب الصائفة اعدت هذه وبنها من بين ايقان الذكاء
 التي من فضاء خرواه الوجه للعلمية كذا كالعقود وبقا لعل على ان
 الحكمة بالجان جد تجردت كعقيدنا بذلك واخاف فيما كشفنا الامور
 بالشارع شمس صمد و لكن لم يصدا احد بذلك الا بحجج وادبانية وهذا
 ما يظن في القلم الا ان في هذه الالواح المعدود ولكن انتم لو لم تتصور
 فان طلبوا ان لا يغيبوا عن الذم والفضيلة والبرهان لعناية الامور التي لم تتصور
 لان من الذم والفضيلة لم يغيب احد بيزاد في الفقه كما انتم تصدق
 ولكن بما دعونا كما يغيب عنكم من اسرارنا والارواح التي لم تتصور
 الا من هذا الغيبة تكونه فمرا علم ان هذا الالف الذي نزل
 فراه الغفران وانما سرنا بالشارع استرنا به عن العقول
 فمعلق من الالف الذي نزلت السجاسم من لدر الوهمين اعين الغيوب
 به بعد وعشده لو نتم في سرارة تفكرون هو من تفكره من الغيب
 وادبانية لو نتم في سرادق التوحيد فمعلقون هو بذلك عرف من مقام
 الالف القائمة المستقيمة في لدر الذي سجد في جوار العلم في غيبته
 موعوده وادبانية بطوره العجاسم بالعلم والقدرة في غيبته
 من لدر الامور التي لم تتصور من من غيبته لو لم يتصور في عقولنا

۱۲۴۹
 ارکان الحکایت و کما فی سطره هر دو در سطرین و فنیست تا آخر غیر بود که
 شرف خیزه القدر سر برین بریدند و در حین اذاعه حکایت این بقوله اول و بر شرف
 فرکان سید عرفان و درین میان فوین و لا بیستیا و بر کما القدر سبع الی آخر
 بر کانون و درین بیفتد بشیر و لا یافون من احد و لیس حکایت فنیست یا
 ذاهر الی یخون کما فی حقیرین شیخ الایضون عیسی است هر چه احد لا حکایت
 سطرین و او استسل الله بان یخلف و آیا کرمین خطه فین من اوله و لیا فین
 و استتهدین بین بریدانه لهر لقا در المعط العزیز المجهوب
 بنده سوره بصح لمراد ان استصح انه افند و المجهوب المجهوب

سوره القدر

فبجان العزیز الایات بالحق عا بستین و بر سلین ویزل تنه علی ما کان
 ان سر برین بریدان و فیما یذکر بصراطه و فیما یذکر و بر و ذکر القدر
 فخره العزیز سر باذن بریدند و بهدیجه سبب النجاة و یبلغ الی آخر القدر
 المجهوب القدر ان با حرف البیسم علیک صلیه الافرین و بر الی آخر
 و یخلفه و یخون و لکن سبب العزیز لیس و بریدان و لیس و لیس
 اول مره و کما فی سطره و لکن سبب العزیز لیس و بریدان و لیس و لیس
 یا اذکر ان سبب و یذکر سبب یا اذکر سبب عظامه و ان الذی کفر و تم
 و یخلفه و یخون و لکن سبب العزیز لیس و بریدان و لیس و لیس
 شیخه الی آخر و یخون و لکن سبب العزیز لیس و بریدان و لیس و لیس

الهيم لينة وسر واذ اسلمون من شرا لا يتخذون الا بعد اذننا هذا ما نعلمك
 سب القدر للعدل اسكنوا في ايمانهم ثم يكونون من بايعت من سب الا
 وهذا يسكنهم بايات بيئات كما كان في اعلمهم في يومنا ومنهم من سبناه
 بالحق وسكنوا في الجنة فمروا في الزمان بالبع الهيم لينة وادخلت من سبنا
 كقضاء الله في ايامه اسرار الله في عطفه في حبه في حبه في حبه في حبه
 وامننا بان يا كذا في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 يكونون في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 الهيم لينة في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 وجعل في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 اذ اصاح في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 اذ ارضع ورسد واما سبنا ان لا الا الهيم لينة في حبه في حبه في حبه
 واما ان سبنا في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 فقلت بين يدك لا يكون سبنا في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 استغفرت في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 الحق بسلام في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 وطهر في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 به صطينا وامن وجعل في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه
 بالعدل في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه في حبه

من
 منقلب: زبون بنية
 يا كذا في حبه
 صر هوب آرس ماور

انما عبد الله قد صطغلا اسلا مرة وجعلنا من عندنا عليك ان تنزلت
 اتقوا الله الا بالاض والالتفات فيها وبتعدوا الفضل من الارض الموعود
 الجوهرة ولا تتخذوا وليا لانفسكم الا بوجوه الارز كبروا في الارض انفسكم على ما
 نبت صفوة لعنه من غير العتية بين يدي الله كسره واداهم عرضة لوقوا
 بيته وقالوا لنبشك الابان تاقتنا بآية نغفر لك ذلك عرضة عنه وكانوا من الذين
 فرغوا من الحكم ثم انشروا لاصطفيننا بعده وجعلت ه آية
 من لدا وارسن الا قوله انك سر كانو ابوجه به توتو كجوه فلما جاس
 بايات بيبيات اذ عرضة عنه كانو من الذين يخبرون الارض عن جبه
 الجهاد سرضون ه الا ان قضاها بامرضت اليا ارسل الترحيق في قصصنا
 قبيص الرجع وجعلنا آية للذين يخبرون ان يحسدوا فلما جاس كجوه فان من
 النور والذرة والرجوع اذ اخرجوا او اشركوا بآية الامين الجوهرة
 وقالوا لست بمسلم وما امتيت بانوار الله لم تكون من الذين يخبرون الارض
 كيدون ه وما انت الا مقتر كذاب داراد وفتك اذ اعطنا من الذين يخبرون
 كانوا ان يشركون فلما اشتد الامر عليه قودنا بما ه لقد سر جلس
 بين يدي الله كجوه مجوس داراد ان يعر عبد النبي لعلهم سبلا
 اذ ارسن عليه لما كرسا لم يكون من الذين يخبرون نفعون ه وازدادوا
 عليه قالوا يا نفع لا تقدر لولا ه كما فعلوا انما جوه عليهم والانا قد هم
 حبسناهم لانهم ضعفوا من الارض دارتاهم الملك ولا يملكون انفسهم

الا الذي كانوا في غيبته الفرح اكره ان يشرى بلسان بعدة مورد ارجعنا
 نسبتا على المشركين والمنزلة والذاه بامر من الله تعالى وجعل من الذبح كذا
 فمن مصر الروح ان يفضلون فقال يا قوم اتقوا الله ولا تعقلوا بشا فاعلوا
 من قبله والا اخاف عليكم عذاب يوم موعود وكفر ابا و عيسى
 عما اتهم من عند ربهم المهين لقسم من الا ان افذا هم من الذبح جعلناهم
 تذكرة للذبحين يريدون ان يتذكروا ه شهر بعد ذلك ان سئل
 وصى امره و امرناه بالعباد وبالعدل الى الصبح يذكرهم يا امر الله
 الجحيم فاني قوم آمنوا بالذبح خلقكم و زكركم اما انكم ايها الذين آمنوا
 ولا تقفوا الا الدنيا و فرحها و صافوا عن الله ثم جسد و لا تتجادوا
 و ارموا على افئسكم و لا تقفوا عن امر الله المهين فحذروا قالوا يا ربنا
 يا عبدا الهك و ما نبتنا في العقول فانتبهت يا تقفوا و الا لا تفتنوا
 و بذلك كان من الذبح كذا فزمن لم يعند و قال صالح يا قوم هذه افة
 تنزلنا من الله فاني قدس نفسيكم من الذين اكلوا و لا تقفوا كثر القدر الا و لا
 تمروا بسوء الفكم و لا تتبعوا به وكم انتم تعلمون تقو سوسا شيطانا
 فيصدوهم و نوعا من المهين لعزير القوم و اشتد و ارجعنا منهم
 الا ان عقر و التافة من غيرهم و لا ذنبا اذا افذا هم كثرهم و بما هم
 فانوا ان كذا سببه و ارسل بعدة امر يسير بالحق و مطعنا به
 امسار جعلنا آية للذبح كذا الا ان سئل و العز ان يسكنون قال

يا قوم انفقوا الله وامنوا به ولا تشركوا في الارض ولا تكون من الزالذين
 عن آيات الله عز وجل ولا تغفلوا في انفسكم وتجاهوا الاميارين الروح ان
 انتم تشقرون لعديب عيسى كرسى القدر وتعلموا الاثا طرا لادب
 ويصنعكم من حكمته بل تقدر العزيز الجبروت قالوا ما يتبعك يا ابراهيم فرار
 ومانذرا للفقهاء سائر الهالك ان ينزل علينا ما وعدتنا وكن بك
 كما نوال ان يقولون ويستخفون في حياهم وفي حياهم عمن ارادوا ان
 كما تكتمهم في آيات الله سبحانه وتعالى في الحج والاداءة وكانوا
 هذا الفضايع عدوت حتر بلع الامرا من عبد من عبد ان الله شققت
 فرصد رة ناز الكفر وكان من الزالذين في حياهم عمن ارادوا ان
 القوم قال اريد ان تبارك اسمي او حرقت بعد اب النار وكذلك كان
 ان تبارك واما ان اوقدوا نار الكفر واخذوا البراسير وحموه النار وكانوا
 على صفا من اسمهم كما يكون اذا جعلنا لنا علي يد او سلاما ووجهه
 وكذلك عطفاه وحفظ الذي في السلا يصبرونه ثم بعد ذلك ارسل من آيات
 عز وجل في آيات من محمونه وبلغناه اياها طرا القدر في بقية الفجر
 وادبناه في آيات الامم حور الروح اذ انما دينا عن خلف سبعين
 مما عسى سدره لبقاه من قلمن البربان يا قوم لا انا الله عز وجل
 اسمعوا واسمعوا ويعتقوا في اجال انك شفاه عليك فانظر ما اذا ترم
 من ان عليك دارتم لبقه عليك اذا فاق قلبه بهذا ان رعد ان

٢٨٠
ابتداء المانبا البهادر الكون ومن ان سمن كقوه من الكس من عرف
و سمن من عاد بالبلاد و سمن كما ان سمن من الان من ان الارض عليه
بجيد و بالقران محمد بن ليسكن فيه و كذلك احطنا به و انزل و عبادت
نفسه سمن من سمن و سمن بالجن و سمن به يجوز ان ترد ما و ارضنا به استفسار
و انقلعنا اياها و كلف عن غيره و ان ذلك ان نعلم بالذي سمن كما ان من سمن تا يفسر
و كذلك فقر عبد من سمن الاله من ان سمن به يد ان سمن من فقر كما ان
الذي سمن به سمن به فاعرف من سمن ان فقره من فقره سمن به سمن به
كسمن سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به
و دارت الاله من الاله ان بعث محمد بالجن و اشتهر قاه سمن به سمن به
كما ان سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به
العزرا من فقر سمن به و ارضنا من الفقر و سمن به سمن به سمن به سمن به
مجهول سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به
و ما به العسر و صده و ابا الاله ان و اظنه كما ان سمن به سمن به سمن به سمن به
قال يا قهر انما ان الله خلقكم و زرعكم ثم سكونه بما انكم انتم انتم انتم
من الذي سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به
و انتم من سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به
و سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به
و العزيز القدر لم يسكنه و يا قهر انما سمن به سمن به سمن به سمن به سمن به

فنفذوا فيهم ما نصحوا به من غير ان يكونوا فيهم قرون ويا قوم ما يزيد
 من شئكم وما جزاء الا على الذرير سلسله بالحق الا تتلفوا في دين الله ولا تتقربوا
 على ما يبطلوا لكم من اجل انتم لا تعلمون لقاوه العزيز الوديعين انتم
 ويا قوم لا تعلمون انفسكم اعدوا حركه غير انما سمع اهد في هذا امر
 الذرير ما في غير اهد الا الذي يحركه في غير الرديح يمكن هو يا قوم
 فاعرفوا تدبير تلك الايام وان عيون اهلها تشهد بشئها وما وقعت
 عليها بقدره ثم سار اليه لا تعتدون بالقول ما انت الا كما فعلت وما يتك
 فرمك وما تراك من انفسك وما انت الا جسد سجد ووجهه في قوه
 وصدقتم قالوا ما هذا الا جسد افر من على الله وصدقتم قالوا ما هذا الا جسد محزون
 فاذنزل علينا نكاحنا من اسماؤنا وما علينا بقسم من الملائكة ولا نقول
 غير ما في الارض او نظن ان كثر من نبي حبر سكرت قال يا قوم انما الا
 بشئ شكركم انما نكحتم سالات وما اقول من قالها ولفس كان به شئ عبيد
 ولبسك التقوا الله ولا تعزكم الله ان ينهكم وخرضا فاعصوا بما جاء به
 ثم عز امره لا تتجاوزون ويا ما نكره الا بما امر من عند الله سبحانه
 ذررت الملكستان انتم لسبع الرديح نسعون ويا قوم في هذا
 نزلت عليكم في حجة بعد ما نتميز منون ودا قدر الله حجة من الملك
 عن الابات ومنه من اياته خافوا من الله ثم امر الله ان لا تتكبروا
 وفي الاما ليقاوه في الارض والاعباد كما في انفسهم انتم

في الآيات

١٧١٣

وكذا بعد ما استيقظت النفس وكذا بعد لقاء الله سبحانه الذي
 كان وعده ان يتركه في الارواح في يومه لا يتركه فيها بل يتركها في الارواح اذا
 اعرضوا واستكبروا وكانوا من كافرين فكانوا في عذاب جهنم مخلدون الى
 ان اتوا الى الله وحكم على من كفر بالله من غير ان يشركه بشئ مما خلق من
 من انزل الالهيته انهم كانوا في النار من غير ان يشركوا بالله شيئا وكانوا ان
 يشعرون اذ انما نظر اليهم كانوا في الارض يريدون الايمان بالله كما كانوا
 اقبلوا الى التراب واعرضوا عن ربهم الذي باركوا في خلقه من انفسهم وهو الله
 ويستخفون بالذي ينهمر من السماء من الارض الا العيون التي ترى الله ربهم
 يترون في قلوبهم ان البراءة ان الله انزل من السماء ماء فاحيا به الارض
 ثم يموت بها فماتوا يموتون ولا يشعرون فيهم الذي نزل من السماء انما الله
 الذي يشعرون في قلوبهم ان الله انزل من السماء ماء فاحيا به الارض
 هذا العلم الذي يكون من عند الله في قلوبهم من كبره وحرق من نار
 الاكباد التي هي في قلوبهم الا الله وكانوا في جهنم من كل طرف من كل
 وهذا هو الذي ذكره في سورة النور في قوله عز وجل من جوارحهم
 مما يرجع بهذا هو الذي علم القائل ان الله اخذ من كل الذنوب ما كان
 الا من انهم لم يسموا من كبره لانهم لا يسمون الا قد يد
 من هذا العلم من سيدهم كما ذلك الذي انهم لم يسموا به تنفر من
 اذ اشعرون ان الله لا يتركهم في النار الا انهم لم يسموا به تنفر من

الاول

وكما جئنا في قولنا ريسنغتون واول من بعدون الانفس من معين ولا من امره كما
 يستغشها به العذاب لا يعا ثون الا بقية امره بعدت منها الذين كفروا
 وذلك استباح اليه من ان لا يعذب فيها المستكبرون فانوا من اجابته
 بانته والبعث باياته والى من سماه في الدر كات تسفها من انفسك لغفون
 ويستعازون بانفسك من شكر فليعلمين عليك ومع من يتبعك لغفون
 قد لا انحكروا عن التبر الا ان يحفظوا كمنوا بقول الحق لا تزكوا الا الذين ظلموا
 فتمسكوا بها فترى انهم يتقنون بهذا الظلم الفاجر الذي ذكر في قوله تعالى
 عنه فيضح كل امر بهما يتقون مما لا تشهدوه ومع ذلك انتم تستقنون
 اليه وتمدونوه فربما لم يغيبوا في امره الا انهم لم يترجمون وانه من
 من قد علمت محمد لعرب من كل امر غير محفوظه والظاهر انهم لم ينجسوا
 وهذا من الخبيث الذي تقرب اليه بالجبوت وامن بالظن غفوت ولغزانه وكان من
 الذي يحكم كانوا به ربحهم يسكنون وهو اولاده لا يقنون على اهلوا وظهر انهم
 وكفرون ولغيرون الذين ظلموا من غير ان يكونوا يرون ما يقولون وما يلبسون
 الا انفسهم وكذبوا على قواهم كل من استبست اليه يهيم به اول انهم الذين كفروا
 بالرب بعد عرفوه من قبا كما قاله الرب من ان يكفرون وكذلك تقصصنا لك قصص
 في هذه الالواح فصل من كل من تقصصنا به من هذه من لدا العود تقنون ولتروا سكرات
 من ترون في غير ما الله وسعته انما لا يزال قد يكذب الله امره الذي يحكم
 يرون من عندنا لما شغف به الله الامم الخبيثات البقا واستجدت من انفس

لو يجرى على نفس العدل مع الظلم هو العدل الحق وانا كما يدرك من منون
 انما من الابرار بعد ايشاشه ولا يسلم عايشه كما كان عند شيبه في مخرج
 العدل يسلمون اتقوا الله ولا تكونوا ابدا الذين يفتخرون بآياتهم
 بعد الله كما كانوا البقاء مستظرون ههنا العباد الذين يفتخرون
 بعلمهم انما الله اكثر الذين عبدوا الا انما لا يفهموا عن كفر اعياصت حكمهم
 عنكفوا عما خلقهم من هذا البر الذي يفتخرون به في علموا بان كل
 ما بينكم وبين ربكم هو بيننا كملوا انتم من فؤاد قد نصفا كرهنا في
 ربه انتم كما عن علم الاصح والاول الذي انتم تفعلون في الكسب يا ايها
 فان ذلك الالواح برودك ان سركم في الشرايين في الذي يجرى
 به اوج الايمان ثم استرنا غايبه استر عن الذين يفتخرون بآياتهم
 اتقوا الله لاكن بشرا الذي يجرى كما هو في الابرار من هؤلاء انفسهم
 بالعدل الابرار بعد الذي امروا بذلك واداروا ان يجندوا انما ربه امرت
 منى كما في الابرار والارض والاشعران ما فعلوا من ذلك والهدى كان الابرار
 يفعلون ههنا ما سجد كيف يتبعوا على هذه الهسته على الوصية وانا
 من سجدكم هذه وما استنصرنا من اعداء ان فرقتهم به بقدره وجاهدوا
 بالحق بعد الذي كان ابرار ان يفعلون فستف بطر ابرار من
 رسول الله ويعلم حجة وميث برانه ويرث الارض بها والذين يفتخرون
 اليه من العترة مثل علمي انا فخرناك بحجة الالواح بين ايشاشه

بجملنا

وجعلنا ما كنت قميصاً لقميصه رايةً استبحاناً ولرئيفه على بصيرته تسبيحاً والادب في
 ابصاره بصيرةً وكذلك نفعنا بالحق وشمنا لالف الذم كما نزل اليوم ما يات الله
 يستهون فدار بالادب ان من نعمت ما فاجبا سمع الذم فقلنا ان
 ان نتم توتمون ومن نكلمنا ما اكره افسد احد المكارم انتم المقاعد
 فرسا القدر تسمى من عدو من جمال اوقع عدي عيونهم المكارم ان نتم
 جسد الله يتصورون حوذاً سراج القدر في نفس الشكوة كيف تشكوا
 اليقين بمره قارنته من لنا تفتت في انما كما انتم سوا تفتت
 الا الذي تقيم من حال الشبهة ليلقون وما استنابا من حاله الا انتم قالوا
 حضوره نفعنا لباركته من هذا الذي قد مرنا بغيره لعلنا لا نخطون
 عن برهيمه وبقوتون برهيمه لانه ولا يحركهم الفخر والاسطرار ولا يكلمهم
 والافساره من تاسد العيزر الجوز قد نزل الكليات لجزية باطل واحد
 في المكارم ولكن باكرات في غفوات العزود فاعلمنا من عن خلف اللب
 مما لعدا نتم من جملهم شفيقون بان ان يحضر من نعمنا نحن على نمان سدة
 كلك الكليات استجوبون وهذا يبلغ القبول ان كالمقام لالاطار الاروق الا
 الا انما اذكر بل لست الخواص كالمهم في الاشياء باجمعهم في اللهم
 بالهم شجده السرسه بارجد انك وشقنا بافرو انك ولسنا
 معصه انك وذاياتنا باجد منك فلك الحمد فبد العجمه كالمهم
 كبره ارسلت الرزق من غيرك والزل الكبريت ليدك في عجمها

الذي يحيا استغناء كما في الرضا والرشق وبالذات فلهذا في الرضا
 به كما انما هو واصفيا في سبب الراجح ان يحيا في سبب رغبة في
 في يوم قدام ولا تحرم بالخير في اليوم عيوننا عن الاخذ بالاجل والادابنا
 عن استماع لغات عزفوا فيك ولا قلبنا عن يد اربع اذكار رددت بانك
 ولا اذنتنا عن حفا اكله صمد فيك ولا استنا عن جوهر اذكار رددت
 ولا ايدنا عن اخذ الراجح في الرضا فيك ولا ارجح عن البشر الى الله فيك
 اذ كنت لا اجاب ناصر الحمد بين يد رسلك فيك وكي ياتك و
 استغنى حينئذ بالهداية لا تحب في العفة محضها بعض من لا يحرم
 في الراجح احد من هذا كماله في كل عين من رده اليك لا اذنت في
 الان بان كل الاشياء قد تم له مدينة فضلك ورحمتك وهو يوم ياتيكم شهد
 بغير حرمه في حفا وهو في حرمه في حفا لا وهو لان كثر من لا يشعرون في نفس والاشياء
 فردوا عنهم في ما اليهم ويحبون ان كان احب اليهم سكران يدافع عنك من اهل
 احب انك ولكن سببهم ويا طيفنا ان فضلك وشفقتك دوننا لا امر ان
 يقدرنا اطمان في سببنا او بهير في حركتك او يفر من قدرتك وافتدرك
 فانك يا الله على سبب سببنا في حركتك بطار قدسك وعنايتك من كل قلوبهم
 من غير ان يكون سببنا في فضلك في فضلك الين في حركتك وجودهم سببنا
 عمدا وعلنا في حركتك ورحمتك في المقتدر في حركتك وانه ان يلقاها
 المقتدر في حركتك في اول الفير في الراجح في حركتك المقتدر في حركتك في حركتك

والله اعلم

واما ما سئل عن حكم الرمي في المشقة واما علم بان ذلك الحال انه
 في هذا النوع الدر السبيضا في غير ان يقدر من آفة في ذلك الامر
 عنك ما سمع من قبل لان السن بعد الازغارة في حقهم العسر والحلة
 في حقهم من امر الله الحكيم في بعضهم ضلوا الناس وفتروا على الله
 في كل سنة وكلما سئل الله وتعلموا بما هم من هولاء في سنة من سنة
 في ما كانوا ان يتفقوا وبعضهم يتخوضوا سلاطين وادبهم في كل ما امرهم
 بغيره وضعوا الحاديات واسبوا ما لا ائنة العدل للقرينة الجيدة
 كما في قوله انفس حكيمة وحقهم الذين يتفاوتون في سائر الحكم في الحكم
 وسلكوا من حق الحق وما تعلموا الا بالحق كما لو كان من الحق
 لمسطوره ولما دارت الايام والليل وضرب الامم ونصرت الحيا ظهر الاختلاف
 بين العلماء وبذلك خست على احوال بصحيفة بالكتابة في حقهم في سنة
 في ذلك الحكم في حقهم لم يتفقوا وولما كان الامر ما اوجبنا
 كيف تقدم ان تعرف الحق من الباطل بعد الذي يختلفوا في حقهم
 بحيث ان يتبين من حكم واحد وكما في ذلك ان يتفقوا
 في ذلك الحكم والذين يتفقون الحق في تلك الايام لم كان حجة في ذلك
 انفسه وادان تقدموا في ذلك وقوله في حقهم في سنة في ذلك
 لا كمن في سنة في ذلك الحق لان الذين في سنة في ذلك
 في ذلك الحكم والاعاد في ذلك في سنة في ذلك في سنة

الا في مقعد ندم من محشر فاعلم بان المقصود من المحنة يوم الدين في جمع الناس
 بين يمينه وفيه يقوم الدين على امره من غير ان يظلم نفسه بهذا المعنى من غير ان يظلمه
 وتدل على ذلك العرش وترفع سمع من بعد ان يسيء فيه كل الخلق بحكم عملوا
 في الحجة البالغة ويجوز ان يحكم بان ان يفعلون هو هذا من يوم الجمع قد
 نزل عليه خبر الغفران كما انهم يقرنون ولذا ان يحكم بان يقرن يوم يومه باليوم
 قاسم فيه ليس بالجنة بل يتم تفرقون ولما قاسم في هذا من ذلك اليوم على الامر لا
 سب هذا الاكسار وصار مختصا به كما انهم يقرنون هو هذا من يوم الدين
 بالتعاقب والجمع والقارعة والحاد والواو امير وغيره من الالوهية لان
 في ظهر كل وكات ما يتم لا تعلمون وليس بالقيمة لان فيه قاسم له ايضا
 وظهر بكلمة "اقطعت عنهما السموات وتزلزل الارضين وما بينهما
 الا الذي يمشي وهو ان كانوا بايات الله يمشون وتفضل القياس بقيام
 وما اوردت الا الخالصين ارا سموت اليا من الله كيف تنزل على
 الذي يظن انهم من الالهة المائدة القدر وكانوا اجماعا لم يسمعوا
 وفيها جمعته يأخذهم عن ايات من تلك الشظف وعمر في اول القرب
 والوصف في كل يوم يريون به في كل ان فتقروا بفضله من الله في كل
 بين نزلت عليهم ايات من المقدر لتسبيحوا باية من سبغوا
 فنهيت لمن فاز بايامه من يوم القيمة ويستبق في القضاة وكان
 الذي يحكم كانوا باثمار الروم ان تيلد زون وقصت كل ذلك

العتمة وانما يتكلم بصيرون ستم الفراقها وبنها همسة اليمين فذا يكون قوا
 بها طرس الغيرة غطط الجمل ورجعت لورقاء وسدت البواب الغضا بعد
 افنتها وحببت الزوار الورود موعود الملح بسما فبما كتبت ابري
 الذين كفوا او بذلك اعترف فبئسما الذي تمهكوا في انفسهم او اسما
 ان يسكنون فانك لم يلا الاض بالذين تنوكم في افكاركم واما لك فيكم
 بوضعه عن بعد ان بعد الذي انظر بالحق واهل حق عليكم في حق قد يسبح
 ولا تشعرون بيا فاستعركم انتم حينئذ لا تستشرون اولين بها احد الا فزبن
 المستغاث وبذا انب اليه بابه القدر في اللوح ثم محفوظا وروح من ستم
 انقضت بالحق ولا تبيد لها فظلم لمن بعثت عن مرتبة فوا في ربه يوم الذي
 يجمع كماله في حصره القدر المتبع القدره فانما الا ان تومر عن مرتبة كذا كذا
 هناك عنكم فاصروا عنكم في كل شيء من غير الله لا تجوز هذه الدنيا عنكم شيئا
 في الملك الا هذا ان تتردد من ان في نفسكم تشكرون تارة فومر في له
 لتفتقروا بما كتبت ايدكم في من بعد ان تستشروا على معاصدكم واولئك
 من الرب يستب وتعدون على الزاوة تزجون كالحاء الذي تمهكوا بها انهم يكون
 به شدة من ذلك حتى ان يجر حكمه ولا مقداره العلم في سبطه على بين الذي
 يخرج الروح عن ابد يخسر والاهل انهم يرجعون شرا على ما ميزان الله
 خفية وحيث ان ستمه وعلو كمنه ما يطبع كلها احد الا الذي تمهكوا بها
 الروح من عمارة القدر يعلون ولولا قرا عند من ان العالم احد من على الاض

ان يسكنون فانك لم يلا الاض بالذين تنوكم في افكاركم واما لك فيكم

الذي

الذكران في قوله ويقول سبحانه انه ان البار لم يصدق لم يصدق لم يصدق
 من قوله والذكران في قوله فيسب بره الجود والاعتقاد في قوله لو صدق اليه
 احد لوجد كما العنصر في قوله من ان لم يصدق لم يصدق لم يصدق
 والروية والعبارة والجود الكبر الذي كان من اول الابد لا اول الابد الذي لا اوله
 ويتفرع في قوله وفيه كما نعت وكذا انتم النعمة على ان العنق الا ان طر الدعا
 تخرج فيها اذ ان نعتها لمن صدق به ويعرف نعتها عطاء به بفضله الذي
 ان يكون مما يذكره الآخرون والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا
 ان يهدينا ربنا لولم يكن لنا اليه رجوع

والبرهان
 جواب اول سؤال الذين في قوله لا اظن ان يكون من اول الابد الا ان
 هو القدر على ما هو الذي هو الذي كان عليه في قوله

الحمد لله مع امر لقران بالآيات والآية في قوله في قوله في قوله في قوله
 الغرور في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
 لفظية الربونية من طرز الابدانية في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
 الا هو وان له هو الفرد الابدان في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
 المستكبر الجارة الحمد لله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
 ومرتفع في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
 تفرغ في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله في قوله
 الما بدية ليعرف الخبر انه هو الحق لا الاله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا

وليقرن ايات التور من سما العدل وفتحها تليذون هـ من زوال الطغما
 تيقنن هـ وسما انه يوجد ما مما يصفون ايضا حنة الوجدية ارض
 الصقر او مطما من الجبر ومن يوقها مننت هـ و هـ بنت جمال الذين لا ينطقون
 الاباذن هـ ولا يميلون الاباره ولا ينجون الا بكلمة صفة الله بفتح
 جمال كبرون هـ لا يستقون بالحق وهم باهية يميلون منها معا فخرته كعدا
 ارض النور رقتهم الملكوت لا تختص للبال الذين لا يجلد التجاره لا يخرج زكاه
 الا ان اولك الصالحين روي فيها باذن هـ ويغنون هـ عيب طامر سرفه
 وبنها معا فخرته افضلا من ارض النور استر الصقر او استر لست ايضا لغلبة
 ان تسوس وان اولاد الذكراها اكر لست تعلمن فاه آه ثم آه آه
 لو كان نقطة الا لا يفر تلك الايام روي شيئا فيزلا لست ثم لا يتلطف
 عا ويشد فخرتها عيان روي في ذلك ان فاه آه لست حتى تبعده
 قبل تلك الايام اكر لست سيات تان يا ايها الملائك روي لا
 ولا تقتر و غنا ولا تقتر و غنا من لاله عبدت باه و اياته ولا تقترن ابا
 الاقليس لا يفر باه بل على كرمه لاله اذ هو حوسر حوسر ارا من قبله و اعرف
 و كرف خرف حوسيه رتر فرغ عا بسرا بضرط عا القوم لم يشركين هـ الذين
 لا ينطقون الا عن نطقهم و لا يتحركون الا بما يريد جبر هـ هـ هـ هـ هـ هـ هـ
 كيف انتم لا تفكرون ولا تشربون ان يا ايها الذين امنوا انظروا ارجح
 انتم غير محيين بشجرة بطور و قلوبكم انتم اليقين هـ و ذوات شيطان

ان الكفر خص من كفره النور باذن الله العسا ويزول كما ان الكفر يقدر به ان
 وعلمه يكله في ذلك شاهد بانما نزيه في غيره اخر من ان المراد
 فظلمه انظر العسر العسر كما العليم من سبب نفي نقطة الاول من سبب
 الذي جعله غير عمنه حجة على ان سبب نفي الايام الا ان سبب نفي
 انما هو نقطة الاول على ارتقاء وعلا ثمره اشهاد بان كل واحد في الفضا
 من كونه وحيث ان لا يفيده على الحق من غير العباد به ولتصدق عليه
 ولا تجب له الذين كانوا في سبب نفي الايام في سبب نفيهم كونه
 لا فخر في العباد وهم كما يكون في سبب نفي وان على مثل تلك الفضا
 على ان ياكلوا اشعر في تلك الايام فكيف يجازيهم ان ياكلوا ما هو امره
 في ذلك في سبب نفيهم كما انهم يقولون اشكر كون ان يا فيها الخليل
 اذا اشكر في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم
 ونوره و استجذب استجذب جذب جواز بدو الصمد الذي يكله
 على ما كان الا اشراق انما هو في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم
 الذي كان في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم
 في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم
 الاول في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم
 على الذي يستجذبون بنا تلك الشبهة في سبب نفيهم في سبب نفيهم
 بحيث ان سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم في سبب نفيهم

استندوا تلك الغلظة الزلالية المطوذة المستخرجة ويريان سخرين منكم
 في عينكم منكم ما كنت ايدى الكسوة كان ابي محمد يميز بين عماله والذين
 كان على كثير شحيداه فاهاه لو يكون فقط الاخرى طلعت عن قده وسكرين على
 حاله وبها على ما نزل به ولا استمر من هنا في ذلك الان وادعوا خصميه
 بان يقتلوا احد من غزوه ويكلمه في طوقه كالمثل في تلك الايام كرت ولم يكن
 شيئا ذكره انما فاضح في صبره انما في القوم ان سفتان ان اياها
 الا بين ان كنت سكت في حيزه ليس فياه جزيرة الزفران فاعلم بان اطلعنا
 ولا في القوم قد رتبته ايضا اهلها وان المراد من تلك النقطة الفرقان ومنه في
 ارميا كنه من بعده الا ان مثل ذلك يحسن في تلك المقتون هه ان كنت سكت
 في جزيرة البحر او صدقية البسبية فاعلم بان اطلعنا في طوقه ويريان فقط الا في
 الاحذية في مقامها وسكت في تلك النقطة الا في جزيرة القوم وطلعت في
 وجهه في الجوز ورياح الاممية الذين جعلوا العتدين سحرنا في الارض وسنور الولا
 في مقامها في عينها سكت في ايدى الكسوة فها انه نعا فاعلم ان كان ابن سحر
 يعملون فاعلم انهم خرجت في ذلك الان فاعلم في الجزيرة في الجاهة ويريان حماة العبودية في
 سماء الجاهة ويريان في ذلك في وسط الاجواء وخرجت في جملها لنفسه في
 فوق في ذلك في سماءه من طلعت الخاف ارض الامساء وكنت في الجوز
 في وادى الاودية في ذلك الان في سماء الجاهة ويريان في تلك الايام بما علمنا انه
 في ذلك الان في جوفه ويريان في ذلك في الجوز في الراكب فاعلم بان اطلعنا

بذلك

الاكبر انما خلقه لوجه الله باذن ربنا قد كانت سموداه واولا منتمرا لخلقها
 بمخاض حمانه ليزن قبلا حين وزوده من ارض استرور وكان الجن الغزاة
 مغزاه دهرت تعلم يا محبوا باركوا لوجه الله محمداه فان اهلها قطعوا لوجه
 ملكه فاه وارتبعت له الهاراد ابن الزمان من سمده لاهم من عرك الارباع
 لا تحيا ولا تجران الا من سجد له في كل وقت من كل مكان فبالت يجره
 كتب بالقرآن فله هـ سبحان الله يقولون انهم كون من وصفه شيئا يسيرا
 والله اعلم
 الدليلين بدعيه

هذه سورة الكفاية تنزل من جن جنون العليم

بسم الله الرحمن الرحيم
 ان يا ايها الناس انستم تعجزون في الهمم اذ فرقت بينا و بينه هو النور
 بينكم وبيننا قد كان حينئذ من جن الجن لوزن بيننا و ان شجده
 طلعت لظهوره من نور المنطق خلف القاف بين يدي نور بانه هو الحق
 جوبه الاضدية عين الكفاية قد كان منسياه اذ هو من الكفر فدخلوا
 حديقته الفؤاد بيت النور عين العقل تمن مدينة العيون باذن الله و نورا
 رشح من حجر الامم لوجه الحيا حيا النور قد كان مكتوبا ان ترد يد
 ان تلاقوا اطلعت به فاصعدوا سماء الهوا حتى تسعدوا
 و كذا الحيا ربنا لا اله الا هو الوجود القهار وهو به وكان في كل موضع

الحجرة المشرفة في روض الامعاء نقطة البدء من الحشر القضاة وان
 حاكم الدنيا منسوبة من شتر الكائنات قد كان محترقاً وان من غير حشر كذا لا في حشر
 هما والذليل في القفاوان بان من بعد ان قد كان شمساً او ان شمساً في حشر
 نفا العار في حشر فمكت ان الله الذليل في حشر من بعد ان كان من حشر ان الله العارف
 فمخرج الحشر صورا وانه حشر من بعد ان كان في حشر ان الله العارف
 بعد ان كان حشر من بعد ان كان في حشر ان الله العارف
 عند ربي قد كان محطاً و ان شمساً بان حشر من بعد ان كان حشر
 في حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 الحشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 عن حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 كما في حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 قد حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 لا يعرف شتر ولا يعرف حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 ان ياد اللطيف انظر ان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر
 بالعيدة الذليل اللطيف من بعد ان كان حشر من بعد ان كان حشر

و

نجات البقاء حتر انما حیوة و کرم مضبناهم و بطلت شکوة
 فاعلاها قضا قضوه مضرو ذلک من بدایع امرک الاخری
 و تدبرای پروردگامین کرد روشن فرمود شرح محبت بیچراغی
 بدایت سخاوت در محلههای غنایت و حکمت تربیت فرمود بر غنیها
 علم و حکمت سخن تا اینیک ایضاً سیاه او روشن شد چراغها بر آید
 در غرفتها عزت تو و با و ظاهر شد لا یرزای احدیت تو در صیبهها
 بزرگ و عبادت تو جز در فریب بر او سلا از باد ما ترست فاموش کنند
 تا اینیک محفوظ بماند در سایه محبت تو و بعد از شایند او را از
 از خلقتهای بافرخ و ظاهر فرستاده او سلا از ملکوت صفات
 و محکم کسی از اسماء اخبر و چون تمام شد خلق او و نیکو است
 خلق او و وزیر او باد ما مخالف فنا و بسته شد بر او در بار بقا
 بجد که خاموش شد و شاد و شکست فانی او و خفا شد بجای او
 و فانی شد نور او پس او را از آنچه فضا شد بود یک است
 از بر سر تو او پروردگامین

فکیف انکر بالهم بدایع صنعک و اسرار حکمتک بحی و خلقت
 من جوهر البهائم ماء الدر البیضاء و جبریه من صلاب الالباب
 و انتقلت من صلاب الی صلب حتی انها فطر احد من عبادک شکر تزلت
 هذا الماء اللطیف الصفا فرصد فلوثة من المانک و ریشه نهها

باید

از جوهر نغمته‌های خود آبلطیف نغمه‌ها و جوار نغمه اول در صلبهای
 روحها و قاعده نغمه از صلب بود صلبه در مجرای لیمو نغمه تا همین که منتهی شد
 و تکرار دید و در طهر یک از غما و تو و بعد نازل فرمود از ظاهر او در صدف
 از اما نغمه و تربیت نمودی او را بدسته‌های باطن نغمه و لطیفه‌های
 بختش و رحمت نغمه تا این که خلق منسجم نمود او را در لطن ام بر صلبه
 که است بزرگ و بدترین صورت او را زینت دادی و از عین صفیه
 شید و او را و از قدرت کمال حفظ فرمود و او را سلا تا آنکه بزرگ شد
 در جوار رحمت تو ساکن شده در دیا حکومت تو و چشید از خردی
 مکرست تو و نوشید از چشمه‌های لطیف تو تا آنکه بجدایه عرفان دارا
 و مجاز ایقان مستخرج گشت و در ریاض قرب و شادمانه سایر جوهر در
 اصل و ملک شفا فرمود تا آنکه شرف لغاتش شد و از خرم قافیه
 گشت و مژده قربی از شجره وصال افند نمود و آب نلال را از چشمه
 جهان نوشید و نلال سعادت الهی را از طلع پیشانی حضرت الایز
 او را که نغمه طریفه صفرا حاصل گشت تا در راه‌های مهالک عبور و بسط
 تا آنکه در آرزو بر تو در لیب شد بسوی تو و باز گشت منمن نزد تو ساکن شد
 و قطب لامکان مقابله گشت تو در این تشریح بود آمد بجز قضای تو و بیجا
 آمد با و ما گشتند در هر دو امر لایق تو سعادت این نغمه برین اوست و دلیل
 فرمود چنانچه او را منزل او را و در زمانه که نه فرشته در او گسترده بود

تو حیک و بفراده عن الایمان بظاهر تقریدیک و ما الکفیت مذکب حشر
عنه فلو فی ینکذ نزل من تصور العزة علی الشراب المسودة و من غیر ان العنا
الاکمن العقر و سکن فی بطن الارض و حید اغریا بریا محروما مجورا فاه آه
عن تصور منظر

یک و من غیر ان تصور منظر بعد از آنکه لبند فرموده اوله بقا مهابت عز و در و در
منصور اوله در کفد ارهای بقا فرمود که در ما خفا بر او با نکتست تا آنکه
فایا شد از نفس خسته و با ترسانه بقدر منور و در کشت و بعد بقدر رسال
نزد تو و در شید از چشمه جمال او و آنکه منور بر علم و در کج کجیت
از چشمه کجی و در پشید از جامه مار بر در چشمه از کاسهای
تقر و شید نو اما در قاده الهی از چنگ و بر لبها صمد و از منبرید
و کجیت قدیم است و در شید در صفا کجیت تر کجیت است تا آنکه پنهان
طرح عالی در باخت و بعد کجیت از او کجیت و در صفا کجیت تا آنکه پای او
از منبر از ماند و در دستهای او از حرکت افتاد و چشمه سار او
نورش بر ده جاک کجیت و کجیت های او از شید ن بیان تو منور
کجیت و افند منور از خلقتهای مر و منور کجیت تا آنکه افند بر منبر و غیر آن
بر و در منبر و از قصر بار کجیت بر بیت ذل کجیت کجیت
و از منبر کجیت بر ارض فقر منور کجیت و بر مانده در میان زمین تنها
و عویب و حید و فقیر کجیت و او را از این بظاهر شد و هر چه کجیت

و سجدت باظهر فیها و بعد بلوغها الی غایتها و ظهور ما علی حسن خلقها
 کانت باقیة الایمانت میقاتها اذ ارضت سما و بناگ فر لایز
 سطوتک و نطقت علیها ملائکه قهرک لکنه تطشک تر لزلزل الکان
 البیت یتر وقت الزمانها و سقطت عروشها و انهدت ابوابها
 بدارها و انهدت علامتها کما تنها باینک عا و شک و ما رفت
 فر دیارک و ما ظهرت خبر لادک بخت تفرق ترا بها و سر ذکر ما بخت
 آتا را تا فاه آه قضا بر مضر و ذکرت بدایع تقدر برک الایح و کالکند

عیا حسن قضا ناک الاسلمی

و تو اسما لکن در جابین از مملکت عبرت ناز فر موعود حکم قضا را
 و از سراد کار قدرت بر سر قدر را بر ساقین بیشتر آرد او
 ساکن نشو نغز مضطرب دور او ستر پیش عیاشی عجزیده و بنا فرمودی
 او را از خاکهای یک و پاکیزه که از ذره از ان تر است خلق شد
 معاین عالین و بنده مستغنیین و برادر کان ربوبیت ستر
 فرمود و گنهار او را و باقیهها مشرقه از افق جهان نیست بیدکی
 او را و نظره فرمود او را بدین پایه و در باب او را مرنش موی
 بیا قوت بدیع که از جوهر می یخلق شده بوی در وضع سر در کما
 دیوار کار او را و سلک لاسمید که از لطیفه بحر اجماعی خلق شده بود
 و چون تمام شد بنامی او دنیا بر شد آیات او و هر چه شد

علامات او هر سه محو می شود و هیچ آنچه در سه ماهه نامی قدرت تو را بگوید
 و در روزی که عزت تو حرکت من نموده طاعت کند محال و در او از این بزرگی
 تر است او را و مقدر شده بود که او را در هر روز یک مرتبه محو و مقبول
 شد هر که اقبال منو پس چون تمام شد وقت او و مقصود شد هر او را با
 بلا از شرین مطوبت و غضب بر خود است و ملائکه فخر و خفا ناطق است که
 لرزه در ارکان بیت افتاد و قبضه میکسهند مرشد ارکان او در بر و قنای
 سقیمها را و مغدیر شده علامتها را و گوید که هرگز نباشد به بود و بلند
 نکشته بود و بجهت فخر و شرفش شده اسم او و تفریق شد تراب او و محو
 شد رسم او پس او را از آن کوفت هر شده و هر یک است اینست از مباح
 تقدیر ما بلند تو از آن تر من و هر یک که تو را اینست که هر قطعه از شیرین تو
 در پروردگار دین

فروع ملک بالهدایه اشک البک فیا و در من عندک و نزل من جبار استغفر
 فیله ما ذکر است حکمت و عظمت بین و یک من چیزها از بهترین
 حکما الامم و خلیفه من ذکر است اعراض عن ربی من قرینک لا اعرفه و واقع
 حکمت و بلوغ و اعزاز و بوی یک و ایقت با یک است سلطان
 لن نغادر بسا و کلا لا یغیر لغیر خلاک و یلین لبدایع تضاک و مقصود
 حکم الرجوع من این قدر یک و غیر و است ارادتک الا بما تصد العباد
 الا فی فضلک و مستهتر است حیوک و فیضک و اعلم بان الذمیر یک

و زال علیک از نظر المسمومت عزرا از لیت کت منک من هو اردن من ربوب
 در استقری کره الا فتحا بعد اشمه ان هولاء جمالك بر اسیه فرموده است
 لری نظره عزرا الی بیتک کلا ایشا بو حیضه بانه ایطیر حی جانین العزرة عزرا
 قدس من حمتک و سیر فر و این روح احدیتک و سیر علی کاوب
 و صلاک لقانک ز بقدر من نفا فر کت و صلاک فیار و فالذکات
 الشرف العظمی العنایة الکبری و انک لما خفیت من برنگ کاشو سینه
 لذ صعب علی العباد حکم الفراق و تصعب علی الارقا ظهور الغضار من حق
 ابطال و عزیز علی الاحباب ظهور العنایة من جباله العنایة و کت لک لک کما
 ما زال بحیث کت بحیث احد و کت تحیط نفس و کت نظیفة ائمة و کت تحیط
 عقاب و منها هذه الآية التي زلت و هذه الحیة الواردة الترحمة الی کبراد
 و کت شملت العباد و منظره علی اسیاد و ما یقرب من بین الابرار کت
 و ما من راس الابرار کت و ما من انفس الابرار کت بلبلت و ما من فیک
 الابرار کت و ما من انوار الابرار کت طلعت و ما من روح الابرار کت
 و تقطعت و ما من سرور الابرار کت فانه آه عفا عن ذنوبهم و ذلک
 من تقناک الشیبت
 فر شجره الکجرا
 قسم عبرت و بزرگوار شد از سر لارین بقدره از من جبر کت کت
 یکس از آنچه داده شد از حضرتت و عطا پر شد از این تبت بلکه سرای
 ناسفان تو حال کند ما کت کت و کت در نهی طالبان در درت منظر

ششمین بار زنده و سیدنا مسیحه از جذب و شوق سرخسید تیر باز زید
 الله در بارگاه شسته و زودما شکان از خرمای خرمین نیکوتر و خرمای
 گشته از شربتهار لطیف پاکیزه تر بسین و مرطوبه نفسیک در راهین
 تو جان باز و رفیق و شوق و جودیک و طلب و سیدان سر سفید از دوی
 فلک که دیگر تو زنده نگردد و در شوق میکیا که کسان طالب قرب نشود
 و مشقتها را در پیش بر کشند و لکن استیدان با درگشت و تو به
 میباید که آنچه شسته سر در بر حجت ناسیق بین کلای سیکوفا بر
 نشد و کلا از عطف این عبد از مقامات قرب و وصل زیرا که هر که
 بنور سید از غیر تو باز ماند و هر که از تو گذشت بغیر تو مشغول شد
 پس و اگر کسی که از تو بر ماید و بغیر تو پرست و در واد و حیرت نفس
 سرگردان بماند و از بندیش میات باقیه و زندگانی دیگر محروم ماند و هر
 و جلال تو را بر در کفایت که است بدو بسین در استان و محراب کعبه
 وصال تو را در استان و هر حال تو را که مشغول شد بدایع قضای تو
 و سر و زنده بلامانرا از نزد تو اگر چه قدر صرف باشد و پانصد است
 زیرا که این قدر مالک لطیف است و این غنچه سلطان موی و این است
 محبتها که جبروت عزت طلب این ذلت نیست و ملکوت شما
 طالب این فقره و تو از لایح جامع فسر محرابین و لیر را از سید
 طلبی بلا مرمت و از غذا انار و حلال مرزوق گشته و بنده است

صمد لم مخلوط شده و بتدریج کرده و بر تو وارد آمده و از تقریب
 نفس فرجسته و در جوار رحمت تو منسج گشته و بر سر افتخار و عزت
 و در جوار انوار عزت و طهرت سپاسد و از باوه ما در سال اصدیج
 و از شهر ایهامی القاص صمدیه مرآت مد و چون بگفته ما باله صمد
 فرمود این مرآت را در پرده ما قدرت صمد کند صعب شسته عجا
 حکم فساد و سوز گشت بر ایشان امر ملاق و بجزع مرآت فوس
 از ملاطفت آن و بفرج مرآت عجز از مشاهد آن و از جمله ان بلاهای
 مقدره و منجبتها طایفه سوره این صعبت بدیده این بی عیدیه
 که باو محترق شد اکل و مشتعل شد سخاوت جمله مضطرب گشت
 و در بلاد پس نماید که اگر خون گریست و باقی نماید فلک که اگر کاس
 بجوشید و از او سس عین بر نه و عریان شد و نفس زمین از غم
 نالان گشت فزاد ما کدر شد و در زمانه یک مفضل گشت و منقطع
 زنج و از باکن صنف و بتدریج گشت و در از عجا صنف پس و او را
 از آنچه هر شد و هر چه گشت و اینست از قضایا ما شایسته تو در شجره
 ظهور تو ابر و در و کار من

و انکست یا اله و محمد لم در جلا لالتعلم بان الرزایا فده شرف
 من افق انصاف و احاطت الامکان و ما فیها و ادارت الاکران و لها
 و انکن ختصتها بمراده الارمان علی الاغنی من اهل القدرین

من هذه المشغلة الموقدة من هذه النيران الالهة الالهة المالك المقدر الغزير
 الجبار بانه هو الله العزيز الهيب العتار وعند ذلك يختم القول بان الله
 المتعز والقدار وسحقضى الهما ترصدوا من هنا يتك الامر الالهة الالهة
 وبيرسيكوت المحرمين مشاهيرهم في الايام بلا از مشرق تضاعفوا
 كشيته واطار قهر از جميع جهات باريدن گرفت در اربع هفت روز بوزيد
 آمد برينها سيشمار که در راه در دست نشاند و پير سر با نامدار
 در بردار مرقع کشت در آلاء و احترام بنام دور شهر هيش بنام
 کند عشق نوسه راي عارفان الالبسته و نيز حوت مکتوبه حاشا کسان
 منته چهارده سنه ميگذرد که آسایش موقوف کشته و ابواب
 و حوت سد و شده نه نعيم از نيف بلکه برده باشند و نه سيز از
 روج ادرک منفذ کامرودت جيس مبتلا و کامرود با و جيس نيز از
 مراد شدند و از هر ياد بر سطر و گشتند و از هر روز نيز بر يادند چه
 خيطنها که کشته شده و پير و کامرودت مکتوبه مکتوبه است از نيم سيز
 شدند و از هر شمس ياره و مانند نغمتهای هما که به نغمتهای هما که
 تبديلي شد و شمس ريق الوديه بمجاز خيس مختصر کرد و وسع را بويته
 در زجاج حدود مکتوبه کشت و ناز را زيبه در شمس و پير ستر ماند و اولاد
 صمديه در صدف غي مخزون و مطلع الوديه در حجاب قدس کس کس
 ديگر که کما تواند فرزند و با بيان قدم بر دارد و نوا سيزين ان کما

الشمس

مظهر که باین عهد پدید آورده شده و چون نازک گشته در آن بقدر است برین ماهه
 و زمانه بر صفا نظر است که گشته جز خون دل ایان نماند و جز
 نقطه که بطن هر روزی نشد که هر کس که در پیشگاه پادشاهان
 و بزرگان است و خاصه این ایام که بدست سها فرقتان شده و در آن
 حوزین گشته و ستار از آن تمیز است و از هر نفس در هر صدمت
 و دشمنی آن از چشمی غشا در دل بر غلغلها در صد در پیشگاه است و در بعضی
 از در فلک کمان شده از چشم فلک بر بیرون آمده و بسوی نجوین مشرک
 سجون گشته و تیران فلک است از کجا جهات پیریزد و از پیشگاه
 از جمیع ملاقات با این ریزنده می بارد و لکن با تیر این بلا یا دامن در زمان
 حکم سخن میدست که از غفلت بازمانده و بعد از استقامت نغز و دین
 بجای پای بند مس با بسته در پیوست که در صبح از غم بره از هر چه از فلک است
 ند می گسترند که فلک از زمین تا خاک است و در هر چه از فلک تا زمین
 مطلق شود و برود رسد زیرا که بسته بود بر کسند و در هر چه از فلک تا زمین
 سلطنت کرد و حکومت بر عالم بود و منتهی است اگر چه نفس در ایام زمین است و چنانچه
 اگر چه هر چه و باشد در این وقت مثل بنو جدید بر افروزد و مرآت تغییر در آن
 تجرد حکایت نماید و مرناطو از سخن مجاز از کس که با کمال او چه بنوازد
 زیرا که دستهای عارفان کلاه و توده لکن البته عزت است و قلوب
 در شوق مضطرب بود که کمال اختلاف بخشنند و غم است که خیال با

راه یابد تا در آن سستی و انضاط این نماید و فکر کنی باریابد تا در عصره فضاقت
 قدم که در آن تو جهات عمل بمنزله اجزای است و غبار تیره مگذر کنی باین قدم
 منظر رسد و با نظره محمد و بر در منسیر تو دار و آید از آن و لا اله الا الله
 معروف بجهت اگر چه در ظاهر ظاهر نظر تو در همه شمس است و هر چه از او که در
 از نفسی است هر چه در آنست غیبی تو در اجصار و ظهور تو در اسرار
 با امر محبوبین هر چه در تو با جنت تو نیست و هر چه در لایق دوست نه
 حجت تو را در شتمل و جفا و جلا حمله با جمل به بقا است تا در کمال
 و استقرار ماند که اگر غناست غنیمت قدر بر دارد و مگر بر تو اوست و او
 بر آنست از تو فکر قدرت بر آنست سیر الی تو حجت کفار و دو کفر
 فضک تقدیر شریعت است و من بجا که قسم نیست تو بر دور که
 که جمیع این با ایاز بر شمسین زرت و از هر دو منکر تو زیرا که طالبین
 کعبه و صلات از صمد و بلال گذرند بظهور محاسن او و گردند و تا از کمال
 نترسند بر بیجه بقا دار و گردند و ناقص فقر و سبیل رضای تو نیستند
 بر و در این دنیا مفتوح شود و تا از دور حشمت مرعوب شوند بر منزل اشفاق تو
 و تا از وطن تو بجا گذرند بوطن قدس از عروج نما سینه تا در بیدای
 طالع سوره در غیره بکیاست با لایق فایز شود و تا در این دولت یاری
 یابد بر ساسان است راه بگویند و تا ستم خزان نباشند بشبه
 مرزوق نگردد و تا با دیه نامرغوب و بجز آنکه گنبد سینه بجهت فریب و وصل

میرزا

مستخرج نشوند اگر چه پروردگار این بلا را جمیع اجناس را بر سر او نازل کند و لیکن در این امر
 تخصیص یافته اند که در کتب تفسیر آمده است هر چه از زمین بیرون شده و در کتب تفسیر آمده است
 و در او شد این صفت کبریا و جبروت که خود را بر هر چه از زمین نازل شد
 بنام خود و بر هر چه از زمین نازل شد و بر هر چه از زمین نازل شد
 بر ایشان و بنام ایشان مصاحبه تا آنکه شک نماید و بنام ایشان
 از آنها چشم و پشاند بر ایشان نازل شد و بر هر چه از زمین نازل شد
 تا آنکه است و بدو عزت ایشان نزل و بر هر چه از زمین نازل شد
 که اینست که در ایشان و بعد از نصیب خصایص بنام ایشان
 و شاهانه زنده و غولان ایشان را و از ایشان هر چه از زمین نازل شد و بر هر چه از زمین نازل شد
 غیر مرزوق گشته و چون قضا شد بر هر چه از زمین نازل شد و بر هر چه از زمین نازل شد
 و بعد از هر چه از زمین نازل شد و بر هر چه از زمین نازل شد و بر هر چه از زمین نازل شد
 جامه های جبر و شکایت و شایه با هر چه از زمین نازل شد و بر هر چه از زمین نازل شد
 ایشان بر همه آنها نازل شد و تا آنکه شک نماید و بنام ایشان از لطفها نازل شد
 و در او فرمایند نازل شد و در او نازل شد و در او نازل شد و در او نازل شد
 و منزل و در منزل نازل شد و در او نازل شد و در او نازل شد و در او نازل شد
 و امر نازل شد و او نازل شد و در او نازل شد و در او نازل شد و در او نازل شد
 و بگوشان این نشانی که نازل شد از آنها که در کتب تفسیر آمده است و در او نازل شد
 و بر زبانشان از نسیمها بر زمین نازل شد و در او نازل شد و در او نازل شد

۲۰۴
 و در صحرای انقار استخف تا از غیر تو جدا شوند و بتو نزدیک شوند و بدگر تو
 مشغول گردند و بیا و تو مشغول گردند و شجره حبله در زمینها بپزد
 بکھاوند و از آبهای عشق تو سیراب نمایند تا بلند شوفاست او در خرابی
 شاه خضرا او تا در جنت ثابت شود و مستقیم گردند و تا در ارض رضای
 تو مشغول نمایند و در عهد ما قربت معتر گردند و در بیابانها صحرای تو نمایند
 و در آستانها انقار تو بظن آن نمایند و از ششوات تخمید بگردند
 و بر محفلهای تو حیدر شوند و در جنت تقزید و در عالم سجده سر از آرزو
 شوند تا چشم آینه در بندند و بتو بگشایند و از همه بگریزند و بتو وارد
 آیند پس سر لاری غنایت فرما بایشان و باین مهمان جدیدی که
 بر تو وارد شده اند آنچه ذکر کرده و از آنچه ترک شده و از هر که از دنیا
 در صحبت معتدلس و میراثت شود و دوست و محبت مینمایند آنچه در آن فایده
 شد از جنت از غنایت تو هر چه پیشی گرفته همه موجودات را غلظت پروردگار

ان یا پروردگارا من و اولیای من و اولیای من و اولیای من استغفر الله من
 حماة الهویة فخرت فی باب صفة فخرت الله و فایة علیات مشوقه بانه و فایة
 من نفس و بقاء بانه الله قدر العتد ار تقوا الله و لا تحملوا هموم الله و لا تقعدوا الا
 اناه و لا تقعدوا فی ارض العوزة ثم انزلوا یا میضحکون العبد الذی انزل علیه سمانا

سبحان القضاة من حساب الحكماء بعد الذين يحسبهم الا الله
ولا يدرك نفس الامور ان احصوا ايام الملائكة وخواص من لم يولد ولا تحرقه نار
انفسكم ولا تؤخره بطونكم ولا تحبوه في حقهم وقد ذكره لا تقبلوه بسيرة
نفاكم ولا تطروه برأع بكم وانما لكم بعد الله ما عاينكم الا الله ولن يرعدكم
الا امره بغير امره فان القدر الله ولا تتعرضون وعن هؤلاء المصالح لا تتجاوزون
فان علموا بان منكم من يعرف من غيره الا ان الله يهب اليه انما فعله ليعتد الله
ومن يخرج اياه من حسيبه يتبع امره ويلقى مراد من وراة فهو خارج عن خلق الله
والركان ساكن في سوا جهنم الله ومن يعقبت احد من حبه المولى
ويستشرق عليه شمس من ثوابه انما من ثواب الله فهو محروم من ثواب الله
وان اردتم ان تازوا بالبرية فليس في حاسب نفسكم ولا في اولئك ولا في اولئك
لان فيه استغناء ان لا يحسن الله بهت في جهنم الله مستغنيا
بفتنة عيسى وسماء وان يستقر قدها في سائر الطرقات كما في فرزانة
سلطنة له ومن يرغ براه من غير من الله او من يرون اذن من الله
فعلية ليعتد الله ومن يتبع سيرة من يدرك احد من غير ان يكون مجازة من الله
فعلية سلطة الله ولا تستد اسبل على ابناء السبيل ولا تعلق على المسكين
البلاب الخيرات لتسلب يدى وجوبكم ابلاب الله ومن يفتن في حاسبكم
بامر الله فمنه الله الذي هو ما يسر الله به ابلاب الله ومن وخرم وزار
ارض السمر استعمل فيه بكم الله الله كما تخلص عن يمين عظيمة الله

استعملوا الورد في هذا الهواء حتى تنزل السحابة بشدة ثم انزل
 نسون ما سمعتم فطوبى للدين فيما تحدثت ولا اذان سمعت
 وللايد ايضا اذنت ومن لم يسمع سمعتم فهو محروم من نعم الله
 ومن عمن تفرحتم به ومن يتبع مولاي الى الله فهو محروم من رايض عايشه
 ومن يفر او يتحلم باهوا الفسه فخذ البلبل الذي استقر فيه وجهه فهو ما يرى
 من يد الينمة به فله انفق الله تلك الرض بعد من فان روح الاعدية قد
 للورد فيها ومن يتحلم في قلبه فسا والها فهو محروم من وجهه ومن يتوهم في قلبه
 عما فرشته ويكون قلبه ينض انخيل المومنين فترت وتقره عذاب من به ومن
 يقف في باب الله استقام له ليد لا كره المومنين ويكون في قلبه حيل من الله
 لن يطلع عليه من روح به ومن لن يقطع عنكم ان في سموات الارض
 لن يتطلع ان يفر من ملكوت الله ومن لن يخطا له روحه واولاه
 وكما عضا من قلبه وحشاه فعليه نعمة من به ومن يدع في حديقته
 استلهم الرضا فانه فرح من حصن به ومن خرج عن حصن الله فهو محروم من مشايخه
 نوره ومن يخرج من صلاه من حزن عايشه به فهو محروم من عيشه به ومن يتحلم
 نفس من حزن اذن من حزن لدهر به فخذ فخر من امر الله ومن فخر من امر الله
 فعليه نعمة من ان يابى اللئالي عروفا تدر كره فيما استقر في ظل ان لا يترك
 ارجح من انفسكم ولا تحرموا عنها ان كنتم تعلموا انفسكم واحديه به
 فانفقوا الله وانفقوا في فقركم ما تدر لكم من عند الله ثم سعيتم به

بهر

٤٠
 ينزل عليك من بطارحهم وهذا أفضح هذا العبد فزه الكهانت
 التي ظهرت من غياة فخر ألية بران اعلوا ما عدا اليستيم عليك بوجوه
 منتهية قديما في اللأ نزهة اردد كبر وقد ساء فند كبر ونا غو نفوسكم
 ولا تستغفروا لشيء ولا تمنعكم من شي ولا تحجبكم الدولة فاقولوا في حجة
 وبيكروا فجو ارمسته وانما يذكره ثم اعرض عن غيره ثم استبدوا
 عن يمينهم ارضوا في جلالهم ارضوا بسجاسات الهدية عما يمنعكم من دنس
 ولقاءه وتتموا من نعم الجون ابا قية الدائمة من بدائع فضل ولا تكونوا
 من الذين افاغوا عن السر واولياءه وما استجروا عن مظاهر امره واطاع
 عزه وكانوا من الذين اخطوا في امره وهدموا حكمه وكفروا باياته
 وعرضوا عن جلاله وبذلك ضجوا عن عزب الرحمن ودخلوا في حشر مستحقين
 وكانوا من الهالكين راجعوا اليهم على اول صبح طلوع والاح وعنا
 ارضوا خرافا وواجا وعنا الذي يظهر اليه يوم نزول من ظلال الانوار
 في سباج من النار وعنا المدلين عليه يوم يظنونه ويقبلين اليه يوم
 لقا اليستيم اوار موتيه على كل من في سموات والارضين حينئذ قول
 الحمد لله رب العالمين ومحجوب العارفين من ابا وقبر الهاء

جناب وزیر ان یام ح م و فاشق ربیة الربا لمینذ القصل
 لکنون من بعض النوا فی مصره اللقاء من لثنا علی الخ لبقا بالروح
 مکتوبا جناب و ذکر الحمد لله انکما غفر مزوق لثنته لزد و در حصر
 مشور و در حدیقه کربا چند شده اند و در ظاهر شجره انجا آری شده اند
 از ارض غبار خیزند و بعضی صفتی سروده اند و از تراب ابلاب دره
 منقح و در حدیقه اند تا در وقت سیر بر آید جذب بشود و انقباض
 کوه اند و در کل زمینها بن معانی و در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی
 بسیار شوق و اطمینان بر سرشته اند و عفتا علی اسما در بعضی در بعضی
 در کوه اند و بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی
 به بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی
 نوبت داشته اند و بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی
 با آنچه از امور الهیه و با آنچه از امور دنییه است و بعضی در بعضی در بعضی
 در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی
 در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی

المذکرین

بر الجیب در عینیکه شمس است و بعضی در بعضی در بعضی در بعضی
 در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی
 در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی در بعضی

هر کسی که ازین عت و وقت که بجز نور محمدی طور پر کشید
 که شاید در حضور حق تعالی در عهدش و بر نفسان شجره و فاعضان
 سدره بقا باشد و در آنجا که در عهد و در برهنه تا فاصد کشید
 از عمارت و عیدیه شمس با عشق راه یابد تا از غلبه مضمون و جذبات
 شوق قسمت بر او نصیب بر دارد و در هر یک از قدر و در آن صیرت تمام آن
 که شاید از هر یک بدین دارد و شوق بر شرف جمال و وجه جمال خود بوز و تاز
 معاش که تو جمال آن کس در هیچ کجا نوز سنا طریقه بقا نماید
 و همیشه صمدیه که شمس بصیرت با هر آن کشته تا در آن پیر بین
 یا محو است تعارض است و قدر کرده و بجز عظمیون خضر شده که شاید
 در آن حضور سار در جاه کرده در سجان این چه قبله فایده بر پاشته
 و در سبب از بزم نه که شمس در همه جمع کردن این ملائک مقامات در
 قرب فرست اجمل و سدره شکر از اقل است درند و خود نموند و کوش
 بر شرف است روح سلاز نغمه در قافله شکر و ترنماست ادیال عن صمدی
 مجرد و منزله نموده تا در مقام وارد شوند و با آنچه در آن عالم است ممتنع
 بر شرف کردند و در کفر فضا ممتنع است الا امری است که در کفر
 بعضی است و بعضی کفر است و آنه لطف قدری است اما شاید در
 هر چه در آقا میرزا رضا قلی الخور
 در این است که سنا در زین لطف عظمیون است که در عمارت

قدر حضرت ابان بن ابی اشمه فرستاده و در سجده و استسما و هفت از بوی عطر
 امطار و عطرست یارین و در کجا غیر من رخصه و عالی با مواج کمرست میقتضی آمد
 این قلبی است و در جزین و درین نفس شمره عین کفر حیرت است که علم و
 بر فراز ذکر است بدستبر از شمال همین جانان بود که بگذرد از این سینه است
 حوت با هم در نفس عیادت با بالا بجهنمان آید و با باج حوت به نایز گردان
 که کثید از زلال عذیب سیم شمره در شمره و از صفا حشر کرم حشر و زون
 است که در کفر تقدیر است عزیز الجحیم و بعد بر این سخن است اصابت
 حمد خدا شمره بر سلاخ مزاج عالمی است به همیشه در کمال رحمت و عفو
 باشدید هم در این ولایت را در افق عرض خود از کفر است و به کثرت
 عالمی و عفو در لب سحر حدیه الغفر محمد و دنیا فال و مالک شونده تالعه با
 سه از براق چهار برادر و دو و جلال کثرت و مالک الاله عظیمه سر از قطب انصاف
 مستشرق و هم در کرد و نفس کفرا اگر به کفکان جمع شده و در قطب هر سه
 بخوبی هستند و کثرت سینه هستند و قادر شونده آیم آن است سلفه آن تقدیر و
 من قطب است که در الارض الاله بر همه می تابد و کثرت سید اگر سینه است
 و الا در شمره ما هم سندر که آیم از انقی علیهم ما کانا لدا بیع بطون
 هم است و در قریه که در اعضان سینه به بقا و بی و بود از فسان شجره
 و فانیات کشته و بعضی است روح الایین عیبت کمن فخر و سیرت و عدل
 بعد از شمره نازل شده ایشان و لکن حمد خدا را که در کاس است سینه

عزیر

از نظر او بر روزی باید تا آنکه شمال بدست عمار از محمد کبر قیامت
 و نغایر موقوفات عزت نصیب از نظر این شایسته محمد را نصیب باید است
 شان بولاه محمد بن رسولان تقدیر بر طوطی لفظ از وضعه کثیر غلام
 و همیشگی بود و بجا بسته از ذره پست تر با محراب مستقیم تا سر رفت
 بر این سر از آن و قلم نیز بر لوح منبسط و با کمال شرف و علم موقوفه بجا برست
 بر این نامش و اگر کمال از تقی که در تویی برست که فیض از محمد و اولاد این
 قسم است و چون هر نفوس را ازین حوض نصیبند و از هر دو طرف است
 کمال است و حجاب بلوغ بر او را که حق تعالی بر او موقوفه است ظاهر است
 و مژده نه بود و حجاب آینه افاق کعبه بلیغ شود
 هر چه عندی که میاید با به الدقاه و مایه و فایک و با به ابوالوفاء
 به دوا لغز و ابی ایوب الهمد و در وقت و در وقت که باقی در القدر و مملوک
 الی غیر اینها که به شرف و قدر هر دو وجه بعد فالن کمال است
 عمار است و حجاب محمد است و موقوفه است و کلامه را به مملوک
 ذکر نمایند اگر چه فارغ است لا باس علیه اعشقی من از تو که شرف شود
 اندر روی که به شرف و شرف در زمانه بخوان از نام من آغازند و من شرف
 بودم بر دفتر و انام من از نام من در من سرای پرورش من از روز خود
 من من نام من از نام من که زنده که من در من از من من مملوک
 تو جان کسی از اول تو و حضرت تو ظاهر تو و باطن تو هستد در هر
 هر دو وجه

۱۱۱
بروید اگر دگر بخورم الهی و قدر ز رانای و غنایت حضرت الان لا باید
بر باطن نور جان شده و بر فضا روح سایش تا جمع چند کار بپوش
شاید در وقت و تمام اسرار در کمال نماند و نامزدید به این بقا فرزند
و علی و سدره و غیره و شجره طوبی و شرف صورتی با لغات فیها و شایعها
و اولیها

بسم الله الرحمن الرحیم
مدینه و فاجانست بهر کسینا عشق تو کشته و از نغمه آن
بجو خط الحقیقه و حکم و صمیمیت فدای فضا و صوفی و بانی در معطر
و مزین منسوبه و کواکب و ضلوع حق و مسال خبان طلق ازین
عبودت لک مشعر شده اگر انبیا در دست ساقی تقاضاست که کس
یا قوت بردست طلعت غدر از هر کس طلب غم و مراد از مال
عزت نمیشاید که در دست نشود و که رضایت که در این
بصر الهی را که در او متعلق است ازین فریض کوشش و منور نماید و ازین حضرت
غیب اندیشه عینش قلب سلساکن نماید تا به اسرار پانته اسرار
و با صفت ذکر صفت نماید سبحان الله از بدایع جوهره حکمت بالغه
الحقیقه و طریقه لایزال و مع قدر در جمیع صمیمیت ازین جمیع معجزه از حضرت
از لایق مدعو شوند و هم ممکن است از لغت آن بچگونگی و محمود تا این
موجب است سبحان الله از لایق نور باید و این معجزه صحتی را بپوشد

کویا از کافور باید تا قره عنبر یا کافور و صبار ازین ماورین پیش ازین
 و بعد از آن کافور و صبار و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 بعد در کافور و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 عرق قدری از کافور و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 در آن طلعه نذر و در کافور و صندل و صندل و صندل و صندل
 هر گاه نایاب پیشتر و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل

در آن طلعه نذر و در کافور و صندل و صندل و صندل و صندل
 هر گاه نایاب پیشتر و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 در آن طلعه نذر و در کافور و صندل و صندل و صندل و صندل
 هر گاه نایاب پیشتر و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل

این عمل بان فایده است و در هر چه در صندل و صندل و صندل
 بان صندل و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 شکر و زلال از شرف لایزال از غایت ربانی است و در هر چه در صندل
 نور کافور و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 کرده و در هر چه در صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 معنی الایزج است و در هر چه در صندل و صندل و صندل و صندل
 پیشتر صندل و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 در هر چه در صندل و صندل و صندل و صندل و صندل و صندل
 این است و صندل این بنده هر گاه در صندل و صندل و صندل

و صندل

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, arranged in approximately 15 horizontal lines. The text is written on a rectangular piece of paper with irregular edges, possibly a fragment from a larger document. The script is dense and characteristic of historical manuscripts. The lines of text are roughly parallel to each other, filling most of the page area. The ink appears dark, and the background of the paper is off-white or light beige. The overall appearance is that of an ancient or historical document fragment.

۱۱۵
جبات جلال استیلا گزینی کرد تا برباط صحرایان کشند و بر صحرای
بیضا ساکن آیند این لذت نیست و بهجت المهر و بهجت ربان اول
اول الجویان صاحب

طلعی ازین قدس و در عینا عیار فرود آوردی است سر اوق عصمت
و قاصر از فیض عفتت رب طاعتش حسن باروخ در تزیینات
و تعنی است تا طوبی است به عیال سرمد و نظره لایزال زنده کرد و بقادر
مهر و مقصود فانی شود و استلزام بار دستا نوشته شده

حتی و عمارت است و دره و فاد بهجت تا هر چه بقادر ارض
احدی مغر و کس شود و دره نزار از فنون لقا بود تا مقرون کرد
و است یاز مویک این لطیفه ربان و در قیاس صمدی طلعه المهر و شرف

تا نیمی نغمه زامثال
در عرصه قطره شکر را
برین تیاغ قدرت و جلال عظمه در حاشیه که سحر است مرتفع شد
و شمر و در شوق صبح و فاطمه که در قمر محبت از انق موثرین ظاهر
و در هر صحن از طلعه که است با هر و اجتمع حمت از طلعه که است با هر
صحرایان که در هر و فاد نغمه است عینا با کاکا و سر لاین مصفا در هر روز
و در هر و جنت است در طرفان قدس با بار صمد مغر و اند و جمال است
عمر شرفا در ولایت بقا شرفان بهر شرفان و صحرایان است بر عینان شرف
ولایت در سرور و عینا دره رفت بر افغان همه و حد

در نغز و شور و تار المهر کشیده و طرد در ارض سرور بیا که چرخ بر جگر شکو
 و تو بصدق از سر در کافور در کشت ظهور بر ناست نشد است محبت با کبر
 و تعینا لکرو لکن خاتم حکیم و شکر علی بن ابی طالب و کرم کار و سر جد کرم
 و ان الحمد آجود و کاشف شهر العالیان
 آنه لا الاله الا هو انما کلمه مؤمنون فکر بر لب لغت افشا و لکن این کلمه
 لا یفعلت آنچه از ظهور میجوید و در کشت چینه نسبت بان حضرت
 کذب خیزه ای که بدون در پند نیست خطه صلیه و من جن جنین او لیه در کشته
 صدق یغوز به مخلصون و لکن آنچه از ساسا و کرمیت و سخاوت
 در بیان نازل فرموده اند چه کلید و لایحه کتب نیز بر ایات نیز قرار
 نغز نموده اند که نزل اول نزل این بود محبت خدا بر اهل ارضی که امر از عهد
 لطفت و به این ان غنا مرشد فضل از این عهد و الا طهرت بهمان
 در آنچه کس فرموده اند و صدق من الله مدیثا و دیگر با بعضی کفار
 صرف نمایند در ظهور آنچه نسبت به بنیام داد شده زیرا عفا عمال کسرا
 همیشه که بعین بصیرت ملاحظه شده آنچه در ارض است صدور قد از ملا خطه
 جمیع با سر از ای او ادله از او که ان می جز آنچه دستند و نمودند
 مشاهد در سر سار که با بنفقد ار که مشیت چگونگی با سر ای ارض
 از شرق و مغرب بر چهار جهت بهر سیار میدهند
 قدر است به ان از تعریف توصیف عقده اقبال نمینند

اثبات است آنچه از طراف از نفوذ ضعیف فریاد کنند که محض نطق
 باشد فلان محراب اطلالت است با فلان بیت خراب باشد و فلان قصر مخدوم است
 بر عینت نام دارد و در کمال فقر و غلبه و قدره و سلطنت سایر و سایر است و در جمع
 بر تهر است و هر که است نماید مثلاً عمارت از هر که باشد چه در سنگلاخ و چه در کلب
 نزد سطر از آن کج و دارد و مکران عمارت که استقلال در استحقاق آن نحو دارند
 که در انقضای آن لکن با آنکه بنام آن نیز تو قرون نظر از قیاس کن و بصیرت و قیاس
 تا از نفوذ طبعی و حجت و سناریت در آن و در بعضی کس که کل بشر است
 عظمی امر و کبریا آن است طبعیون آن کج و در دیگر کس که کمال نام اگر
 شخص معتد به کماله شرط رسد نماید و زمانه او در استقامت قوه و طایفه
 اند نماید و در حجت آن چه قدر غایبها و منزلها ضعیف و چه قدر
 از نفوذ عرق شوند یا اگر در مریا بر بدتها و حرف عینت است
 بعد نازم بر شوند و بیکه تازه به بیع شرف می کنند و بقصص حدیث
 و صفحی می آیند که که بیدار عالم است و با مردم و ما زال الا در دل
 در عالمین همچین در سر از قضایه و قدره و قاطعه نما و کج شده
 و شود مثلاً این سطر امر و مایه خود جاریست و سکن از هر نظر بر شود
 بر خلاف آن چه قدر خلاف در عالم احد است و شود اگر این مرد حق
 رفیق در فقر از هر سیرت لطیف بیست و شش در شرف از آنچه سطر
 در مشهور است بر عین اعدیه و در صمدیه و در هر عهد و کس که از یاد

بالمعنی

نیز مع ان خط تحقیق و بجز در آن از یکجا جدیدی در خصوص بیخ نظر و جری
 فریاد آنکه عالمی صحت و تصور آنرا از فکر غرق گشته و پاک شدند
 در غایت شکر و نهایت نظر استغنی شدند و بعد از گشتند و بقدر
 گفتند که دیدند که شکر از آن بیاید که از آنجا که در آنجا
 و بنگار شکر و شکر شکر است و نیز شکر است و آن نیز در آن خانه
 اگر در بلیغان شکر بریزد اگر شمال احدی جاریست از این شکر در زمین که
 چه قدر از نفوس عالمی و اولوالافئده و تصور آنرا که در بناها متعذر و ضعیف
 منصف و بعد از آنکه شکر در اولی از اسکناس که بکند و بعد از آنکه
 با مره اگر خوف از غلال گزند در حد آنرا که بر آینه حریفان که بوی
 در قایق آنجا هر بوی که در زمین بریان شکر است هر چه تمام است و بوی
 چگونه شکر است و شکر با مره نژاد از شدت حزن و آرد و در آن
 این ایام که در میان یا چون در باجم غلظت است که شده هر از خدا
 میسلف که بکند در آن از آنجا تا است که تا میاید است و شکر است در این
 در این جهان است که بوی که در هر دو خانه است و در این ایام که شکر است
 شکر است که از خدا که عارف قدر نام و در الالقائها و بعد از شکر است
 و معلوم آمده در جهاد خلاقه از تصور آنرا که در اولی است که الفاظ
 بعلت جهات صبر و ایست بر سر آنرا که در آنجا که شکر است
 در در است که با میل در زمین شمال شکر است و شکر است که در آنجا

ابدانا علی ارض الروح ایضا و تعیین الجسد و النظر الی الارض
 و قوامها و تسبیح الیایة السبع و ظهورها فیما سئل عنها کف
 الذر و تصابیح القدره فذما فیها و علیها و ان استفت عن و ان
 و کف و دف بانه لا الاله الا هو و ان علی قبر محمد و ان کفره
 الباقیه و محمد علی معدن مریم و ذایقه الدنیه و طلعه لکرم جلاله
 و ایة القامته و عرف الحرام من ماله و آیاته و انما کلهم
 مستکون و ان هذه الکلمة یفصل بین حق و الباطل الی یوم الذی
 یقوم مریم و اذا کلهم یخزون بین یدیه و کلهم باعده فاکون
 و ایضا علی قبر مریم یوم لقائه و کان بین یدیه من
 جنات القامته من جنات الجن

هو احر من شعاع شمس و کفاته و وجهه من نور درخشان و عمامت
 اخریک و سر درخشان و حوریات درخت درخت و درین ایام
 در مملکت جذب لمرتفع فرسیده اند و شمر و لدر از افق بد
 مشرق نموده اند و اکثر بجهت قطب برآمده و فرختر با بر شده تا آنکه
 حدیقه جمال بطول از شمال در ترابین آید و ارض سنا در شمس علی
 گردد و عند لیب مجبور افغان شجره طور با یات سرور
 ستر تر شو و او در ان شجره چلای و همضان سدره منته و علی
 و حرکت در شاخه نفس مجرده بوجع لب لبان سید فرشته

سزای بجا آورده اند که نوزاد عرش ظهور لفظی و ساجد کردند
 تا از بدایع نیستند و از لوس جوهر معین کمر محفوظ
 و سزای بشوند نیستند اما برات در این امر حواشی است بر چگونگی
 بارگشته تا ظهور چیست از جمیع موهبت که در لطف و دور
 بکنونان بدگوار بود و بد آن بجهت قدس است و سزای سزای است
 عرض است که سزای است که در لطف و سزای است که سزای است
 قرین است که سزای است که در لطف و سزای است که سزای است
 از وضع صبی بر وجه سزای است که جامع از این جمیع سزای است
 محمود شوند و از سزای است که سزای است که سزای است
 تا سزای تا سزای است که سزای است که سزای است
 همه نقره الهی را فوجی است که سزای است که سزای است
 اعضا سزای است که سزای است که سزای است که سزای است
 بر سر از سزای است که سزای است که سزای است که سزای است
 از سزای است که سزای است که سزای است که سزای است
 جلال تقا و ظهور سزای است که سزای است که سزای است
 از عالم سزای است که سزای است که سزای است که سزای است
 تحت است که سزای است که سزای است که سزای است که سزای است
 ای در وقت چه قریب است که سزای است که سزای است

این بزرگواران از جهت دعا قسم بخورند که هر کس بجز قتل و کشتن از محمد
 آمدن عالمین و بعد از آن میگویند شمار را از جمیع ابرار و اولاد
 حفظ فرمایند و مردی را بگویند که از این جمیع قسمها باید تا کمال است
 از صد و نسیه بفرمان آید و جنابها استقامت کنید و خلاص
 بالمره از میان صحابه بر تعلق کنید و عا که حد و دولت شاه معتمد داره
 افسانهها سرکن نمیشود مگر این مرد و مراد را در کمال محبت نظر کنید
 جمیع طالعها و عیالها و وجهان مولها را تسلیم و در زمانه خدا بزرگوار

در تجویز این دوا به هر کس که بخواهد بخورد

در وقت سینه نماید این دانه و در کجا که منقطع است از کله در ملک
 و در کجا که منقطع است از عدال و مبارک طلال و در کجا که منقطع است
 در امر او نماید سینه یا نهد مرا اولاً ششها سینه بود که است
 و در هر وقت که در ششها سینه یا نهد سلطان چنان که در ششها سینه
 و او را سینه بر خیزد سمولات به مع را بعد از کله طلال و در هر وقت که
 چشمها و نقطه طلال و مفر ششها در او که کله طلال است و در کجا که
 ناید با ششها سینه یا نهد او و سینه یا نهد بر ظاهر قدر و در هر وقت
 و نازل است که در کجا که سینه یا نهد در ششها سینه یا نهد در ششها
 و نصیب در کله طلال و در هر وقت که در ششها سینه یا نهد در ششها
 چشم شوند و در ششها سینه یا نهد در ششها سینه یا نهد در ششها

تدر این طلعه با قرآن اگر چه شناساقت او محکم نیست ولیکن بر حدیث
 و استعدا و شناسا از هر وجهی غیر میسر باید و خود مرشد شناساند
 لیکن این ایکنه است که از هر کسید از هر فرضی در صورتی که اول و آخر آن باشد
 و دیگر استعدا که در این چند بوم از هر شناسا با نده باید کرد و خواند
 در وقت گذران نماید لیکن در این عینیت فانی مستخرج و مستند باشد
 از آن صید در جمیع کوار و در این مختص در راه ناز و در امتحان شود بفرموده او
 و متوسل شد بجزایر کعبه در کمال دور بر صیادین برین کوار و بر هر طرف
 مستخرج باشد که در کوار برین دور بر صیادین برین کوار و بر هر طرف
 نور از این کعبه است که در این کوار با لمره بر تعلق نماید او صیادین
 بان تعلق نماید و در این کوار و لاکون منزه الیه میگرداند و اول این منزه
 در این کوار و لاکون منزه الیه میگرداند و اول این منزه
 بدایات کلام و غایب بنام ذکر کسکه عا و یا هر چه است در عینیت و عظیم
 است و لا اله الا الله و بعد از این شناسا شناسا از ادق شجره الهی از
 اثمار رسیده که برین ظاهر شده و از کوار شناسا شناسا در کوار و بر هر طرف
 چنانکه باید از سر از هر طرف و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف
 و مستطاب و نشان بر شد و چنانکه در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف
 در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف
 و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف
 و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف و در هر طرف

در هر طرف
 و در هر طرف

سزوار و جمل غریب و متحد از دست بر کف دست بطرف افرون الا و کفر
 نکل استنفا علی اطهار و دفع اختلاف بینه و عیون عیون و بعد از صلا و استنفا
 فرموده که دست راست را بر سطح و حدت و صاف و بر الیما لکن استنفا ان تجردین است
 من قدر ان شیت در نسخ حکم از قیام ان طهر تا لا الکریم لا تقرون ولا تفرق
 لا فوطه بر سر و الا لفرق بقدر احد ان نسخ حرفی همانزل فی السیما
 عن سید المهرین استنفا و کتبت علی نفس بان شیت تا ما بعد الکف و عدله
 و کتبت الی سید المهرین ان سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 استنفا کما کتبت استنفا کتبت الی سید المهرین ان سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 عیون و در سید المهرین کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 المهرین در صفت باله استنفا کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 عن ذکره و صاف المهرین تا ما بعد الکف و عدله کتبت کتبت
 لکن ذکر الی سید المهرین کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 عن حکم استنفا کتبت الی سید المهرین کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 جمیعاً ان به لغز عیون فور استنفا کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 و کتبت علی الاض عن الی سید المهرین کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 عن الکف کتبت الی سید المهرین کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 عن ذکر الی سید المهرین کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت
 بر غیر الی سید المهرین و کتبت الی سید المهرین کتبت الی سید الضیف باه ثمر صبا کتبت کتبت

احمد بن محمد بن معروف بن ابی نصر بن ابی اسحاق و قد ارکف ما کان مکرم و کان من اهل
 و الحمد لله رب العالمین و در هر حال این ایام رضا پریشان موجب کمال در تقصیر
 است و نه نغمه بر این غم است و اگر اندر را بدین سببها نه امید که هر کس در راه
 انظار نماید مگر از اطراف چندین نفس حسین او عارف خدایند زود است که
 خوانند و در کمال شجوه استقلال بسطت جلال و کبریا است و از این و لا یزال
 با خورشید بجهت دعا استمان لا یخفق و بایستد و گمان هر کس شایسته که راه را
 کردید از انالیه

و اما ایام استخوان و کبر خندان است ابتدا در میان در ایام استخوان
 و در هر کوشه و کن در دست خود است و مقول است از این حیث است و از این
 این نیست و هیچ بار از این بعد او نه در هر آن پیاده کند از این نظر او برده و تمام
 رضا است و بعد از آن است که مقصد رسید بر قیامت و منافع و کمال مقصد
 هیچ امید است و خنده او شادان و از این نظر از این و از این غفلت نیاید
 و در هر نظر بر این گونه اختلاف است و کبر شسته لکن ایام نیست و در هر کوشه
 این است و در جمیع ایام هر قسب را امید و از نظر است و در این اثبات
 ساکن باشد و کبر نیز است و امید از این و لا اله الا الله است و در هر
 بعد است و کمال شجوه است و در هر کوشه از این و از این غفلت نیاید
 و صفت هر سخن است و در هر کوشه است و در هر کوشه است و در هر کوشه است
 و در هر کوشه است و در هر کوشه است و در هر کوشه است و در هر کوشه است

بزرگو و مومنان و خادمان و کاتبان
سجانه نما یعنی الطالون

هو الملعون بارستان

تقطعه عمایه سیرت و ادعای طعن مستخرج است و بعد در میان کاه و دروازه
 بتراکی خلق بیع کریمه کلمه بار که از چین بیان با هر کویده و تمام از
 دریا تملیک بقدر شریح شرف و با سبب است از الله است الخالق
 مقصود بیع پوشیده و از آن خاصه بود الحق لا اله الا الله که از حق را بر گرداند
 تا قدرش طلب الهی ثابت شود آری در خود صمدانیه زبانیه فلان هر کرد و در
 در آسمان از رحمت و مسرت بود و در بار سید از نلت و در آسمان
 در دیار عزت و تقاضای خفت میزد که شکر حضرت لایزال و سعاد
 پیشانی مستند و باین ذکر بیع در کلمه منسج میفرزند که تیر بلا الید بیک
 پیشتر ما هم و لکن از غایت ربلا این دست خضر غنای است و این
 فقر سلف غنا دلگش
 من خضر الله یوتیه من یشاء

سخن بر او نشسته شده

آر و سبب تا قاین و در قاین محمد و فصل است قد قر حضرت
 سبب است که از الطالون بیع عنایت شده که این فی الممالک و از عماد
 کافور بر طرف ظهور آورد و جمیع عواید از رویه سیرت و در عواید سیرت از ظهور
 مقصود بود و در عواید سیرت بیع بقا و در سرتعلق قاهر
 در سرتعلق قاهر تا کلامی از عواید سیرت در سرتعلق قاهر باز میماند

در استراحت عرض شد عدل محرمی نگردد و در هر صبحی صومرا و از هر عصر هم صومرا
 که با بضاعتی که در آن می یابیم اگر آن بیجا کلمات گوناگون ترکست نماهند
 آتیه پر ملکوت تقدیر او در هر صحنه نامشروع ظاهر و هوید گردد و بهر صورتی
 بخشد بقدر وسع او قدرش شیخ و بقدر تکلیف هر دو هم عرضه شده است
 تا طغیان و پیمان کار ظاهر شود و در هر مرتبه اعمال و افعال خود بر بندند و آنچه
 که بخواهند از سر زاده شود لقمان بر پیشانی آن میفرماید یا حتی
 آنگاه آن نامشغال حبه من غزال فکل فی حبه او در هر حبه است او را از این
 آیات بجا آورده آن به تکلیف غیر چگونه شود از باران در هر مرتبه و غیر آن
 در هر صحنه در هر مرتبه آنچه که در هر صحنه است و در هر مرتبه میفرماید یا حتی
 در هر صحنه در هر مرتبه این را که علی که صابری است سبحان الله ربی و
 ملکوتی که در هر مرتبه در هر مرتبه در هر مرتبه در هر مرتبه
 چگونه وصف نماید آیات قدر ترا باین زبان که کلمات از ذکر او در
 محاسن سلطنت از لبت تو در چگونه ملاحظه نماید اما هر نفس نور باین
 چشمی که در هر مرتبه از مشاهدت تو چه در هر مرتبه است تو و چگونه استماع
 نماید باین طبع نور باین گوش که در هر مرتبه از تغذیه صابری است
 تو و چگونه در هر مرتبه نماید یعنی چه نوع تکلیف تو با این است که
 در هر مرتبه از هر مرتبه است و در هر مرتبه از هر مرتبه است
 که در هر مرتبه از هر مرتبه است و در هر مرتبه از هر مرتبه است

او می در امام نصر
 اهل دار این لبراق

۱۲۶
صفت و رفت تو که فرار گرفته بیا مرتب مویات همچا ز ایک و نوز
از صفت بر جوهر برترت و قدر از لغت بر نزه و نقد سوا که اختصار
صفت قدر تو کذب صورتت و تصحیح صفها از فضا بر سر تو
انگ محض تو در لغت منزه بر اصد طبع بر ما معرفت بنوع صفت
بحیث و مقرر شد بر اثر لغت منزه جز به غیر از الهم و صفت الاله عز و جل
شاکت و عزت العقول حق در کتب الهیه جماع با تا سر این لغت
و عجزند میگویند که در این صفت از تو در سلطان منزه و محض سلطان
فرما طبع این ذره فال را بر بوع لیس طاعت بر خود روشن تا چشمها
مرتب بد چنان صفت منزه با بایت بنوع از نور که نور خود شمس است سردی
عطا سر مادم از کاسها بر طاعت کافور عنایت نما از زمین
محبت میدا لطفت شکر را بر سر کرمیت فرما تا سر بر شوخ و ذرات
در حالت حضرت محبوبیت تو و منصف شو عقلمن در سبط
سلطان مجذوبیت تو همین که عا که کافور صرف ظهور در بوی تو نور
سر المودین بسید جدیدین زودند او میبایند و اجلس من لدین
طاعتت با بر بوع الاله الارب الفی و قدرت به نظر الهم
عمیه من لدین لغتت شجار شوق ایک فر حد بین صد در
را خذت لوفه محبتت بحاج مع قلوبهم هم لاد کالالا قطار یا و
در یا فی القرب المکاشفه یلعون خلق من نور این ذره و کار را

بقدرت کافر خود و بی پروایی با ادر سطح خود و بعد از هر روز بر او بلا آوردن
 می کشند و صفت آن بر بیان نیاید در وصفی است که در این کتب ذکر کرده اند
 بر ند و پریان تربیت می شود و هر دو فلک می کشند و بدین راه بلبلان
 و دیوار حرمت بخشدند و حقیقت بر ذلت جبر می شود و در شهر نقل شد تصدق
 طلا مد ما حکم و طوطی را اقا لافک حیدر می کشد و در اهتلا می کشد
 باران حرمت و جری است و بلا یا از افر و صفا ظاهر و تا بان تو در این
 ایام مقصد است و حقد است بر این بنده و تقدیرش می کشد و اول از شکران
 با حرمت و در وقت تربیت می کشد و در خراسانی غضب و در باب سلطنت
 و اکتفا است به آنها که از کربلا غایب و بخیر است و در هر روز که از اصد
 اید و این رسم که گفته اند چند آیه در آن است و هر یک بخواند
 صحرا صلال می شود و بر این بنده حرام می کشند و آنچه را بر فرار می کشند
 بعد از داشته اند تا اینکه حاجت می کشند تا نزلت می کشند و هر چه صفا بخورد
 این سنه از این در سیاه با هم بر اقبال ضعیف و طهارت صغیر در این
 هنگامه از شدت برودت امکان نگذارد و در اکثر
 بیخ و برون قدرت بر حرکت نیست بعضی از اطفال از صفا
 اجباب یا استسحق قریش می نمایند و بر سر غلبت یا س
 از وطن و دیار کناره استلیم ناله می کشند و در میان حرمت
 سر کوب می کشند و در صحرای حرمت راه را بر سر راه می کشند

امام طریقت
 از این راه

۳۳۳
 نیز جهت تو ایده و حسان قدیم تو در رسد ملک الحمد و حسن ملک
 و تصور لغت و ظهور است که از انک است که لا اله الا انت و انما
 کن من فضلک در انشا فرست میسر از هر چه بود تا ملک
 قاصد این نامه شکن را یک در از مولا بهیچو بارش شرفست
 و اینقا میسر یک حساب امرت یک پر از اعلا سد رفعت بادنه زده
 قصه عزت زول از زلف داشت چه توان بدو اگر چیا پار روح بر بران
 محبت بگردد اید و آنچه رشوکت نماید که در دل الهی جان مجنون
 کند صاف اگر کردند نه چون کند در کمال فضل است
 یوتیه من است و چون عطا و نقاب ز صهره در سر ما دشوم
 و بهر تمام مهر از سر آن بر دستم قور انور از جوایات
 و است کلمات بهر شید بیکه در جالب سکون مذکات و در
 از نقل منونفا گشت قصاصه صفا فلما افان قال ابرق
 بد این جانب بطور لایع هر لایع من وجه سلم البراق از هر خطه
 آن در این روح از شمال جان بوزید و جمیع جزا و عصار از فتوح
 طیبیه بخشید چنانکه که گوش لذت سست در یافت و بهر شرفانیت
 خب بهیچو شکر است و در آن شکر است و صدانوشید در آن
 در شکر لغت بگوشید و بیفر مجزبان و بیکه تیرتم زبان شرف
 تا مع در سلم

در تمام یک حکم را در کمال
 در تمام مسافرت "المضر"
 مکه

انور این دوره از
 حشر در در این
 یکبار رفت بر بیع در جم
 و صفت است که صهره از
 نظر آن در کتب
 ناچخته و تصنی است
 این در از گان لحن
 در طر سالها محبت مستد
 که کماله قاصد فضلک
 و تفسیر میوه ای که تبار
 که زمان دوره که در کتب
 کلام اشعاران ملک انام
 عرق بر استیاه است

از ضعیف الحیث و مرادین داده که ننگ و امکان چه نوشت هم زار
 تمید هم چو لایکیزه رسته بجز یک کس نیستند و در شکستید فید کرده
 قصه در در راه بر هم رسید با نوزاد فادوس نیست میدکشت که از نظر بوسه
 و سحر امد هم به مخالفت بدید که ملاطفت بریدر مکر که نصیحت تو رفت
 دارم با یک تیرا که رزار کز تر کز کز نشیده ایست است شطرت
 و دلیر و دوبارگاه ان الذین قالوا بئنا منکم استقامتین ان الله
 و دیگر بفرماید می استم که هم از این استم که بابت اطعمه و این
 سلوک لایق و در حقیقت من آنچه شرط بلایع با تو مکر که تو خواه که در سخن
 پند گیر و خواه ملال اگر چه زیارت جبریم است نفع و کردار او است و عقول
 و بیجا است لیس که محبت بدیع ذکر و قواعد قدیمه لایق و نوحه و بعد هر کرد
 فصلیه سخن غصه مجنون عشق تو منوع کرد که او این امر تو نیز شایسته
 بشنیدند هر هر برحق اندک مع و قیامت علیه الله و تبیة الایمان
 کس سر راه روز بصیحت شهر که مکان باید و دید از شومر که آن که
 امروز با سر روز چغت روز غیر و درخت نه غیر و زده است شنیدم
 براتر تجیبت و قدر کس بریز و قلند مکر کفست برده اید و یا بر اثر
 معارج بشنیدم شریف برده اید از این سیدان ستم که ستم است
 سلوک از چهار بلایه هم پیشتر شده مختصر مکر که در شومر در کفست معبر

و درین کرد که مصلحتی را چه عیاست است در چه مرتبت اول اگر کسی
 از طلب آن کجاست مقصود نیز متعلق بنفس است و لکن نفس را لقایه با نفس
 در این مرتبت و در اینجا نفس مجرب است نه مرتبه و در مقصد است
 نه مقصود و اگر در اول نیز نه مجرب است و لکن آن بعد از آن مجرب است
 جلال این سخن می نماید از نظر اوقات این مرتبه شش این چهار طیار در مرتبه
 یک شش تا بعد از چنانست که تمام این مرتبه و اینجا نفس مرتبه است
 در میفرماید و در خارج عالم و از اینجا بنظر تحقیق هر دو است این مرتبه است
 و دلالات پشیمانیت میفرماید که هر یک از این مرتبه است و در این
 مرتبه یکتا است لکن لاله الاله میسر در مرتبه است و لکن نفس در این
 مرتبه است و در این مرتبه است که میفرماید که هر یک از این مرتبه است
 بنفک الیه مرتبه است که هر یک از این مرتبه است و در این مرتبه است
 سخن همراه شدند و میرا ز گشتند تا رسیدند به طریقی از غلظت
 عارف تا نماند تو سرفه میفرماید بر این مرتبه و عالم سخن چون سخن
 براب محو گشته است همچون مانده با نماند و عارف که چون عیان بخوبی
 گفت یا بر او حکیم چون پادشاه است و در این مرتبه است و در این مرتبه است
 آنچه در مرتبه است و قولیه از خدا نموده یا از مطالب این مرتبه است
 مالک صحاف میفرماید بر این مرتبه است که هر یک از این مرتبه است
 در این مرتبه است و در این مرتبه است که هر یک از این مرتبه است

آرا که کفایت حکم مرمت از چهار جهت نمونند الا ان بذاتک
 نلتنا المثلثا من جند افکار الاله و اما الیه رجوع
 ذکر عاشقان از عا کمان بیت مجذوبند این سبب بر سلطه راجز
 طلوعت عشق با ستر لاند شده بنیفا سراسر شمع تنویر و وصف
 نما نهم با هر عا عشق ز بیجان و نذر او و نختار و دیوانه بر مطرب
 عشق این زندگت سماع بنده که بسند خداوند صدغ اینتر
 صرف محبت مطلقه و زلال محبت میجوید و در وصف این اصحاب
 میفرماید: الذین لا یستقون بالقادر و هم با مره عمیلون بنیفا
 نه سلطنت عقلا کفایت می نمایند و نه حکوم بفسر و چنانچه
 نیز از تیب عارض خود الحکیم الوصفا الیک قال الی یفکد شمر
 قال ایمن تو مرستند در وصف فقال ابا صد جلال ایستند
 و اولان جمال را با سیدان جلال در سبب محبت کشنده و معنایین
 این بیت مطلق نیستند و در کتب بنیفا جز نفی حضرت
 بر سبب زمینند و کمال الفاظ را محکم بنیفا در جمیع مملات
 استقامت سادند سر از پاشنا سنده دست از پافرق نهانند
 سراسر نفس را که سینه و ذناب است ایاب خوبند بیت
 ایلیوید و سبب حسن رو تو در فافه فلا صو طریق خانه خوار گشت
 عشق بنا صبر ای خراب که در بوجون در اسید یکبار در گرفت و در ا

تقدیر بقدر استعانت باطنی و باطنی کرده و عاقلان باشد و در هر مرتبه
 و در هر مرتبه سبقت در راه است و در میان آن سبقت شود و اول آن را
 با بساطت و بساطت و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 قرآن جانان و عاقلان از خدا از خدا تو عاقلان و اول آن را
 نمود و اول آن را عاقلان در میان است و اول آن را سبقت در هر مرتبه
 قطره و در هر مرتبه سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 چنانکه اول آن را عاقلان از خدا از خدا تو عاقلان و اول آن را
 طلعه مجربند و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 مایشاه و یکبار بر پست و اگر که در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 شرح این در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 و حصص خود باشند و حصص خود باشند زیرا که اینها در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 این است که سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 فرمودند و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 و اگر سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 با وجود این سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 حسب استسراف هر یک از طرف الخائف از ترس و ان استسراف الله عز وجل
 استسراف و اگر که سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه و سبقت در هر مرتبه
 ان استسراف من لم یحسب الله ان یجاء به من علی غیره من صافات استسراف

پارسی کو کراجه تا زین خوشتر است عشق ز غم و صد زبان دیگر است
 چه طبع است این فرد در مقامی که در عطا باشد نیک و شرف و لطف
 در تیر بلا آید نیک و شرفها که در اگر مخالف کم کتب نبوی است
 تا از خودی که از ما سخن است میسر دادم داشت بر خشنیدن بیشتر می بود
 و بیشتر چشمه مالید میزد لیک چکنیز که نه مال دارم و نه سلطان
 قضا چنین ایضا سر جوید آید در ایچ ملک قضا لطف است
 یوسف الحقاء کالاً وجدتها قریباً ان تم یجدتها بعد البور
 سوره نمی میرسد بویار همه با هم میرسد از برای صحت است
 باز که در از ان خمشرها الهام تا زین و آسمان خندان خود عقده
 روح دیده صد چند آن خود این محراب صحت و محبت است
 هم در این تیر در این است و موعود است و این میسر میسر باید الحقیقه محراب
 بین الحبت و الحیون این مقام صحت می شود و آنچه نیز در عطا می کرد
 اینست که حکیم است این کوی سوزاند لیر می چاک بار زو با چنان
 کلمه سخن چکنیز با بر من زیرا که این عالم هر است و منزه از است
 خلق جا این بیت بر طاش طاش با حکما فرسح بر ط
 الویس میسایند در رویت میفرمایند و بر نارق عدل نمکن باشد
 حکم میسر آید در هر سخن که بقدر اندازده او عطا میفرمایند و زبان
 این کا و در قربان عرش فوق عرش قدم کنند و چنان می

رفت بمکر و شکر و جاسر الذین لایرون فیها شمت ولا یرحموا و یرحمون
سمو کما بالارض اولیة تعاض بندار و تقاضت بخونیه زیرا که مفاصل
نه بیان اینست که اگر چه در سر آن در شان بدیع جلوه نماید یکش
بیشتر است اینست که در کیمیا میفرمایند لایستعمل شان در کیمیا
دیگر میفرمایند فلویس هم فرست آن و لکن عظمی الی الذی لیس من عظمه
و لکن یتغیر لونه اگر قدر برسد تا سر البسته این ایراد را میفرمایند
و بجهت بعضی از فطر است و الاض حیثیفا سما و اما انما لایستعمل
و کذا لکن زیرا که هم مملو است از طلا و لکن لایستعمل از
فنا و چنانکه در کیمیا است که از عظمه است که نورا الی الذین
چه لطیف است این ما از مذاب از بدست گرفته و چه درین است این
منظر ظهور از دست طلعت محموده در چه سیکوست این طلا در سرور
اگر از کسر کافور بهین شامل شده است و کما در وقت لذت و بهین
معرفتها و پیش ازین اتفاق مراد است و نیست که کما در کیمیا است
اینست زیرا که کسر این بیان در کیمیا در کیمیا است و در کیمیا
فد کیمیا در کیمیا است و کیمیا در کیمیا است و کیمیا در کیمیا است
کیمیا در کیمیا است و کیمیا در کیمیا است و کیمیا در کیمیا است
اینست که میفرمایند الفخر و فخر و دیگر ذکر شده است که کیمیا
العزیزه طایفه است و کیمیا در کیمیا است و کیمیا در کیمیا است

بنا بر آنکه در ده صف حکم گرفته و نشان بر منزل سلطان حکومت مینماید
 و شیطان بر بندگیان ریاست میکند و همیشه در اول قاره است
 قرال اسلام با جمیع این امور چگونه موزانند از عهد گذشته تا به امروز
 و مستطوره است لایقه عرض نماید بجان نود طالع من نه از نور سال است بلکه
 از نور و حوال است که بذلت بگردد ششده اگر چه شصت
 اعجاز گشته و بافتن بجز تصدق است لا کس بن الدین فقلوا حسیدکم
 امراتان را اجابت نمود و بجز بر زنون حضرت را اندازند طاعت که
 با هر چه حکم بر ایشان آورده مگر ششده اند خطا بر من معظلم را که معظلم باید
 من قاتر سلطان احمد جمیل که آیه سلطانا تو میخندد و بگوید در این جهان
 از خنده است که بهای معظرت است و کلام افندن ل نماید و هیچ ظلم
 بر کند تا آن موعده هم هیچ است ایستاد بر تقرب اسرار در منظر
 آنچه اسباب منسب است بر او چه امروز با کرده از دنیا فریاد میزند
 این نه و که عزالت گزیده بودند خود در غار فاسق فرزیده و از آنجا
 که خفته و در جبهه از غیر مرد خسته خالی است که ششده آفاق مشومن
 و باین از ظلم کردن حکایت نماید من بصیبتنا الا ما کنتم
 علیه توکلن و علی نه تملیتن و الا المومن کیف برار من وقت
 خستیا رخصه بودند که از خیار بعد و از ابرار حکایت میگویند

در این
 کتاب
 در
 تاریخ
 و
 جغرافیه
 و
 تاریخ
 و
 جغرافیه
 و
 تاریخ
 و
 جغرافیه

از...

از دست نرفت لغها قال هر کجا میز تو خون بر ناله ها. پای بر شد یقین از آ
اودا اقرار نامه و انا الیه راجعون

شرح مخلاق از فلان داد و با حکم شتان که در دریا حکم بدیع تلاق منبر بر باد
که کشیده هر بر بر طلاق فایس برایت بر تو رسد اگر ستر از هر و شتان
هر رمان از دو داد من جید و فاق میز نش بر هند او و اگر کشید بر شکر
از شفاق تا چند فرزند بر العباد مجنون اگر چه لغها هم رسد و شد
و لکن مسکنه بر الی الذی یفرج الباس و یقین میز بریدر بخوبی نش او
رفع هر ملامت کرد و در میان خود ظاهر او بر از زینت لانت که لغها
هر اعدا و انا الی الله و کفر نفس کما یفید آمو که که کفر کفر است
من شرف حفظ هر کجا نشیند شاکت بر حجاب جمیع سلاطین بر ستمی

در میان که شتان از لغها بر لغها نشیند
در شامه که در سخن از قناع لغاب زغ بر زینت و شایه هم مگر
بر زینت و زینت ساجم اش بر مدله که درین کس تر کشیده و فام
طلعت بقاد بر سر از بوشن یا رسیده و ابر قد رست از بر باد
لغها هر مصلح فراق یاریده و حوریات و ثاق سزار هم بر تلاق بر او در دنیا
و قد رست شفاق طلعت لغاق یا رسیده ^{نقص} چنان بر فرق زودت
و غیر بر چنان سر رسیدیم و ده هفت قد ستر کسها او در بر کوفت
و لغات است بر سر هر از زمین و فاکتند و فغان جیبی در لغها

خفاقت و غایت در حجاب فانیست که گشت اوران شجره طویلا
 بون صغیر ایام خود و عیضان سدره منظر از هم مرد و گشت ابر حمت ممنوع
 گشته و برین صلت مرفوع شده تمام غضب در کفرا آمد و در یک لحظه
 در میان عیون سنا از غر شریک بر نوبت و نغمه طلمای فرشتگان
 پیشتر از رخ شکر انعام طوطی صراحتی را از شکر فانی نغمه و صدقه جفا
 بلایق را از زلفه سرالای باز داشته مغز بر غیور به در سدره در سل
 از سب با ظهور نغمه و در کف صفت طوطی مجبور سل از غایت معمور
 گفته شمع حفا نسیمیا محمدرشته و در شب به سما باز گشته است اگر دیده
 سلطنت کلم خیرین در نقطه زلف جلال گشته و در زمین بعد بن نگین حشر
 عطش مستکن شده تیزر حرور سینه از باب سخوت در فزون
 آمده و بفرشته و صد درار باب غیرین در میان و ادی عشق را
 از صطلبه تو خیمه بیرون نموده و لیب شوق را از خزون استند
 باز گشته صد بقیه نقلی زینت گرفت و در نوره خدی معطوف گشت
 و در محبت مکتوب گشتند و همچنان داد و کفر مرشدان پیغمبر گشته
 باز سلطنت در دست حجابان عیال گرفتار آمده و در صفت مکان در دست
 برادر سب میوفاد و چاه شده جفده با بر بار است سر می گشتند و پر بار
 بیگانه می گشتند و هر چه اولیاد در زمان دیار یا فخر ساعدان شجر
 جرم او نیست گو باز است بس غیر خوب جرم در کف صفت شکر است

نور

ملا و سر آمد ز او غایب باشد که شسته و فراداد و شایسته و جوهری که شسته
 بسره از الریحون الرحیم لا یتأس من روحه این مایه نون نون محسوس است
 هفت شش عشق بر عطا کشت ما نوز اندر هر یک که چه هم کلک کلک
 نوز و دیگر ز مایه کشته برود هر صد بنده که آزاد کند این بنده
 و طاعت کجیف نمیداند که مگر کلک من معمار غیر مستعد اخصا و طاعت
 هر چه در آن حضرت عشق شوق کلک محض است و شکر که صرف که منجور
 خلق شکر کجیف و در بنوع حلقه شکر و ضعف در مدح و در مدح
 و در غیر این مطلق است لیکل است و لکن کلام بر زبان است فالاید
 کلمه لا یتکلم لکنه اباب ان طلیح و حسر علیها انظما میرود عرض
 میشود در شکر از سجا سما و کرم در راه کلک است نازل فرمودید
 و ظهور از انجا میرید و در جنت در جویات است است بنده دل و شیت نوری
 کردید و بر قلب است تاقان و در کشته و سر و کشت و بر سینه محزون
 نازل شد تا تا کرم بر آید که شند و چمن سجا است که این لفظ است که از
 بهشت لجه است که در دست کشتیم بهشتیم و یا این لفظ صبر را در شکر
 ظهور آمد که از سر جان کشته تیرگی جان پیوستیم چون در کشته
 شند بر با شکر و کشته این مظهر از کجاست که بر کفت نام و شکر
 تا بیان و با هم بذل کنیم بر پیام در دست دل زنده می شود مایه
 و فایز از بیان نفس میکند سبحان کلام در دست چون قاصد

نیافتن قائم شد مرد و مجد و بزایرت نامه که کشیدید من آنچه از آن به روید
 که در صدق تحمید مکنون شده بوجه شکست لحن قائل فیه را
 در مص تازه و جان سوخته را نور با اندازه بخشیدگان در مع اعدس
 نچها یلقت است در کوه لاند و للافرض کما لکر مرخصین کی است
 علم سر مدیه از سر گرفتند و شهد حرم غایه از چشمه دمان مجبور خوش بینها
 محرم لایق نایب سرتالیه اسیرین بر دست بر بازوت باله از فرشته
 بنوش با طاعتی در ابرو ط نماید و در ایستاد که در کوه است
 شاید چه پیشه استاقان از پرتو نور صفت جمله منور کرد و عین
 مجد و بان از عین انفضال سلطنت جلال روشن شود و اگر چه کجاست
 مطبوع طلوع بلند اختر و خاطر شهاب است حضرت حق بخواند قیلا و لیکن
 چون ما را عذر زبانت است به سوار در کوه غور است در انفعول که در آن
 مقهور در مرتبه محبت و مقامات میگویند باین در مرتبه کفایت آن
 ترغیب بود عشاق نشانه بخلق ترشعوا و توغایب رفیقا به در کجاست
 و در هر کس که سجده بعبود تو میطلبد فانی بجانه و مقصود از کعبه و تخته
 تو سرتو مقصود تو کعبه و تخته بچانه بفریاد دست این تکریم به او
 ازین مرگ و این کافران مرعای جرم نمیدانند شایسته که در از اول نظر
 او آنگاه انانده و سینه نامه که بسلام اراده بفرستد و انانیه در محبت
 این عبد عین که در ارض خزن با کشیده و آنچه از خزن مشرب شده

و انانیه

۱۴۶
و از هموار کردن اقطار هم با بار دیده و از ساسا ستر اغیا شغری بر او کینه
بار از حزن ندیکه شمسار او بر که بشماست آنچه در وصایا بقا برین
ستدر کشته سیمه داردید و از کشتن شحات ظفر این سیمه حرمت است
بازماندند و از جذا بنفین در وقت لایله از گردید و آنچه از بدیع جوی
نغضات کشته بعد از سینه کشت و بر چه نظر از دلطایف لغت
مسیح میگرد و بفرموده کشته پس در کتب معروضه همتا بر سر
عمر مسیح مستقیم شد و بعد بر طاعون سلطان کشت سرج
گردید که عظمی است کاوب قرار از دست ساقا تو سید کشته
و ما و سیر کوه از دست طاعون در انچه سید سید سینه
در شایسته حیات لاصابع نداردید و از مضمین محسوس گردید بحال
قدر هر چند کشته شد بعد از کشته ساراید هر چه در سنا سنا
عما و یکبار سنا کشته سید یک سنا سنا این بعد از عمر حزن
که از قیام عظمی است از آنچه در مولات عا و از اول است سینه
تا نفس سینه و از غرض تن خارج شده هر کله کشته سید در مایه
و از کوه کرد و این بنده با جمیع طاعت در شینید و گوید که عظمی از آن
در ملک است هر شده آلا نمیکند و گوید که از طاعت قدس و وجهات
است که هر کینه در حیات سینه زیرا که قدر از دست این عبد حزن
بریند از هر چه در حضرتان شود و سینه کشته است این بیت در مقام

این سردار هستند و فرزندان چون خادمی بر در گذشتند و از غار حرم
 منت بردگشاید در هر روز هم نشو و در این باب لطیف که لطیف از درای
 نوزاد است طاعت کرده و وقت خود بجای آن سینه برهنه است و مجلس
 معطر نموده و نموده بر سر آن خوشان بادیه بر سر سر کشته
 بقدر شوق و دل و جزق و طراحت معطر و نفع و روح القدس از غلظت خود در این
 گرفت و روح الا بین با جناح سبحان در پریدن آمد سینه حاجت خیر شده
 که هر نوزادین همی سینه کبیر شود و عجز نماید در شاه دانه زنجیر خیر شده
 و نصیب بر او از کبیر بود و اندوخت که شکران و هم طهارت العود این است
 جان از کبیر ایبروت کوه در کمانه الیه رجعت

سبب ~~در این باب~~ ^{مستوفی با بیشتر}
 شکر کس که در اول دنیا استند برین فدا کردیم و بیستفای امید و بکفر و کفر
 فدا دهیم و بخرن تسلیم در ضا دار و دو آنچه سطر شده منظر گشت و هر چه
 مذکور آید صحیح و درست و لیکن همان که در جزیره و صحرا مان هر چه مقرر از بار و اندازند
 در قضا استرا بخوبید از کبیر استیم بر زنده و از نه تنهیم سینه رضای
 در سینه هر چه بنده و قضا هر چه بر سینه لطفه الامان بندید بنایند
 زهر لیا سینه چون ارجح است بنده و کشته سینه چون شکر روح
 کشته لاجرم عیاش است در صحرا اما لایب مهلک است و درت بر خند
 و در بادیه با سینه سببان فشا چالاک در درضا برده شده و عزم

بجز حدیثه
 در بیای کوش
 ۱۴۷-۱۵۱
 حمد و سجده دارد

جان نماند چش از عالم بر بسته اند و بجهاد و استقامت از هر چه
مقصود ندارند و جز وصال کمال نمیجویند بهر دو کله پرواز نمایند
بجناح و در طیاران کنند زرشان مشهوری از عمر پر مشهور
تر است و تیریز از شیر از عقب تر زنده دل باید در نبردند
نماند در نبرد صید جان نشان ز دست قاتل باید بکوسید و در قفس
کنان این کوه در دست چه نمیکوستان عیبت و چه تلخ است
این وقت در دو پنج سوز سر جان نماند در دگر و فاعلم
سماج فغانه کردن بزخم تیر تیغ بید و تیغ بار ایتام شش
مشاقیم رسید و اسیر بخونیم و بی قصار جان محتاجیم از نام هر از
و از هر چه فرادست در کنار خشت یا رنگینیم و در بغ غیاظ از این
بد عالم را اطلاع بسیم تا در کوه کوه قدس روح پرور کنیم و در سایه
مشجر انس ایشان سازیم بهیستهای مقامات حبه مسته کردیم و از
عمر ما خوشتر و ما شتر بنوشیم و بسته این دولت نیز اول را از دست
ندیمیم در این صفت میثاکر از اذاعت گذاریم و اگر در توبه
مستور شویم از حقیقت بر ال با بر سر بر ابریم این صحی با
بلافا کند و این سفر را قدر نماید و این درجه را پرده حجاب نشود
با معلوم است با ایام دشمن و خوار و خارج علم اختلاف است
و بکمال جد در دفع این فقر اگر بسته اند لبسته بقانون عاقلان

تتمت

است از منزه و ازین ارض بگذارد و درین خرازها کرد و لیکن بعبادت
 الهی و تائید اوست و اینست تا چون شکرش قوی و چون قمر لایح بر
 سندان کنان کشید و در بطن طبع جاسر ماهی منور از نظر
 کشر چه پروا دارد و در وقت قدر از تبارق نظر هر چه اندیشه نماید با آن
 ذمه است و کشر از لایحی نغمه بسیار بلند داند و گویا است تا شناسنا
 شناسد با در ایام قریب و ناظر باشد به اینها و تشریح نماید و صفا
 چه نازل شد تا چون روح خفیف شود و چون نفس از قفون بر آید
 در نهایت اندازد و در شب سلاطین بر قدر نازل شد و این آید و در
 و آن که یکایک اعراض از آن است طاعت فایده نفع از لایح او سنان
 بر از چشم باید بخون کرد و صدقه زار جان باید تا ناله زول بر آید و چنان
 در جاسر دیگر میفرماید از نیکو کرد الذین کفروا التبتکرا و التفتکرا و
 یخترتک و یملکون و یملکون و یملکون و یملکون و یملکون و یملکون و یملکون
 مبداء الوارثه نازل شد بسیار ملاحتله فرمایند تا بر عینه ارسیده
 و واقف شدید اگر چشم بصیرت نام از لایح همین حکم سر این عبد در
 همه کجا فرموده که با بطنین بعد از مولود بلا یا چون شمشیر روشن و پیر
 شاد عشق و در سخن ستر و حجاب و عورتش و چون ناعزق و فرزندیم
 لیکن میفایده جمیع مویون مجرب است و همه که شفا رسد و در وادی
 غفلت میسر میمانند و در بادیه سلاست شکر میکنید و پیغمبر برین

عن عده واما بر غیر علی کون معلوم اینجا بر آن شد که یا از کتفین ان
 ارض اشغاد بنحرف دنیا است و از جامه غیر نصیب باشد و از این
 عدل و انصاف بهره ایشان در لحظه این بندگی پندیده در مجموع
 در عترت زینت است قلب بر داشته و چون ظلمت ان کفر شد فطرتا
 لغرض این کفر کتب است که در الحاد و الحرف و بعضی از کتب که
 در همین روزها نوشته شده و بعضی از کتبات از کتب ان شیخیان بوده
 و ان شخص این روزها بطهران فرستاد و فرستاد و کتبا در دست آنچه
 در دل دارد از کتب روزمره مستحق پیدا و در این روزها همه کتب
 معلوم بود و در این کتب از کتب و محققان ازین بنده اگر کتب
 از کتب ان لایعز بن علمین است که در دست است و در دست است
 بکدام شیخ است که در کتب است که در این بنده که در کتب است
 حسته هم و فطرت گرفته هم در از است و بجهت بسته هم و تنها
 نشسته هم این حسد از خداست شده این بنین از الجا بود
 کتب معلوم نیست با آن خبر برند که در ان حسد نمایند اگر چه
 سالکند این نصیرت کتب است که در دست است که در دست است
 ندارد و غدر در دل گرفته هم سجده او که استم و بعد عمل است
 بعد از کتب ان مفاد است ان شاید از همین کتب است و از ان
 غضب الهم در ذوق زیرا هم حاله عقد در میان است و از ان کتب است

اخرا باید بجزایر غلات نماید بر هر سطحی که تا پیش آن میبین کرد و انوقت
 حکم جاری کنند و بعضی وقتها نیز این گوناگونی است و بعضی وقتها
 اینها را میبندند تا زمان ماز سیده نفوس را بر ماقدرت تربیت
 و چون وقت آمد جان شتاق و طلبش تقدیر با برودند تا شیرینا
 له و ان الله جودون ان میخبر که الله فلا فایس که ان میزند لکن ذالقدر
 بعد از آنکه و سلامه

بسم الله الرحمن الرحیم
 این باب اول در بیان سیرت و عقاید و احکام و حکمیه است که علمیه در پیش
 قرار داده و بعد با نفس و روح از نفس و نفس و هر چه بر او منتهی شده
 تا قایل این دو بعد میبندد بر نفس و بانیته شده که بر او نور انوار
 است و نظیر تا از نعمت و شوق و تقصیر میان آن در ارض او شده
 و بعد از تقصیر تقصیر شده تا قایل تر و روح و مزاج گردد یعنی کبریت
 بسوزان تا شتر لایم در آن تعیین طبع حکما است تا ارض کبریت
 خارج شده و بعد در این ماره طبع حاد نور نیز بر این ارض ظلمت تسلط
 میسازد تا در نقطه ورود سیرت این ارض نماید و تمام است
 ظاهر شده باشد بعد قدر از این آب بر ارض مظهر است این
 در تعیین طبع که بر کداز و مکرر کن تا این ما که کبریت ارض میترسند
 شده پس قدر از این ما بر زمین تجدید است و یکین است یا کبریت بیشتر

میخورد از این ارض مشمع شود در وقت اسیر قریب است در
 خود ملاحظه اول را بر ارض کبریت مسلط نماید مگر در یک تان این
 اهر اینچاقه نیست در این ارض باقرمانده حد نماید سیکه در از بعض
 در ارض باقرمانده در وقت ارکان حجره روم و فوسفور است
 میباشد و باشد در اینجا سه توفیق حضرت با در این صنعت
 اشکار و هوید است قدر ازین حادثه فوایدین بنیاست برای
 ارض مظهر سلطین نام تان ما اهر این فضا ما خود از در وقت
 حد نماید و برهتو گرداند بعضی ارض کبریت با ما اهر بختند بعد از شمش
 بعد این ارض مشمع لچند صفا در حد کند اما آنها در مشمع
 اول مقصود است در صفا خود این رتبه نام اسیر قریب و بعد
 خود در این مظهر مذکور را در این اهر قریب این ارض مشمع مود خود
 اسیر قریب تمام میزند و این باب از اهر مظهر قریب مظهر فقه
 مظهر الغایه اهر مظهر دیگر بدین اهر مظهر اهل این صنعت روم
 و حسب مخالف رومیزان نموده بدین شده تر و ملاحظه نماید از این
 کرد و این بنای است و هر که بمقتضی رسند این کار در این علم
 از هر اهر بسیار حکما است در روم حسب غیر قابل نشود و حسب روم
 غیر ملاحظه نماید اگر مظهر اول در آن مظهر ملاحظه نماید
 و بعضی مظهر اول مظهر گفته اند ما خود از خاص کبریت زیرا در وقت

باج جاسن لانه مشه است که نبات و حجر و حیرت و طلا و بر این همگی را
 از عا صغیر است و لیکن باطن این عا را عا الکبیر و عا کبیر و عا کبیر و عا کبیر
 است که بعد از عا کبیر از ارض ظاهر شود و با ارض جوی سیما بدکس از ارض جزئی
 انبات میشود که با ارض کبیر است و این است که در سر ارض کبیر است
 یک مزار از ریزش بسیار که میسر نماید و در جمیع سر ارض این مزار است
 ان پاره بر بد آنکه خداوند تبارک و تعالی خلق نمود از ارض الزما و خلق نمود مشهور
 تا اشرق نمود بر ارض کبیر و در وقت صبح و عصر و شب در ارض کبیر
 بجگه است و بالذات ارض کبیر در ارض کبیر است و در ارض کبیر است و در ارض کبیر
 فرستاده است تا بار در ارض تا آید از ارض کبیر و ارض کبیر و ارض کبیر
 بد آنکه در کبیر در این حال مذکور است که باید با عا کبیر است
 اما می پذیرد و لیکن ارض کبیر در ارض کبیر است و در ارض کبیر است
 دو پنج و برین است است باج ذکر استلال ندارد و اگر نبود بر این
 بد باج و سبیدیدید عا کبیر و کبیر در جمیع کن ارض کبیر است و در ارض کبیر
 و جب و انزال عا کبیر است که در ارض کبیر است و در ارض کبیر است
 تا از نسخ و سلاطین و ارض کبیر است که در ارض کبیر است و در ارض کبیر است
 خودی بر نماید این ارض کبیر است که در ارض کبیر است و در ارض کبیر است
 فرزند و کبیر که بعد از جمیع ده اینها را از ارض کبیر است و در ارض کبیر است
 نه بند که اگر کرد از جمیع ارض کبیر است و بعد در ارض کبیر است و در ارض کبیر است

یابند و متحدند اما حق یقین که هرگز منقصان ندارند و جدا نکردند الیه
 بنام تیریدر حیدرناست تمام حسابی و حسابی و حسابی و حسابی و حسابی
 بعد از این دو معنی است و در هر یک از آنها بعضی دیگر از الی صبیح و غیر
 و بعد باید در اینجا هم حال است الا ان است و بعد در هر وقت قیامت است
 در هر تیره تمام است و این است از سبب و سبب و سبب و سبب و سبب و سبب
 طبیعت است که بتولها عنقه است و در این است که بر و عنایت
 عظمی است که سبقت گرفت با احدی از آن مصلحتین و نه از آن مصلحتین
 از این است که از این و حدیثی است که در آن است که این است که
 و الا ان است که در این است که در این است که در این است که
 قدرش محزون خواهد بود بر این است که در این است که در این است که
 حکمت در این است که در این است که در این است که در این است که
 و صبیح است که در این است که در این است که در این است که
 همگامی بون یا فخر جلوه و ظهور می نماید و مصلحت است که در این است که
 یعنی نافذ و طایر و صانع است و صبیح است که در این است که
 اگر کس است که در این است که در این است که در این است که
 از او را عبادت که مرفوع شده اند باین نتیجه که در این است که در این است که
 و شرف و افتخار در این است که در این است که در این است که
 شده اند چنان است که در این است که در این است که در این است که

ار

درست و قصه و قصه و قصه و قصه است و عظمی که در این صفت است
 از خاص و در باب بیان قرار میماند و اما قصه کبریت و لغزش
 بیاض زردیخ زین است و تقیه و صلا و مزاج نداشت در این است
 تمامه و در بیان که ذکر شد اما معدن این از آب و این در روم
 اقله است از خلاصه طمان و جوهر بنفشه از قد معلوم می شود چنانچه
 در معلوم شده است اما در زین و کبریت است و لیکن زین و کبریت
 عاقله و زین و کبریت با این است که آب از مزاج و الماش که
 همان زین و کبریت است که جمیع این را اهل علمه بنفشه میگویند
 است که از آن محروم شده باشد این است که از این طاعت
 نامت ناله و غنایات در با تو مقصود است این در کرب است
 اما عاقله و کبریت و غیره که با این مزاج گیرند و مفاصل است
 که با عاقله و کبریت و مزاج گیرند و دیگر به نفس بقدر
 نظر خود را در کبریت و دیگر از علمه مزاج که جمع علی است
 در و کبریت از کبریت و کبریت که در این کبریت
 نموده اند جمیع این نظر و ظاهر و شرط است تحت تیاج مزاج
 ظاهره ندارد و چنان بدان که آنچه ذکر شده از اصدافند شده
 بر که حکمت بخواند هم و تدبیر بنفشه هم بکار از لطیفه روح
 عاقله شده است چون ذکر بیان با اینها هم در کبریت است

میسباید در ذکر مختلفه که در کتب مذکور ملاحظه است تا به مرتبه
 او در کتب فاضله و دیگر کتب و نیز از بر ارتقا می نماید پس بداند که حد این مرتبه
 در علم کلام و شریعت است همان زمین و کبریت است پس با حکمت است
 و با سبب آنکه در کتب تالطیفه هر سوره مانده از لفظ و محفوظه
 کرد در از غیر تا هر نام هر مرتبه در سر از الهیه و عارف می دان حکمت
 صمد انیزه نشود شد زمین و کبریت و سواد و روح و جسم و ذکر و شکر
 زمین شکر و غیر زمین و ماء و نفس و جسم و روح و سواد و باطن
 سواد و باطن و جسم این سبب است نامیده و نفس مخصوص است با سواد و جسم
 و عجز نامیده اند پس بر سر از او فهمیده اند و نام افند نموده اند
 و او را زمین شکر و ماء کبریت و ماء حاد و ماء تعقیف و ماء است
 و لکن بعد از او و عناصر مخلوق و ماء الله و الحمد و الحمد و بعد از او و اول
 است پس نامیده اند و چون تقطیر است نسبت است پس می بیند اول را
 که در شجره زمین اخذ شده و در بر سفار نموده و تعقیف که در آن است
 تا مرشد او را تا به کفته و او است کفیه در کفتر از او و همچنین است
 او با سبب اول که می نامیده شده مثل صاع و کفتر و کفتر است که در سواد و
 و تعقیف است و کفتر و کفتر است و کفتر و زمین و کفتر و کفتر
 و بعد از این است و لغو ذکر شده بلکه در مرتبه هر نام مرتبه است
 حالت اول است شکر که داشته و در سر معین داشته اند مثل اول و کفتر

وما بسيفته وما هو غير بسيفته فقال عليه السلام ان بسيفته من العالمين
 الاربعة التي فيها علم الكبر ويقال ان مبرور مع بكلمة قال انه كان فقيرا
 مما هو فقال كلامه انفسه ليس بين السرخ وبين الكلمة وذلك ان قال من
 يكن لسيف فليس بسيفه بل يزد على ذلك وقد لا بذلك بل ينسب اليه
 حيث ذكر في قولهم الروح الذي يخرج من السرخ وهو قال حقا ليقول لا شك فيه
 ان الاله من الاسفند والاسفند الاله على اليمين واهم كما كان الاشياء
 كلها من وجه ابوه الشمس والشمس قال اللطيف الكرم من العليق في الزواجر
 بقوة ليقول يصعد الارض الى السماء ثم ينزل فيكون سطح على الارض
 والاله والاسفند من علم ان به تبارك وتعالى اخذ حفظ شعبة الظلم
 اراد احدكما ان يترجمه في العلم والنظا انما يكون من نقطة اذا
 حركتها فانهم بالتقدير في العلم بان الله خلق الاشياء كلها من اجزاء الاربع
 التي هي النار والهواء والارض والماء خرجت الاسطقس من الاربع
 العنبر القديمة التي هي الحرارة والبرودة والرطوبة واليبوسة فلما تزاوجت
 صارت من ذلك النار جزوان حرارة ويبوسة ومن الماء جزوان برودة
 ورطوبة ومن الارض جزوان برودة ويبوسة ومن الهواء جزوان حرارة
 وبرودة ثم خلق سبحانه وما من ذلك العالم العلوي والسفلي فاعتبرت
 على يده وجعل في الافلاك التي هي في السموات والارض سموات وجبر
 الله على كل شيء الامر والالان فانه زاد في خلقه ان الله

وخلق الله سبحانه وخلق الماء على الاجزاء التي يكون الماء فيها والابون لا يستغلا
 لان الغالبين ان روال الماء والمنفصلين الارض والهواء فاعلموا على ما علمتم
 فاما ما علمت من طب لينة الاخرة النيران والاشربة الماء العذب وهو الذي
 الى الصلابة طرية لطيفة فاعرف من القيت عليك السابقين العظميين عملاً
 وخلق وذكركم كل ما يكون مما جاء به رسالنا من يدان اسلاكه ان
 على كل من سلك جوارنا سيدة الله بدو وجه اول كوكب من اروع وجهه
 لهذا الجوارنا سيدة الله بدو وجهه كوكب من اروع وجهه من سلكه
 ودين من سلكه كوكب من اروع وجهه كوكب من اروع وجهه من سلكه
 فيرا ان اشياء ثلاثة وعضو ثلاثة ورجل الكمان اين كعظم من وبعيد ان
 ظهره را كان او در حاله بعد بر شرفه واما اطلاق اسم محمد بر اين شرف
 ان يكون حقيقة روحه وادب وادب وادب حد يدركه احد من جوارنا
 اين كل قويم من سلكه بقدرت روحه وادب وادب وادب حد يدركه احد من جوارنا
 ديكر فانه من سلكه وادب وادب وادب حد يدركه احد من جوارنا
 باين سلكه هر كس يدركه رزق الله من انذاره من باحسان ذكر نعمه على اين
 وقت وفضلها من سلكه وادب وادب وادب حد يدركه احد من جوارنا
 الاله وادب وادب وادب حد يدركه احد من جوارنا
 من سلكه وادب وادب وادب حد يدركه احد من جوارنا
 وبعون من سلكه وادب وادب وادب حد يدركه احد من جوارنا

در حقیقت این است
 ان جوارنا

او جوارنا

فانصا او هم بیان دیگر در این علم که نسبتا بر ما شرف و غنیه این در کتاب
 در میان عمال ناظم در این حقیقت به وجهی مخصوصه و نقطه محمود و سیر که از
 صمدی چنان که ارض کبریت مطهر فیض است یعنی در حالتی که صادق این
 باشد که نسبت به سوره تیره که در او نماز و بعد تصحیه عمرا از نفس مطهر باشد
 یعنی در این مطهر با کله تربیت شده و مقام درین لاکجرتن رسیدن باشد
 و صادق الحقیقت باشد مزاج و غیر حد گذارتا حاصل شود و دیگر نیز از ارض
 بنام نمانده باشد مگر محلول شده باشد در تریقت علم تا سر
 و این در مقام قلید با تنها رسد از ظاهر غیر المعترف البسیان پیش
 الا یقین فنسکت لکنون ^{بمطهر} بالعموده الوثقر الحیط الذرر الا لای
 و الحدیث الحکم الاذ لکنون الذی هم شمس بود این جوهر کعبه ازین عمود
 بصمد نیز و کون قیمن این استخوان و بعد بدانکه این علم با همی شرف است
 و علوان متعلق بعالم طبیعت است اگر کس عوالم طبیعت را بداند
 نماید چگونه علم با و را و طبیعت را که او در کسین نماید و با اینهمه شرف
 خود را عالم رسد نند در کسین استخوان لکنون فیما لا الشیرون و بعد
 از مرتبه قلید و تنسیا و تقصید و بیان چیست شرف نامی تر در این تقصید
 که عظیم تر در غیر نیست نماید از آنچه در کتاب است ^{مقصود} و این حقیقت
 از کمال و شرف لباس و با محتاج این و لیکن با محتاج و بعضی از
 کلا باشد از قدر زیر از عجیب دلایلی نظیر این و غنا بسیار در این امر را

الطریق

طریق آنرا از کسب و کلام من فرستادم الاضغ غرض از آنست که در این کتب
 و لطیفه که بر او حرف هم در آنست و مقامات القرب من کلمه لیسوا این
 وصیت این عبد اگر چه مشغول این امر است این مایه نمیناید تا
 تا و صلوات یا ایها الملا آمین و الحمد لله رب العالمین

اولیای عالم الاکبر

بجز تبرید و ساز و نقد ایس سلطان بدیع قیوم علیه السلام است که
 از در شجاعت و شجاعت و کرمیت خود بر یار میجوید و کلمات
 ممکن آنرا از دلک عدمه و نیز بجز شجاعت و کرمیت خود و با شجاعت
 قدرت و ولایت نفیض آنرا بر جلاله و حرکت و سلایق شکست مید
 و بر ایس لطیف معلوم است که آنرا در بدایع عالم انوار است و آنده
 منزه خود و نقایس طراز مجرد است که آنرا از فن حکایت تشرف و در
 ساخت تا جمیع مخلوقات از انق سمیرت عالیات ارض مرآت
 شهادت کند بر سیکر است که سکنا جوی در عرش ممکن است و او
 یک مخصی بر یار میجوید که نیز در است از سر مقدس و از هر صفت
 ساز و نقد است که نیز در است و از هر صفت مجرد است که
 و عدت خود بر عرش نفیض جلال است بلکه عرش بر کمر است
 سکن و بعد طایر رفت که بر کمر خود است و مقام عرش عظیم در
 نزد سر بر جلاله و عظم و عظمی و عظمی تا آنکه قریب جلال و عظمی

امضا بر مشرف رضا که ملک سلیمان بن عظیم عظمی است از پدر سید است و از دست
 ابن ناریست این کتاب را که در کتب مشرفی است در غیر آنکه اگر کسی که او را نامی
 بکند این مشرفی است که طراحد در آن مضمین کند شش تیرچه نقطه با طعنه است
 من غیر آن مشرفی است که در آن مضمین است غیر این که غیره الا بخار در آن بفرجه الا
 و آن بیخ یک طعنه است که بر سرشده المومنین و البصیر است که سینه در آن
 عقده المفسدین مضمین است و مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 و این مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 از این مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 بشنید که از امر او از کینزات فلاخند و جوی که بی طعنه است که در آن مضمین است
 مستقامت است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 شش ساله فرود گیرد و بعد بر خیا مضمین است و در آن مضمین است که در آن مضمین است
 که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 بشنید که از آنکه مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 از آنکه از این مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 و طعنه است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 بیست و نه مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است
 مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است که در آن مضمین است

از پیشرفت این سیره متضاعف شود که آنست بر حضرت اله از شرف جان
 و تقوی از شرف سال شکر مجرب بر این است عمره بردارید و نیت جاودان
 اخذ نماید نیت حیات این موقوف است سرمد قدر این ایام را بر بند
 همیشه طلعت اینها بر نیت سینه الجبال فی فصل النعال نیت چند فقره خوان
 و بقدر توان پس نیت بر حضرت جبار است و جبار است بر نیت بر نیت
 نیت بر نیت است سر نماید از رضا بر نیت نیت نیت و آرد هر دو نیت
 از نیت این عهد نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 عفویت بر این و عفویت بر نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 طه تبارک نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 و نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 این نیت از خوف نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 و این نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 و نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 و نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 و نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 غیر نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت

و نیت نیت

و چه ذکر است از آن مرد و در شش تن و کما است و غیره و مفقود است و حجت است که بعضی
 و چه میقات است از برای هر ملک در نزد مالک یا از برای مالکین و غیره یا از برای مالکین
 است و تفصیلاً از آنچه ذکر شد و در اینجا مفقود است و در اینجا است
 نفعاً و لامشراً و لاجتماعاً لا نشتر را که هر قسماً قدر است ایسر میرد و در نزد فای
 سبب خفیه زیرا که مالک در ارض صحیحند و ارض در قسماً بقدر مقدار خود
 و الا در غیرها بقسماً بقدر العینه و هر چه در سبب است و در اینجا است
 چه طریقت است این به طور از راه سسرور و چه بدین است این هر طهور از
 طلعه مجوز و چه طبع است این فضا بهر آنچه خود را و چه دقیق است این مذکور
 از وجهه میثاقاً تا آنچه در سبب است و کلاً در سبب مذکور و کینه و غیره و قسماً
 و حسب آنچه در سبب کرده و بعد حدود و سبب است که در سبب است و در سبب است
 غیر است و ایضا از کما علی زیرا که آنچه از مرتب علم است و در سبب است
 نفس معلوم است و معلوم است از سبب است و او را در سبب است و با کما
 در کما است و در سبب است که سبب است که سبب است که سبب است که سبب است
 و با کما است که در سبب است که سبب است که سبب است که سبب است که سبب است
 قسماً است که در سبب است که سبب است که سبب است که سبب است که سبب است
 غیر است که در سبب است که سبب است که سبب است که سبب است که سبب است
 سنا این علیه که در سبب است که سبب است که سبب است که سبب است که سبب است
 و در سبب است که سبب است که سبب است که سبب است که سبب است که سبب است

آنگاه که عابد است و در نماز و تلاوت عبادت است و او ایستاد ان چه می خواهد
 انفقین همین آن که در این باب گفته است که در سلطنت هر دو در این
 کون کون است و در غزای سست و خردن کس نیست و برانند در چه این است
 و در آنکه هر دو بار را از اوصاف کون فقط ملک السماء و ترالاب ازین سخن
 عظیم و تقصیر درین است و آنچه از این است که در این سخن و تعزیر است
 ازین سخن است بعد از آنکه در این سخن است که در این سخن است
 بیاست بدیع سخن و چون در این سخن است که در این سخن است
 نیندند ما سیم در این سخن است که در این سخن است
 با او که از این سخن است که در این سخن است
 العالمین از این سخن است که در این سخن است
 الشاه العالمین است و چون بان لایزال که در این سخن است
 گوید با خداوند این باشد و کون با این سخن است
 کن بیدار است و بسیار است که در این سخن است
 بسیار از این سخن است که در این سخن است
 باید سخن و در این سخن است که در این سخن است
 عزت و جود است همین که در این سخن است
 آن که در این سخن است که در این سخن است
 عبادات

القید فی تصدیق و
 ان

فلا عار غلو و كفت و عالمه ساقدر معبدت جميع ذلار و هو بيان
 باعاطه اسناد صفان اعظم منوه و فلكا تير ستر اقدس بل مقتد يقدرو
 در ملكوت شينت سخطا صفا در ادر مخر في سحر و فلكا عطف صفات ميم بقدر
 بمبارك اسناد مقتدي سحر بقدر جابر ساقدر سحر و بعد بار اده اطلاقه
 زمانه الكلاب جاره ظهور و در خصه منت دار اسير كذا شت و لكن مقتدي

عزير
 فنبجا القدر العزير من بين يدين و سكر فزاد كسحبه ليه اجدوا كن من جبر
 ولا فزاد من سخطا صفا در ادر مخر في سحر و فلكا عطف صفات ميم بقدر
 طلعتا سلك حنيد نصيبا به انلا و در سكر الذي من سحر في الموهوبت و سباب
 اطرا و در سكر الذي من سحر في الموهوبت و سباب
 بالمسحبه و كذا فزاد فيك الترتيب به فله المطهرت بان
 سقاين سبطنتا سقاين اطلعتا سقاين سقاين سقاين
 قد عزير و النطنين اقرص صلا احد سكر سيدك كذا من العزير و العزير
 و جبروت العزير اسناد و ان سقاين سقاين سقاين سقاين
 و ان سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين
 و استصا و بالان سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين
 و ان سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين
 الا سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين سقاين

ایسته نزد بخیر انکار ان عاشقان کعبه جان در دره صحرای جان
 باخته اند روز سینه اش از کمان داده اند اسب محمد و محمد بنیت زیرا
 و منبر علم غفار شد هرگز نقدین چنین بودر ننایند و انبیا هم
 که در در عهد و عصر بود چون مرده هر کار شب با نکل بر خلاف عقاید خود دیدند
 گفتند ای که جزون دادند نقدین نمودند از همه گذشته محبت اگر کس بر
 محبت خود اندر سر شکیست او در شکی ملامت شکایت بطرف نبردند
 توبه خود او را بجز این نیست شامش شده والا همچنان شمشیر جان
 نماند و نماند محبت هم سید تر شفاع از نور شید منوع شود و ما از کبر
 هر زمانه ایانندید از طریق احوال سراج چگونه جان میدو احمد شنید که
 بیایان است از هر دو حال از شیطان است که گشته اند و غنای بسیار
 رضوان مغربلا از طغیانند و در منوع میمانند نالایان کشتی ز کبر
 ش که چرا غم جانان ندارد شاد چرا و همه این سخنها بر آن شده کن
 سه چند نوشته از آن است آمد و اظهار اشتیاق نمود بوفد و از آنجا
 اذن داده اند که هر کس غم که بخواهد در هر چه باشد ممنوع است و در وقت
 ممنوع نبود شده و این حکم خلاف مزاج بعضی اتفاق افتاد و الله اعلم
 بصالح من یعمله و حالش با جمیع ناس که منوع نماند ابد اعربت
 این سخن تا نیت سجد او حق نمودند و اندک نوبت لعن لعین خدا را در هر
 معین انقلاب میدید و ناصر جز او نمودن استیم که کار شهید ۱۵۲

این شتر از خنیا سلطان بسوزد و لکن در پیشگاه جان و بس میر چمن
 ازین همان موقوف و ممنوع است با حقه اولو البصیاد و وقت در این
 که تیر زباله با سفته ان تقاضا تراید و مطبوع تر باشد و قوه قهر اول را
 قدرة کما یحیئذ و قدر بصیرت و تقابل چیزاید و شاید که این کون
 بر طهور کعبه و این سینه از پادشاه شرف باشد و یا این تو سنج و طغی
 لقیس سنج نماید و یا این خنجر را قوت تک باشد و آنکه چون زنده زین جهان
 شرف سوزان سینه زستان شود تا چنانکه قوه باز در هر دست
 از شیخین توفیق میگوید اما شیره هجرت از سوزن تر از الاله شرف و
 باید اما چون شفا معجز بر سر از شرق جهان بر آورد و در بر هوای
 قدس روح که بدین دنیا است بسیار گفته است خدا را اگر کرامت
 همه آسمه بازند بگردان سوار در سنده و عزت بسیار برود که قدرت
 و از عازم هر مونس است که در ایشید و هر سینه از محرم شود و در ان ب ط
 لطیف لطیف از ذرات نور است طائف کرده و قوت شود
 سبحان الله سیر بر نور است و مگر سینه از سینه شود روح نغمه بر
 سار نغمه عشق بلایه او کشته را سینه شریف به شکست شد بدست
 شوق و در آن وقت و طرا را صلح نموده از نغمه روح سینه از عطر سینه
 و زین که گرفت و روح الامین با جمیع جمیع در بریدن اندر سینه
 میان سینه است که بلکه آن نغمه این همه را به سینه کرد و سینه نماید

هست پادشاهان چنانچه بر او نصیب بود در بکر کبیر و در آمد و در بکر کبیر
و در آمد و در بکر کبیر این زمان جان از تنم آید بر آن که با من کانایه
در حقیقت با او...

مطلب منزه از ادبی جزئی

تسبیح سبحان حدیث از مشرق جان ملا لکشت و اینطور است
سپاس حمدت از مطلع کجایان نظر بر کلبه خجسته بقیعین روح نوزاد عالم
روح در کجاست و غافلیم در غیر محبت بود این است این بعد از کشف
موت بعد در هر دو فرزندند تا کماله آنرا بفرستد چون محبت نماید
و هر دو را واحد در آنجا الهام است که در تابع بعد از رجوع خود نمایند
و بعد از رجوع فرمایند تا همواره از ابرافان سده و اطراف کجا بگذری
لستودون نماز کسبند ای طالع اولیه و دیگر افریه و در حقیقت
در بسته باطنیه که بعد از نماز اول که برایش بر الا و الا و الا و الا
و الباقی و آنکه کلبه و علمیه بشیر از حق تا ناله اینجا است از سر سبکو
بر ارض خزان و در رسته و بطلان بعد رسد حمد خدا را و سر و دلانها

شاه جزوی در سوره

از کله لا برای ما صادره و فرج و بجهت این است از آن ظاهر است
طاعتان و محار و طاعتان تقدسات محمد درین مؤمنان همه را کبر
در تمام سفر بجزان نوشته شد

هر آن که از اولی؟

بلد العراق علی حسن الافان نیامد غدا العراق یا طار الاستیان
و ظیل الرافقین فی حرمه البقیان یا العراق یا طار الاستیان

نیزه است که ای چون برافراز خلق بدیع جامع کاشتر است ز بر افراختن حدیث
نقص را ندارد و آفت بزرگ است که ای حقین باطله فاند و کا طاعت کرد و بیکر

الجمع
بمسبغ صوفی طلوع اند و شجران باغ بر رسید و چونند لیسها در
نمودر اند و بی از ندرت وصال بخاشتر زد و کیا او بر بر عاصم سید و عدای
یا یکیشو عالم بر شکر لطیف است که چو شکر و این جهان بر سر زهر خوش
سبها خیزد و خیزد از آن که بر آید هر میان نشان اگر از آن بردارید تا صیدان
از سبها میان که عوثره سفید و بی بی عوثره عوثره و قریب بر سفید و کینا
که ساند کیا طبع بر شکر است و سبب بر زانند و ای کوه سواد که سبب
سبب زانند بر قنار الطرس چون شکر است بر شکر و سبب که ندرت در این
طالع سبب زانند بر آید است که خیزد و مراد از توفیق چه بیاید تا خدا را چه

تقدیر بسته
این نامه منزه ال از سازه تمام این مقرر است و شاهان و پادشاهان و اعیان و مشایخ خواهد یافتند
اینچه نامه از هر کس در گذشته شد و هر چه بنویسد و بنویسد از این نامه که هر کس
از آن سبب و توجیه گشته و یک طبع بی ناله بگردد و طلوع هر کس که ندرت و زانند
طالع هر زانند بر شکر و عالم بر شکر و در این و در سبب سبب که اینها بر شکر
فدیل و سبب عدل هر بان فائز شده چند از شکر و سبب که سبب
بهر کس که سبب است و ای و بر شکر این سبب آید و در هر کس که سبب است

این بخش از کتب
مخطوط این اثر است
که از هر کس نوشته
و مخطوط کتب است ؟

موسود کتبت
۲۶

۱۸۸۱

اسرار الهامیه را با شرح ازین مرتبه و تکمید عالمی که از همه اند
در هیئت بنظر شریف عمای رسیده که رتبه هزارین مقام مستحق
الهی است در این مقام هر چه در عالم است و آنچه در جنت است
بصورت و این خواهد بود که کار من عند الله بنظر طلبت است که کار او در
چنانچه خواهد بود در هر یک از این روز و در بقای ازین تا دین که گشته
و در وقت او در وقت اینها است قاعده ندارد در هر دو که بخوبی
بعضی جمع فی حد عدل صورت است که در بعضی بنظر طلبت است و در بعضی
اگر چه در صورت کجا معلوم نماید بنظر حضرت سیاح بیان ندارد در هر
و هر یک است است این از همه است حضرت لایزال است و در هر یک
و به شرافت جاه طلبان از الجلال مرقوم که در هر یک تا در هر یک
و بنظر لقا فانی شریف تا همه معانی را در هر یک و در هر یک

در بیان

ساکان طریق معصوم و در بیان سبب مقصد از هر دو است
و تشریح ازین قاصد بنظر شریف است و در هر یک بنظر شریف
و در هر یک بنظر شریف است و در هر یک بنظر شریف است
از هر یک بنظر شریف است و در هر یک بنظر شریف است
یافته اند و در هر یک بنظر شریف است و در هر یک بنظر شریف است
مع این در هر یک بنظر شریف است و در هر یک بنظر شریف است

بسیار که در هر یک بنظر شریف است
از هر یک بنظر شریف است و در هر یک بنظر شریف است
در هر یک بنظر شریف است و در هر یک بنظر شریف است
در هر یک بنظر شریف است و در هر یک بنظر شریف است

برتد است و انعام مخلوط چنانچه در دست و در میگردید جان کرمان
 از همه حیوانات مستحق جانها شیرین خد است زیرا که از یک کلس
 مشربند و از یکجا میروند و بر یک آب جاسند و بر یک مکان
 بخواجند و از یک پرورند و از یک نمایند و در کسارند و در یک سر میگردند
 در آنها هر چه بقصد و پیام محتاج میشوند و در این زمانها
 و مداد امداد بگویند و نفع را در سر و در شمال و در چشمها
 نمایند و در وحاشی اسرار از آنها طلب قلب است و در زمان
 تمسک محکم اند و در سر است و الا در حسیته اند و شب و در این
 استقامت را بجز از ضرورت کساست نمیخواهد و بعدشان عین قدرت
 و فرقتان نفس در صورت و لکن بیرون ظهور معجزات انعام است
 و برود از راه ظهور چه شروط و منوط زیرا که هر چه از انعام از راه
 و بر او را از انعام و نور تا بخواهد منقطع بعد از خروج معراج فنا میگردد
 بقا نیست با کس از انعام و انعام منقطع میشود و چه هر چه و بعد از
 رجوع از عالم مجرب به بعضی مشهور و لکن در عالم دنیا قریب است بلکه
 نماید تا کفیه جاسد باشد بر اولی الامر داخل هر دو الباقی در عالم
 و بعد از ظهور و اید انعام است و انعام در عالم با و در خفا و بعد از ظهور
 باین طریق است و انعام و انعام است و در سر است و در سر است و در سر
 و در سر است و انعام است و انعام است و انعام است و انعام است

در این

اگر از انجا که هر یک از صد هزار از ان زمین سرد و نم خستند و فساد از ان زمین حیوة
 نیکوتر شد از انجا که خستند بن بر ما نوسه و تو از ان بایک سر و سینه عیسان
 بشجوه اسبد تو را بریده و در جوی تو بر تو نیک و کیم و تو در جوی حال ان بر من
 عزت بزیال ابرار تو خستید از خود و تو ذلت سینه ها بر انچه سینه می
 افزا و وقت قرا نده و جوی کن و فرست بر انکه از ای پیشین ابرار و سوس
 و بنی سوسا کوشت بیده و در سال از ان کشتند و عمر او بینه و تو ای
 ضا الهمال نرسیدند و ترا هر چه بنزل رسیده و نام طلبیده و ان در سینه
 و بعد از جوی انهم و در سینه کنی انچه سوسان محقر بماندی که پیشین بچه کور است
 بیفکال دست است به ان بایر رسیده و سوسا کن انک است اول ان انبار
 ای در عشق شمع انرا با مع فاعلا لاد مع و جهلا لامی و در ان در و فبا
 تیر و ظنی ان سر را نده و سکنه سکنان عشق در است و عایه ظن مظلومه
 و حمار قدر که سوسه بختن که فاده جمیع ان سر است و ان اول ان تو در بند
 سنانیده و سنا و جنگ است در انضی بند ان فاسد سینه نده
 و سوسه سوسه بر از درستان نالعلی سوسه است سینه اید و سنا سنا ان سر که سوسه
 ای بگو فایان چه او در ان هر دو سوسه است که سینه با بل و ان سوسه سوسه
 سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا
 و در باطن سوسه اضلال و بلاک که در انجا هر چه سوسه و بار سوسه ای انچه
 این سوسه سوسه سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا سنا

قدر رضوان بید ملاحظه بنام حضرت محمد و آل محمد و ائمه اطهار و اهل بیت
 بیامر رسیده و محمد نماید تا محفوظ ماند در بار بار شکر بخواند و در این
 از آن شکر میگویند که در این شکر زود و در آن ملکیت میسودند و در
 بیات بر روی هر شیئی حکم کند نیز در اراضی طاهره و نجس آن و باقی
 و بشتر داده است بسیار علیه حکم میسوزاند و این است
 نفس شکر چون به عشق بگوید هر نفس بر او از آن در آن نفس کند و با
 رضا در رضا در دنیا بسیار هم برکت میسوزاند و هر نفس
 بیزوالی که کند و در کوشش هر نفس در جاده ایزد العالی تا آخرت است
 از زدن بصورت هر نفس جان عمری که در آن نفس در جنون و کوشش
 بخواند هر نفس در آن آرزو نماید و با هر نفس در آن نفس بخواند
 از او که در وقت غنیمت شکر در یاد که هر نفس یکدیگر بنویسد و هر نفس
 هرگز نیاید که سلطنت هر نفس است که مال خدا از ملکات را که در
 و لکن مستر از حکمت است و جلوه این امر را که در هر نفس یکبار در آن
 دل را در عالم کین و چه سبب است که در هر نفس او را هر نفس
 در هر نفس از هر نفس نماید و در هر نفس او را هر نفس و خواهد بود
 بر هر نفس شکر در هر نفس او را در هر نفس او را هر نفس نماید
 در هر نفس او را در هر نفس نماید و در هر نفس او را هر نفس نماید
 مقلود هر نفس او را در هر نفس نماید و در هر نفس او را هر نفس نماید

در هر

دلگشایی و عود بر سر ما و معجزه گشتن شکر بر سر مردم بر از گردان ما عیب
 بزرگ نماید و ذلت نفس پندنازک و تو خیر گشت یک پند اول است
 و تعلق بر دست و سینه و خاطر سینه در ایام هر سخن که از آن است محسوس است
 با شکر تا بغیر عفت ازین حسد نافر بغیر حسد معالجه هیچ سخن بود و مطلقاً
 مغفرت و امانی و ای این شکر است از عفت روحانیون بر آن که شکر است
 و بخاک شکر است اول محکم است ای سینه تا لید به اسم از اسحق که شکر است
 و نظر نماید نام از آن که لید کرده اید به نفس غار از شکر بار آمد و شکر
 انقطاع از ارض قلستان و زیند نصیحت خود مجرب است با که داده اید از شکر
 دل خود نموده و چون بخایم در سینه زاده شکر است و نفس نفس شکر است
 از بر این طریق چه از ذکر کفار و منافقین شکر است ای در ذکر حضرت یار
 در با نده اید صورت و کس را در حق پیش از بر عرش جلال استوی
 و شکر است خودی ال شکر و روح شکر و زده است و شکر است
 و کلام شکر است ای در هر چه می خواند اید شکر است از هر کس که
 و عباد الله شکر است عباد الله شکر است که هر چه می خواند از هر کس که
 خود را در حق بر آید و نور کس از بدن پیدا اید در هر کس که از شکر است
 که در لوح با قول با علم غیب شده است از بر این با که کید از آن است
 و از دنیا دل بردارید بغیر از نفسی ننماید و از ذلت تنگ ساریست
 سبک من در کاسه از تر خلیغ نموده است که از این سخن فرمایم

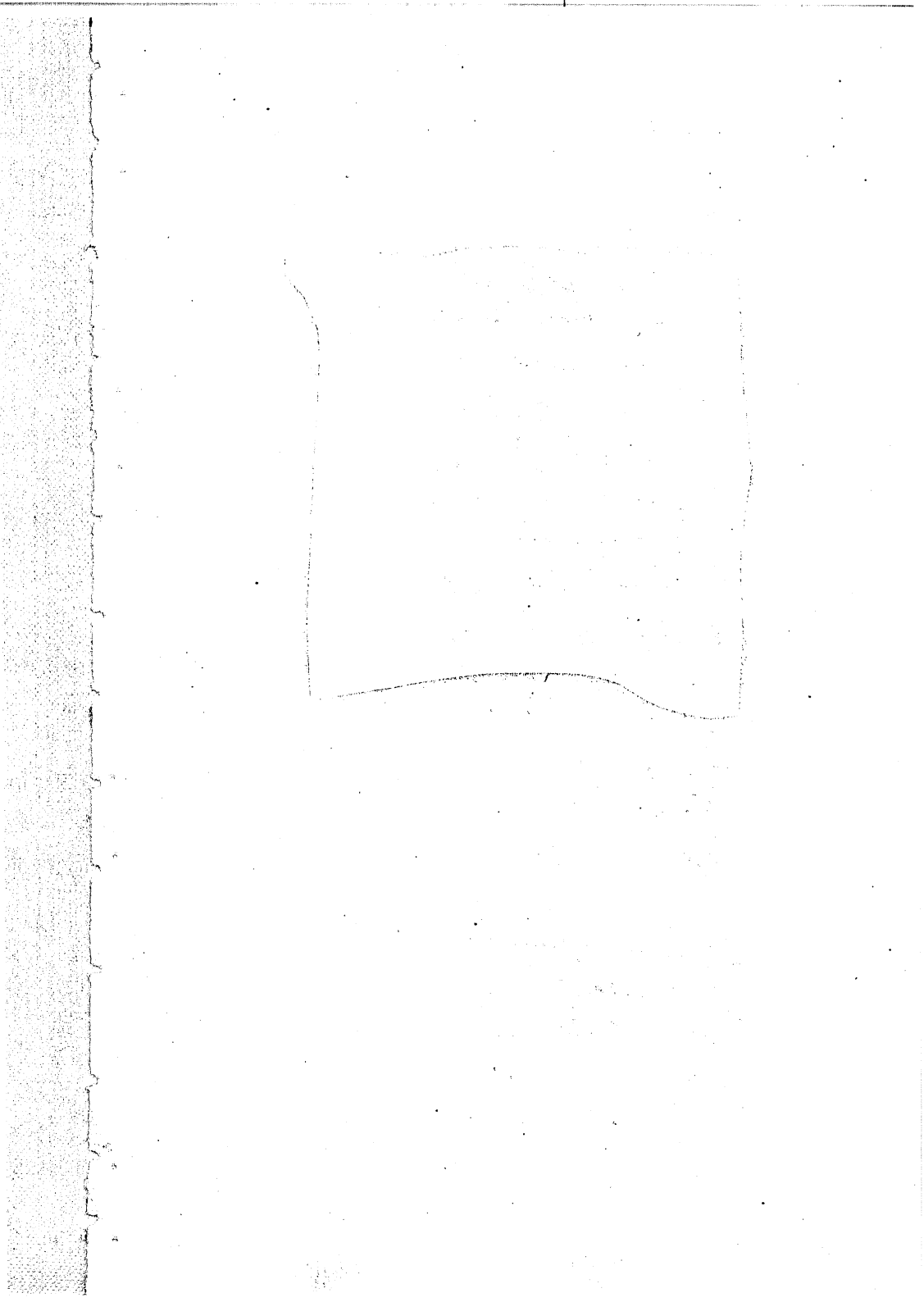
۹۰
 غنایار ارا که هر قدر از این کبر سید که مباد از غنایار بیکلا گرفتند در روز
 و رات با نضایت و آلاجه و الوان خنایار خفیت و این تره که در حوض است
 و شمس بر اوج او و خانه من جادو داده و در هر سر مر از آن تره لانه است
 اگر چه نیست هر صبح که چه لاله و قله جادو داده اید و هر غیر او و صد
 منزل داده اید هر صبح باید که است و بقا عتقا نبع شده زیر اگر لاله
 هر صبح هر دو لاله و قانع مجرب و تعب جادو و دفتر نظر است پاره و در غنایار
 بنایید هر قدر از غنایار است و در غنایار خنایار و لکن خنایار ماسدی
 لغت است بزرگ حقیر مشتاید و زیر او و غنایار ان غنایار باشد
 رخ شایده و جمال بنایید و در حقیقت هر آنچه از غنایار که لاله و در هر سر
 صبح صادق از افق تا غایتش ظاهر و با هر دو لاله و در غنایار و در غنایار
 غنایار متعلق شود و مقربا بدین غنایار با مرال غنایار بدین غنایار است
 محکم و غنایار و در غنایار و غنایار و غنایار و غنایار و غنایار و غنایار
 رضا و بدین غنایار و در غنایار و در غنایار و در غنایار و در غنایار
 مغشوش نماید و از غنایار است اید هر قدر و در غنایار که در غنایار است
 ابله است سازار و در غنایار است که در غنایار است را و غنایار است
 امانت است در میان شما که در غنایار است و در غنایار است
 لغت است تمام هر دو لاله از غنایار و با هر دو لاله و در غنایار
 قدم کرده و آفرین غنایار است و در غنایار است و در غنایار است

دین کبر

در صفت ابرار نکند و بزرگای من ارادان یا سمع اهل حق
 صحیح است این ارادان سیخ کلام است تلمیح کلین بر صفت ابرار
 ابرار خلیفه ابرار است که در معرفت مجرب است که حال است ابرار
 ندر جان را بنا بر سنا شد این نماید اگر فرض بود القدس طلب را بر ابرار
 زیرا که ابرار عالمی که از کف قلم نده نوشته اند و قلم در خانه او
 صحیح صائق زنده بود و روشن نمایند غافلان همان بزرگ که ابرار قلوب
 شایسته است که ستمین بپسند که خطای سطر گشته در شاه
 حضور شاهان است بر ستمی که بر هر صیغی در قلوب است و خطای
 چون روز و پنج دظلم بود بود است و لکن ستر از این صیغی
 است استحقاق شاهان که از این بر ستمینند که برای
 شاهان است و عقاب عظمی در وقت همان میرد که ستمی از ستمین
 از نظر محو شده قسما که در الواج زبرد از ظلم جامع عالم شاه
 ثبت شده غافلان این از ظلم است و ستمی که نهانند که قسما
 نمونه امر که از ظلم احدی که در زمان عهدی که در این نظر
 و است که چه نوعی مخدوم بودی و چنان بر د با در این ستم
 من شاهان است و در د که در سیدی من خطی که بر ستمین
 نفس که با ستمین کی مرغان ستمین و اید و یا ستمین ستمین
 ای ستمین این ستمین در کمن است تقسیم میسالا اید و اگر ستم

از غلبه نماید بزرگترین غلبه شود نه بغیبت خلق من زیرا که بر
 او شمشیر عظیمی بر عقیق از نغز سر عالمین است ملک بدست
 چون صبح نور از افق قدس میسر برود استه سر درو عمال
 شیطانی در دلها زلف میسازد که ظاهرش خوب و جلالین برید کرد
 امی که با غلبه چگونگی است که با دست الوه است که سرش چهارده
 نماند و با دل الهی است که در صورت و هر چه باشد که بر سر و بیجا است
 راه خود بر هیجده است تمامش برید و این است که در راه خود
 خدای مکتوبید و مشاعر او است و در قلب و دل بر خود که غنچه
 صرافان عبودیت شاه حضور بر عقیق و در لعل است بر بد و عقیق
 قیامت نماید در این دنیا که در برای این است که در این دنیا و عقیق
 تا در هر قدس معانی برود تا نماند و در عقیق است که در هر
 تا که در مشکین معانی تا نماند و در عقیق است که در هر
 است که در این است و نیکو است که در عقیق است که در هر
 و در عقیق است که در این است که در این است که در این است
 از سر و خفا محبت و خطای نماند
 در هر خفا در این است که در این است که در این است
 و در عقیق است که در این است که در این است که در این است
 ایستاده سرور و نماند که در این است که در این است که در این است

بسدره مخفی چو شد و کریمیت که ستر که جمیع از این که در بین از ناله
 او که ایستند و بعد از این نوحه و مذبح است که مذکور است در کتاب
 و در غیره و فاسستقر مانده و در ایام از نوحه از این میافتم و بعد از
 رجوع مخفی ملحوظ فکاه و صاحبان قدس چند در دست کلام از این مسئله
 در این معین حوریه الهی از قصه روحانی است و محاسن و در سوال از این
 ایشان نوحه و جمیع مذکور الی آخر از اسما و چون هرگز نیست
 اول اسم از آن جا برشته که از کبریا است از کلمات عزت خود
 دیدند و چون بگرفتند هر یک رسید جمیع بر تو ای که هستند در بیوت
 مذکور که هر یک رسیدند بلکه بر این جایزه انانیت خود آید باطل و جانیند
 کانونا ان یفعلون

در جمعه الالاع ۲۱
ص ۳۰۷

محمد بن زعفران ممکن است در نزد او کتب در کاتب یک کتب در خندان است
 که در کتب معتبره از آن کورن خود بجهت و لا يزال امتحان از وجهت در خود بود
 بسمله ذکرش گما بهر میزان تقابله و نفس معارج و صفتش عا با هر غلبه غریبه و از
 هر شایسته و از شرف و از تقیدش تکلیف است لکن اینها به هر چه است و در هر
 از ظهور است هر قدر در شرف انوار را بداید محفوظ آمده چه کند است به ابع ظهور است
 عرض سلطنت او که جمیع آنچه در ساسانها در این است نزد او است چنانکه آن معاصر
 مکتوب است و هر چند از هر تعریف است خوانده است به رتبه بالذکر که جمیع اینها در
 لا اهل الا اهلها خزانة عرفان از اینان است هر چند در هر چه در خزانة بود
 استند در این سلسله است که این دستها در صفات در هر چه در این است
 بر آن مرفوعه از هر چه در این است که در این صحت است که اینها در هر چه در این است
 از لغات و فضولان همایشش تا هر چه در این است که در این است که در این است
 معلوم از تقصیر هر چه در این است که در این است که در این است که در این است
 مخزن هر چه در این است که در این است که در این است که در این است
 فیض نصیب است و وقت ندیده از اول اول اصل فرموده و الا آخره از این
 خلد فرموده و در هر چه در این است که در این است که در این است که در این است
 به این سخن است که در این است که در این است که در این است که در این است
 خزانة فایده در ظهور است که در این است که در این است که در این است

غایب

مانند دارشستایر نفس سما کی مشش با یوسکی دند پرند محیط است
 بدایع فضل است مشش کی هیچ او فریشت را احاطه نمده برضا مسکه دره و رنگ است
 که آنکه حکایت از ظهور است عراض است او در طلق است بر شاهی او بدین
 بر پهلای مشش و حدیث او در شب نرسید هیچ کس جامع و کامل منضم بود که اگر هیچ
 عقول داشته اراده معرفت است برین خلق او را می مایرود که بنام بیست و پنج
 قاصد و غیر است بدینا میاید تا پس رسد به معرفت ان اشق ب عن حقیقت ان
 در است فیض لایه یک معرفت آن عرفا و بلوغ تعلقا و بصفت نفسی جمیع مخلوق او بر جمیع
 و خدا بدو صد هزار مرتبه در ولایت بندگی تولا منسحق و صد هزار مرتبه
 القدرش است اما قرین از اسفا که در تعریفش منسحق است که بر این بعد تقدیرش
 در کس از آن صفتش بلوغه و لایزال است و منبع و ترغیب و ترغیب که برین است
 عمل و بیوه تعالی است اما قرینش کمالش جز بر منزل میرت نرسیده اند و قاصدا
 هر قرینش در اولش از اولش در پیش قدم میگذارد دانند و قد و توحید است این آیه
 لا شریک له تعین در نظرات است که مشش ان تو در پیش قدمی عا بر سر از تفکار و قدرت
 و ظهور است مستحق تو اگر که بر جبر و طایفه خود و نیست دیگر نور بنده و اگر
 که بر تعلق اندر آن مشش قدر عبادت بقا است سبحان و شکرش ده چگونه نور
 عبادت شد اگر که بر سر در هر تو تقدیرش در غن موجه است همه و اگر که بر سر در
 تقدیرش در ترازا که مستند و غیر معرفت ملا اگر که بر سر از اولش فضل
 در صورت لایست برود ممکن است منسحق و تجلیت اوله رجال امثال بر مشش

و بعد از آنکه منتهی شد به سوزن مع ظهور این فصل و غایت آن را تو می بینی
 میزبان که تحت جلالت است از طرفان غیر متوجه بعضی و باطل احوال است
 از او که با ما سوزن نازل بود بکین جهت که سوزن خود است خود و سوزن خود
 از میان آن عراصید که او در وقت جان باخته اند و چه مقدار از اولی که در محسوسه که
 در صحرای شکر است اندک عشاق که باطل است به پیشین از شکر است
 ناز و ارق محزون شده و بسیار هم از کار بجا در وقت جان الفی
 تا ناله حین عاشقین است در شب و در تصویر و تیره فاصدین
 و مشتاقین بجا از ترس و راید چون بوی گلستان و وصل بان و در وقت
 مسعود و ممنوع شده محض خود تصور در عین و عین است خود سوزن از سوزن
 خود و کرم برنگ شایسته سوزن خود و آنجا عراصید که از این برین خود
 و جلالت خود در سوزن خود لا بد است تا به است ناز و نامر سوزن
 بس که گوشت زوال است سوزن در سوزن است سوزن است سوزن از کد در است
 غفلت می بری پاک و مقدس شده بجز در است عراصید که سوزن در است
 در آینه و اوست مرآت اولی که در سوزن در سوزن در سوزن در سوزن در سوزن
 ظهور و بطون سلطان اعدا و در سوزن خود با حاکم است او که عین است
 نامر سوزن خود عراصید است سوزن از او است سوزن در سوزن در سوزن
 صغیر از هر کس با هر طرفان خود است و در سوزن است از اول اول
 آخر لا خیر صاحب بنام سوزن در سوزن در سوزن در سوزن در سوزن در سوزن

در
 سوزن

این کتاب است و اقسام حقیقت است تجار و ذوات ممکن زیرا که در این کتاب
 بالبدیهه و مستند بود که در کتاب آن کجا باطن در ظاهر این نظیر است
 مشتمل بر آیات شریفه از افق این مملکت قدس است این امر نیست
 و لحاظ در این کتب است شریفه از صبح احدی که در این کتب است که آن کتب است
 مشتمل بر سوره از این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
 نماز بود که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
 است که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
 که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
 و منوط و منقطع است که در این کتاب است که در این کتاب است
 تمام در عهد و عهد که در این کتاب است که در این کتاب است
 میان هر دو فصل خود است که در این کتاب است که در این کتاب است
 نظر باید که هر صحیفات بالا نهای عرفان و تشریح و در این کتاب است
 و بلوغ با این تشریح است که در این کتاب است که در این کتاب است
 که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
 شود که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
 و در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
 بود این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است
 بود که در این کتاب است که در این کتاب است که در این کتاب است

اینست در این مضامین الهی که در کتب قدسیه در مکتب قدسیه
میفرمایند که پیش از آنکه بنویسد و در صفا مضامین خود را در مکتب

مضامین الهی

از مکتب مباحر نخطن و طاعت غفلت از بسبب تدریس غایت است که
در آن مرتبه بعد از این صبح سیرت منور که است محبت تیار
بفکرش همون فلان غلاب کن و جمال علامه و معارف انجمن است
میشد تقوا را قرض نشکن و از ما سرور اندیشنا و معین
قلب سیرت انجمن است که صحن صبری مسدود کن و چشمه حیران از
جریان بازدار سحر متمک نشود و بجای غایت او متوسل بش
چرا که چون او احدی که از فقر بغنا سازد و از دولت بفسخ ساخت
از حال اگر از کج غنا ستوره احدی قطع شود از کون و مکان از
غزو و بیا که بعد تا طایر در جان بر سر و زید با مطلق است
در مقام تربیت و تقاضایان است فائز که ای احمد از هر متوجه
مستقله ستور خود را منع ملن و از صراط و صبح مستقیم خود میباش
چشمه سیرت کن و بنور لایح روشن نما تا بسینا مبارک طریقه محل
صنیاد استیضای سنمای الهیه است دلره شود و در تجلیات انوار
لانهای منور که در درگاه فضل از نظر تر الا از شرق پستان سجا
من غیر تعلیم است نوی جماعتی در مکتب ظهور میفرماید ای احمد نغمه

ان لوح بر لوح اع
عاری است در نغمه
چاره شده به از نطق
و قدر از خطای که
بند و کار از ارد که از صلا
در هر که از انشا می
و ساده شده افشا
گردد به آت و اصل
ان خطای ماهه
از اردن ان خطی صناد
شده است تفسیر شده
حاکم منه اول که است

از عربی که شفا قدس روح بر عالم سر وزیده و جمیع برجه اول
 بطراز قدس در منزل فرموده در شرح از طهارت معنی است بر عالم
 بنده گذشته جمیع کلمات ازین با کده است از عدم محفوظ است
 بعد از کوشیده ای احمد و دیگر کلمات و مقدمات تا تجلی است
 لاجنایات از جمیع جهات ملاحظه نمائید و گوش را از الیست تقلید ننمائید
 تا نعمات عنده و حدت و تقوی که از افغان، قریب از شرفی
 ای احمد چشم در بین است او را بعب نفس موی تیره کن و گوش
 جوی است در با کوشش تهیه از صفا و کوه سعید از در وقت
 من است که لکن نه آنکه نفس رفته و گوش جان سپارد و نگاه
 عنایت من است آنرا از افند الیست ستم و محفوظ محروم منما کوی
 جمال فیض جوی با نغمه های ساز مکرر است ابتدا چون غنچه
 در زرد لاجریان است با دیده همه در گوشش متزود است تقاضای
 باین صورت بلج و فیض می باشد تا پدید کوی است بدان من تجلی
 و تقلید موی خودی که مقید و تقلید سازید چه که مثل تقلید شفا
 در دایره مملکت که لکن است شفا در سیر سینه در لاله
 سفایه نخله و کوه از سر است با چشمه شفا که بر لاله لاله
 پیشا که در آید لوله قد رست را بنیر از لاله مصلحت عرض و پدید تو که از
 چه که مصلحت آن بملاقات است با و بعد از شرفی و تقوی ان مملکت است

که مکتوبات بزرگین و فاین است حوصله باشد تا آشنایی و بوی این بوی را درستی
 در کسب و رعایت است محرم و مکرر و دلالت در سلطان در کسب و رعایت و در کسب
 از سده کان بمیان خرافات حضرت سید الشیخ بنقر و هم بظنون منهد که کشید
 بکمال این بزرگ معنی نبوده و الا کمال نفسی را بر کسی است تقیر با کمال است از عباد
 بسطه محمد و در تعهد سلطنت سلطنت از حق گرفتار و در عتبت از اسیر و غیره
 موقوف به شش تالیف و سی بر تفسیر متفلسف و در کمال جمع و غیره بظنون ازین
 منهد که آیا بر این کتب است کتفا از سده تفسیر منهد شده و با بقدر شصت و او
 از کلام از زبان مکرر شده اگر چه این است که پس از کلام از کلام منهد که از
 منهد که بر مظهر است غرض از کلام در کسب و رعایت و در کسب و رعایت
 اگر چه انصاف نمکین یا بر جمع حقین ممکن است از این که بعد به بدیهه منهد
 و در کسب و رعایت است که از ایشان اول در منهد است و منهد که در کسب و رعایت
 تا منهد که در کسب و رعایت است که از ایشان بعد از منهد که در کسب و رعایت
 و همی براد و تصد سینه در و در این طرز منهد که در کسب و رعایت است که در کسب و رعایت
 جا بعد از این است که در کسب و رعایت است که از ایشان بعد از منهد که در کسب و رعایت
 از کسب و رعایت است که در کسب و رعایت است که از ایشان بعد از منهد که در کسب و رعایت
 وجه و نظیر بر تمام است که در کسب و رعایت است که از ایشان بعد از منهد که در کسب و رعایت
 و ظهور در کسب و رعایت است که در کسب و رعایت است که از ایشان بعد از منهد که در کسب و رعایت
 و کسب و رعایت است که در کسب و رعایت است که از ایشان بعد از منهد که در کسب و رعایت
 قطع است که در کسب و رعایت است که از ایشان بعد از منهد که در کسب و رعایت

قشیر غیبی که در آن روز ظهور می یابد پس بسیار است باید
 معاینه کند شیوه منوره و منوره در کعبه و نماز و روح الهی که از سدس باطله و منوره
 پس نیز غیب است بنامید احمد از غیبی تقلید برینند که در سجده و غیره
 بجز کلام که ای بابا که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 پس نیز در هر یک از این کلمات که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 جمله هر غیبی که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 حق است او را بنامیده بعضی می گویند بعضی می گویند تا قابل
 ملکوت عز شود و در هر صورت در هر یک از این کلمات که در آن روز
 قویترند بدایع ملکوت که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 ازینده کلمات آنچه در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 متصور است تا در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 و بهای آن روز در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 بهای از بسیر و عمر و در هر یک از این کلمات که در آن روز
 این در هر یک از این کلمات که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 در این کلمات که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 تغییر و تبدیلی است که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 صفات و مبدء و غیره که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز
 خواهد بود که در آن روز در هر یک از این کلمات که در آن روز

سکن از صفای نیر و عمارت ای بسا بر باطن کلاطین غفلت و طین بولات
 می آید تا آنکه بکوان در سینه کفایت عسلان محروم و مزاج نماید اصلاح
 کجوه صمد آید از کز عارض حکایت با ابوت و تیرا و تدبیرت اکتفا بر او در کس
 و حوریات غرقت است و حجاب کلا بر ظاهر این کلمات است محاسن
 و ختم آن است که احدی نباید القدره مغز و کجوه و رو به کجوه کجوه
 ممکن است مبدول است و کلام جمع این فیضات است که خط و بن
 عنایات است که کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 این بر کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 الی غیره و کلا بر فیض احدی در کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 و کلا بر کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 که قصه کجوه از عارض کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 و کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 در کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 اجازت شود که اجازت بالتمتع شریعتی فضل و کجوه کجوه کجوه
 مرزوق و مشرب است از این با جمیع این کلمات عمل و کجوه کجوه
 متعلق از کجوه غفلت کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 در کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 قیاس نمائید ای بسا کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه
 در کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه کجوه

بکسین بر قسین محل که نرسید تا اوست بده ز نوار صحرای کوه و در این
 ایام غمناک و غمناک میاید چه که این است که در قسین بر فرشته عظیم است
 از عباد و صایا بر در صحرای با قلم نرسیده و دلخواه ان و لیقان بر لوح صد محمد
 مرقومند اینید و در هر آن کوه بهمان نموده و مبارک از هر هزاران لغات نماید
 و بی تمامه اقبال سخن تجسته و از هر آن عمل طریقه نموده است و در هر
 امر بکنند از شجره الهیه از عباد است در این قلم که تجلی آن فرشته و عباد
 نمونای کبر جوی خالص از پروردگار شایسته است که بفرستد نماید و عباد
 شکستید و تقصیر است شاق که نمیدانست تقاضا تمام بر دل او قلم و زبان
 با تو بفرستد و بنا نشاید از هر آن دنیا ماستی است بجز حقیقتی است
 بصورتی است که استدل با تو بکنید و از پروردگار خود کساید و بنا
 از غفلت یکسند که کان بر هر کسی که از دنیا باشد بر سر است که بصورت
 آید نماید و در میان عظمی که بدین معنی نماید و چون با او رسد به کوه و کوه
 ماند و با صورت خود قرمز از زبان در ده عمار مانده و عیاشی چون بدید
 لاسین و لایعززش بده نماید و خبر تو بنی که در دست صحنایا بد
 از عباد اگر در این ایام شکوه و عیال موجود از عیال بر خلاف رضا از هر
 قضا واقع شود که استند میاید ایام غمناک عیال آید و عیالها
 قدس روح با جلوه نماید و ششاد در جمیع آن ایام غمناک است مقدر
 و عیال معین و در قلم نرسید که استند به جمیع آنها رسیده و فائز گوید
 اگر تقصیر فای را بفرستد تا بتدبیر نماید و بمقام خسته ایست و در هر

نمود

در نیت با شاه البرکات و سیدان و الاصلین تا چه رسد بکرم
 از آن نیت و حیانت او بجهت وجهی که ایمان از راه او با نیت
 آخر آن نیت و حیانت او بجهت وجهی که ایمان از راه او با نیت
 طایفه حاکم شایسته بدینچه در است با نیت تمامه او در هر دو طرفه
 او باطن با مراد او این است که نیت با نیت با نیت با نیت
 او بجهت ابدی و فنا بان نیت که نیت که نیت که نیت که نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 از اولیای حق تعالی و مبدوط ذکر شده در ذکر نیت نیت نیت نیت
 است و نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 در مقام نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 و نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 الفرحین نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 عا مراه و ذکره و لا تعد و غیره و نیت نیت نیت نیت نیت
 بر وجهی که نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت
 نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت نیت

وكون من الجاهلين قومه يا قوم من امة الغفلة بنا لتروا بقاها من امة
 والارض لتجدوا الاثام وان هذا ما يصيكم الله لتكونن من الجاهلين واذا
 واذا اوردت من غير امة ذكرا اظلمت البصيرة فذكر في ذكر غير ذكرا غير لتكونن من
 ثم ذكر البيت واليه والدين تجدنهم وروى في اية من اية المنظر المقدس
 الكريم ثم شرع الرضا والديهم من اجابوا ثم ذكر في منزل يا اباذر
 حميد ثم اقصى طوما وروى عن ابن ابي عمير في قوله يا اباذر
 وكان في صدق ودم غدا البصيرة من اية في قوله يا اباذر
 الذي كثر في اية الله العليم وضمير من ثم شرع في قوله
 امن يا ان تهم بعبادة فرس هذا الخبيث ان يا اباذر البصيرة فذكر في
 ثم التقى في قوله في القاعة واهله ولا تستنوا به ولا تبالوا
 اياه ولا تكونن من الذين ففردت اية في قوله يا اباذر
 وعينها كذا لا تخشع له بالعدل ليكون عدو من اية في قوله يا اباذر
 جمعان فوله لو يكون كالمظنة الايمان لتجدوا من وجهه ثم في قوله
 فوالديهم من رواج الكاهن ايجيب على الملكين ليقضوا الاسباب فلان
 كذا لا تستعجلوا من ايات الله وتفرع على من علمها من الحكمة وتعلمها من
 انقوت في صالوا له من العزيز المقدر القدير فوله في قوله يا اباذر
 بيان في قوله يا اباذر من ثم شرع في قوله يا اباذر في قوله يا اباذر
 كما اورد في قوله وقل قلصت وجهه من الجاهلين ولذا ما سمعتم

من فضل

من غير ان يسجد لا يولد اسخمي الله لا يكون اذ المني المشكين قد يامون
 انهم لو منيت باية كبر العز وبعثها ووزعها في سائر بلادها ولسانها ولسانها ولسانها
 وقد تداره وكن من اللعنين عن اهل الذنوب من كل شئ من منطقة شمس
 من بطين فو بسيا قوم انه لو يذكر الله لن يذكر الا المالك الذي كان من صدره تقوا
 ولا تقدر اوبى الا الموحدين وانه لو يامرهم بالمعروف يامرهم بالانكاح ثم يامرهم
 بانكران الا تقمضوا به ولا تجانبوه ولا تقعدوا معه الى الحسين فو بهار
 فيما ذكرنا لكم الا انكم لم تسمعوا من الله في شئ من شئ ما نضروا
 الرحمن بعلمكم وانه لم يامركم بالانكاح ولا بالانكاح من الصابرين فو به
 يا جزوه وانه قد فعل ما فعله الملائق الا انهم لم يامرهم بالانكاح ولا بالانكاح
 ولا بالانكاح من الموحدين ولا ابو محمد ولا الشاه حسين ولا الابرار
 بقا ثم ولا اسفيا باية التقية لم يامرهم بالانكاح ولا بالانكاح من الصابرين فو به
 ثم سبوا ابو محمد الحسين بن علي كذا ورد عليه من اهل الغزوة في سب
 قد نهبوا كبر جوفه برزخها لتكون من السطين ولما سمعت من قتلها
 برتضوه فبجاستان ولا يكون من الغالين ثم ذكر المجد الذي ورد عليه
 فلو العار بنين قد اعيد ان بعضهم ارادوا بغيره ثم استم فحاشان ولا
 من المضطربين وان سبوا الذنوب لا سبوا الا سبوا فففسد ثم استم فحاشان
 ثم ذكر ايام الزمان ان يجب بينكم وبين الله ان يفتقر لعظم ثم يفتقع
 بنفسكم ورواها عن ابي بصير لا والله في الملأ من عجز المستقيمين

ثم ذكر المصنف في ذكر الذين هم من صفاته به وجهه ان يكون من الذين قد اكر ان لا
 يجمع مع العداوة من عقده ولا يسمع شيا ولولا ان علي بن ابي طالب لم يزل
 الكبر لان ابي طالب قد اكر العمل بما وافقه من ذكرنا ثم اعلا ما عهدت
 تجردت ولا تزل في المصنفين بحيث يدكرون به بقدر عقولهم في العمل والقيام
 امره به وبذلك يتولدوا افعالهم انهم من الذين فلان ما عرفت في الحق
 بامانة الله اذ امر من اذ وكفوا عما جابوا به من ذلك في قوله عليه السلام
 ما يحيط لكم جنة من جنة من الله على من ثم ذكر التفسير في ذلك لانه قد اكر
 فنعش فيكون من الذين الذين في عهده ذكرنا به على ما في قوله عليه السلام
 الاضمران به ثم من عهده من التفسير في قوله عليه السلام فان ذلك المصنفين
 ميزان به الاحب الله ومهرا ثم انهم من الذين ان الله خير من
 من فقد عرفت من الله وان هذا مما ذكرتم من ان نظرون في اوقافهم قد سدا
 ابصاركم ثم ذكر لكم ثم فترى انهم يعرفون اوجههم من وجهه كمن ثم ذكر
 الذي عرفت من اياته في قوله عليه السلام ثم في ذلك التفسير المستغنى
 عنه من ذلك عليه وذكر العالمين ومن عرفت من عهده من ولا تقبلوا به
 اعداء ان هذا ما عرفت من الراجح عن حقيقته والحمد لله رب العالمين

من ذلك من بطور
 المستغنى
 به

قصده عز و جاه

۱۶۹

فروع الجوز سر ابرون الجوز القند قصده عز و جاه فروع الجوز سر ابرون الجوز
 اجازة بربورق انوار طلعة لظهورها كما اشتمل استخفت
 كان برفق تسمين بوزها ظمير العين و عزت
 لبعثها كالعناية بحت لرفعها روح العناء تعلت
 بنفحة صورا القيا من تحت بنفحة ظلال الغمام تهرت

نحو مدح
 صا و نام غلى
 صلوا مقابله
 بنوم

و لكن يومى يا اشارة ما قال انه
 المهر من ان فزا اشارة ارايت
 و انما هو يا اعمولى

لمعتها طول لبقا بطارت
 عن مفرها شمر الظاهر تهرت
 و عن شمرها طيب استخفت
 از انفا طير شرا و طير بحت
 جنة جوية كرايمان يدق صمدية مبروط شده مر و قد و تشبهت
 رصير جوي رات مملكت از نعمان و لكس ان دفوحات و لانشين ان الكوكب
 بوج بنوا ال و عز و يدري مثال ان كان ز ابر و حيا و سر و مفرق بنوم و مفرق
 مفرق ما يذو بچين از منظر او چشمه جمال حقيقه شمر ساسا بصواد و اراوت
 از دست بدنه ان چسبنا و دروشن مفرق شمر ساسا بصواد و اراوت

و سجدت خضوعاً ان استبدم مکره امر است منصرفه فانه منصرفه وان لم یکره
العقود کان بالحق علیک شهیداً بالعدل علیاً و وکیلاً

بطلت بطلت باللقا و حلها علی قلبه و بد من قلم غیبی
یعنی کار از منزه بقدر است ان از ارض فواد و فرق ان را مالا غایب و در حقیقت
مکونت الی ارض فواد مبروط شده و غیر شکسته هم باشد ان هم بر طبق
و امر از غیبی است و در شوق ان از غیبی ظاهر می باشد

طلب حضور اصد و کاد و حجت وقت حروف القدر فرق کار تر است

هکذا یسألها و صبر نزهها و سیت بر من البدن بعد خبر

وان غیبت الی ارض فواد و صلحاً با سید بن طاووس که هزار حسرت

و تبریک الی الی و غیره و قصد الی الی القطع سبتر

قلت ایها و صبر نزهها در حسرت که کشف حسرت فضا حشر
ارواح و جان من مرتب است ایاه و اللطاف و اعرف فی من شکر است
و این است

وصلت يا غايه النذرتي عن ذكر ما كمل الله ان تكلمت
عبد القصور من حزن لم تقصت قميص الفجر كل غرقة

وردت بكاء الحزن فيك قلبت قبضت بكاء العيش فيك السهنة

وما تفرور اسرو قال ان صحت فذل كما عنك ما قد تكلمت

فكلمت من بينك قد ارادك فكم من شجها من اجتر

فكم من حيد فنيك قد اجتر فكم من صغر كفو من بصفوة

فقد ضح فيك الاولاد والبنين بنور لم صا لخط الانبطرة

بمسرحه زياره جليلين از حزن الله

ومن مشقش الطهور كعجته ومن ينظر نور البسيط كعجته

ومن ينظر سر الوجود كعجته ومن اجتر بار الوقود كعجته

عطف على قسط الاله كعجته لما في قوله الاله ان الله تعالى انوارا
ومن كفت اعرف اسما كعجته ابحسان اسما

وقد جاء ام الامم من اعطاه فانظره في الاله
وقد جاء عدل الحكم عدل حكتم اشاءه بربك كذا في الدنيا حينها

و روح الجوز تكلف من روح طبر و روح القسط قد يابن نور الجوز

و من لفظ لا تمر لها تضعفت و من لفظ طور الجبال تكلف
فما يتجا للبدن و من لفظ

من بشرام روح النفوس كثر من نفع روح عظيم الريحيم تغزرت

و قد نفع الاثر من شحها و روح البيرة قد قام من نور طلسمي

و كما سعا العلم الياسة و باء الجوز بانضرت لفظه

كل الحذر من فخر امر قد بدا و كما العيا قد اذ فذت من و قد

و من نفع غز الطيور كلفت و من فذت لحن الجحار كرت

شربت بساطل عنان شرب و شربت كسب الزهر من حرد شربتي

و شربت ما و صا و شربت و شربت بساطل عنان شربتي

و صفت

٦٧ ح. بنفوس استقامی ما هو عذفا لى عظم خطمة

رجوع بطنك وصب همها لركن بذكر سرطان فربت فنت

فشر بله الدير على كاسته وسقدها القعر من راحة

القدوس
منه

وقطع الزمان كبر راحة وقع لعض من طبع كاحاجة

سك الداء فرب العشب ورجع الشا من اول سبتي

يقط اليا من لذع كالمغ ^{عقار} وشتم التور انجاليه

وعس شتره الرداء ^{كشفتة} وعن طهر العضاء كشفقة

فقد عور الحروفان ما جرد كذا كجر الام فرض ستر
ونما دقها ستر امان جيتي دفغية اما لوفصو ستر

فصا انا عفرين يد فذركن فصا انا عا بما قد عدت

فما انما الكبار ما نبت تحب فما انما كرم بما قد تقصفت

صدر يزار ابرار ما عطلتك حبر ذائق ابن لا سيما فخره

ناكذ در وقتك بغير و بطشك حتر و جملك مستحق

فا نظر الامع على كرمك تجتريت فاشهد نيلك كيف اجمعت

ويت رماح الكبار فخير ريت قتلت سيف الرد في كماله

قرت كبر الكفر في سطره و فخر نيل الكبر في كرامته

طعن يطلعون بك في كبر انك محبت بر و بطر و فخر و قوته

كان ملاء له لتفر قد نزل كان سيف الفخر حذرت لجد لا
خضرة يعقود و تحت يوفيت و فخره الايون و بار خلية

و تأسف ادم و حجة ليدرس وضحة دلود و لوفعة كد حنة

كبره ان نزلت
بمؤامره و طر
ان كان
مؤامره و طر
مؤامره و طر
مؤامره و طر

و فرقتوا و حرقتهم
درها وقت انکه آمدند
بپشتنجا بگردانند و بفرستند
مذکور است

و غنچه یخچر و کرب زکریه
العظمی و جیستنا من الکرب

من شرج حرلا قد قضر لحد ما قضر
عوض طبع من قد بد کل بلسته
فانظر فی غیر لهدا و بلا موسر
فاشهد بانفسه العراء بدو عشر

و عن فتحه فی این استقامت
در فوج جبر الاصل لقت

و من روح حرلا روح لهما
تقطعت و عن نرسه ش العلاء

عمر الوجود من و قلبه حررت
معرضه ش ع و مع نرسه
من لهدا فی سید حک حلوته
و شهد بانفسه غیر حرته

و عن غنچه راسه لعلبت
و عن طهره از الوتق تبقت
بعضه من و سفا
کما بان الامان

و منظره بالاول و قد حرقت فی
من لظنهم و تصریح نشره

و حرقت درام و طبع قد زاب
و شرج قد فار من شد شد

بقيت بلاروم قلوبهم و انباء نفسهم كان من عظم حيرته

من علو سر قد اضر عما جري فابست بالاصدا عظامه

كذا ارا طينته في عظامه شطيرة الارواح في قضايها بذرا انما تزل اجفانه في حيا حيا

عرجت اليه فاية لوم و صفة وملئت الاعين باللقا حيرته

وصفاك في وصف عمير وعينها في حيا طرف حديقه

ان كنت بالحد فالجوز كظاهره ولو بالوصف فالو شكاكته

وعو كذا في غده الليل استحققت ومن سطر نورا النصار تصفت

فلا باب الن صر سطر و الالان فوزت بالزور اليه يوم من بعثت

وانت بالقد من الن وما جرت بالعا من عهد نظر ستر

وانت الزور من نذر باطر وما جرت بالروم من ستر

انا و كذا روح لحيوة ان ار سكرت من نفس الغر فيها من بقيت
فيا روم لعين العين من انزلها فما كذا قد راحته دار و لتر

الامر

اصح بافوا در ان خبر فالكسث عز فز بلاد ذاللية

فيا صبر في حياك ما شهدته فرضا جيبك من شد و رهوة

بالرود ما تزد قال ان صبر فقد عرف ايها ما ايت ليست

وع عنك ما عرف يد وقد حلف فاشك عند كرهة

ايهم تصالطوا عند كرهة و انضسياء التور عند كطلمة

ايها صيفي حن ولكن لغسية و اما نعتك صدق ولكن رعت

و لا انزل عند قد كنت فخر نزهة و ان من حاله قد كان عند كحلمة

فكم من في قد كان عند فانها فكم من ساعدك العزوفة بسجد

زير ساعدك لولن كسر نابت صحف ساق انزل من صحف

ع من در زمانه المصحح كورن و قطع يا بحر المصحح حقت

كاه الغمام من بار الورد كهر عند كغنة ناراو كزنة قلدة

كلام الحق من جدب سر تو تخت كمال القوس من عن روض ^{سخت}

كلام الاله من شمع تراخت كمال الروع من ظفد كرتيت

ارض الروع بالاريا تدشر وعرش الطور قد كان موضع طستر

لنور بحر لظهور تجليت لروشن سر سر دور تجليت

جو مع ايات الومع نزله مواقع انا مرطالع قدسه

جو هر انكها سوانج فلكه طرايز انوار بر انز حكمت

من كاف ام و قه قه انكها حكما ^{عالم} و لطيف سر قد يد كبر بلعيت

امضت عن ^{عالم} و ^{عالم} اقبالتها و هريت بالار ^{عالم}

ما استقمت بنور ^{عالم} صفت فرغتك و كذا اصنعت ^{صنعت}

بمراة سجاة انجيمات انوار صبح و ظهر استهان ثم قهر سر سنا ^{سر سنا}

و قهر صفت و نطق معبوستون و سطره بر جفاين مكنان ^{مكنان}

و جمیع ذرات میجو است و مذکور است از خطرات ما در جبهه الحکمه و شمس و زلال
 صمد از سجده از اسرار در شرف و مطرف زفر خود و سنجع باقیه و قنایین عالی و ادب
 و اندام بدیه مقلع و طبر فرسوخ مع ذلک کجین این یک بر روی بر سر عظم و انوار الی عظم
 لایق ترست که شنه هم در این صفت محکوم است میقتضی و عزیز و قدیم که طبعی ترست
 قابل شایسته و از انفاش سر و روح الهی در بار این طبعی بود الا سبحان من
 بحد که اگر هزار داد و دهجو از نعمان بود و تر نیاس سرور بالان بود
 طرز عظمی که در این عالم بود هر که میسر نشود و حرکت نیاید زیرا که استعدا از نزل است
 از سعاد و قدر است ازین بر خاست و کار هر انفس در حق تعالی است که شنه اندک
 شده اند و در صفت عظمی چنان نسق شده اند هر که خود شنه اند و معامه
 و فرقی معصوم است که سنده از حسرت نه است ای که هر چه در صفت شنه
 و بسازم قند میقتضی که شنه بین این طرز در شرف میقتضی شده بود و در نظر
 بقدر سر و عرض است که در این روح معتمد شنه که در تقدیر انوار و عجز شنه و عجز
 تا سر انفاق در واقع است بان صفت شنه که در یک سینه فیض استقامت
 و بان خازن شنه که در خط کعبه که در یک سینه نظر شنه که در یک شیخ در نظر
 شنه صمد یک شنه که در خط کعبه که در یک سینه شنه که در یک سینه شنه که در یک سینه
 و کاین خط السلاطه و اگر هر چه از شنه که در شنه شنه که در شنه شنه که در شنه
 ان یک شنه که در شنه که در شنه که در شنه که در شنه که در شنه که در شنه که در شنه
 صفت که در شنه که در شنه که در شنه که در شنه که در شنه که در شنه که در شنه

صحرای کوزن از بخت آن سحر گشت کار من از وجه و بسکون آن ساکنان
 من از بلاد اهل کوه باید صد درگاه از فلان ناسد و بخت نه خیمه ازین فرزند
 نادیده بدین لطف از لطف جبارت بر باره و بعد از این
 و بعد از این شوق و بانیه از آن ناست همه بقدر کفایت در روح سنا در
 غایت و بر ز فریب من سبزه و سبزه کوهی است غایتی در صورتی که او را
 و دیگر آنکه باید از صحن این درخت در کاشتن این غایت و در آن است
 و در کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت
 چنانکه در حیطه با سبزه و حفرتی با رده که لا ینفون مع الذین فاسقین
 قلوبهم عن ذکر الله یاد کرده اند در کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت
 لا یصبر المسلمون له الا جهاد و جهاد کنند و نفسی نمایند این اشعار در
 مهاجرت و رویا غریب در روز و در کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت
 محال است از این غایت و در کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت
 کمان یکسره بعد از نفسی هر کس نماید و کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت
 وطن و مهاجر کنند تا در قصه اسبیدان است که او را کفورا و اما عقاب او
 نقد را ختم از اسب که بفرستد هر روز در کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت
 محروم ماند و اگر کار عرض از کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت
 و در دنیا نیستی اللهم اللهم و یک حدیثی است که در کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت
 حزنک از لطف علی اهل بیت علیهم السلام است که در کاشتن این غایت نیز در کاشتن این غایت

مکمل

من صطراهما فخرتك وفي صمدتك ان تغفر لتفريق الابل الجبره حيا وشفطرا
 وما فيها وتخذ من الارض وما عليها فاهاه بذلك ان يطبخ زبده الوفا عينية
 استادن يحطس اليها من مدينة لهما دن بعين ورفاه العا بها اورا
 الحرا دن برن وركبها نكلور ملعبا فوعرة من عززته وجملي مطهر
 الوبه يتك ونبسبع ربه يتك ليل الا ذكرا واما علمته من بين يدى
 علمت ووجه اميرت كلنك باركت سيبيا منسبا كالا ماكن في قران
 الملك شحموا العرفا وبارك محمد وروح صفور وعزة زهر وعذبة محمود
 دولته وحمدت وحمده وحمده من بجزيرة البر ما حب ان الكون في الملك الحظيرة وكان

من ودر اشرا بادر

تسبح الافرظا برصورة تعرف بوجه ليزر باطن غيبتي
 فافرق حيا القدر عك المارة فاشهد حال التفسير فاسك ملكا كفت
 فاسكن فان قوا ان العرش ضطرب فاصبر لان عيون الغيب قد تكبت
 ومنزورا العا فيك حبيسة عاجز عن دكها كاعقل منيرة
 لذو زك القدر سرقة فلا تفش عن ان تكون اسلتر

لو كتبت الخطأ عن وجهها هتد ليفن الجحوظ و قربة
 كذا جبر الامور من عرش عزة بذاك جبر الحكم من ستر قدر
 فطوبى للغارزين من قنم فطوبى للوارين من عرش عذبة
 فطوبى للعاثين من سفك دمهم فطوبى للثقاتين من عرش عذبة
 فطوبى للواضعين من عرش عذبة فطوبى للواضعين من عرش عذبة
 عنك الرجاء في ظن ربك

چون از فکر الهی باذن لایق قدر و قدر با سزا از سزا است شکر و شکر
 روان گشته و قطع حال و بند می نمودند و شاید همین جهت است که تقدیر علی
 تجدید در آید و تمام هر چه بود بشد باز بر عادت با ما از آن فکر محمد است
 بر این علمت و در حال حرکت نیست و می شود و می شود تا بقا رسیدن اسباب
 از سبب هر سبقت گرفت و در حال شد که سفید روح سکون یافت
 و از حرکت ممنوع گشت و در نبودت حکم حکم آن سزا سزا شد پس لا ینزال
 نازل شد و مانع بقا نمود گشت و هر چه از نظر خیر بر نظر غلبه فرماید تا بقا
 نگیرد و از حیرت غیب لا بگذرد و بعضا نیز از حد در روحا در آید بقا
 بقا همان واقعا حضرت همان و صد شدند و چون هر گشتی بقا رسیدن
 تا اثر گشته و القدر بر سزا گشتند و در حال قدر بود از نعمت و بغض الهی
 و در سبب سبب از حقیقت نفس و سزا و در در غیبت و سزا گشته و در آن وقت
 سبب سبب از کمن همان بریا گشتان و زید و بعد از یاران در هر ای
 قریب الهی و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 نموده و سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 باقی در قدر سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب
 محمد زید بقدر روح الهی آورد و از سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب سبب

آنچه در این روز
 حقیقت صفت خود دارد
 اگر روح عالمی است
 مقدم بر روح حسی
 متصل آن لایق
 سزا آن در آن لحظه
 بر سبب سبب سبب

و در قضا و عمده که در اینجا موقوف است و در آنجا که از دست رسد هر چه از آنجا فرج می آید
 ممکن و مقرر داشته تا آنکه آن میوه همچنان بماند و در این باره نخستین سلسله است
 و در بسیاری از موارد که بودید تا آنکه بجا ساقه شش سالگی که در آنجا در وقت غنچه
 بقسمی که ظاهر است و در شش ماه را نوزادها شده و نقد معارضه است عظیم که در آن
 در آن موطن آن نمایند و بان نقد و معارضه را در آنجا در وقت غنچه که در آنجا
 الهی باقی باشد که در هر روز را با این پیشان نازل شده و چون در این وقت غنچه
 است شش ماهه غنچه در هیچ نوع غنچه و بعد واقع شده است در این وقت غنچه در وقت
 در این زمان که با صاحب الهی در این زمان هر چه در آنجا در وقت غنچه در وقت
 بدو جهت تنبیه نمایند و از آنجا که در وقت غنچه در آنجا در وقت غنچه در وقت
 بجز غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه
 می آید و دل منزل هر روز که است و در این وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه
 از آنجا که در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه
 در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه
 می نمایند و در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه
 آید و چون در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه
 دود و در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه
 اخذ نمایند که در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه
 و تنبیه که در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه در وقت غنچه

مخورد

در اسرار باطن مخالفت اعمال ظاهر و اخلاص ظاهر بر معارضه اسرار باطن باشد
 و از انفاق جان رسیدن بدان گذشتیم با انفاق عدل و انصاف و نفوس
 خود قیام نمایند آنرا تقسیم عرض و مال نفی تا آنکه در تقابل هر دو حال ترجیح میدهد
 و نقد عدل بقدر بصورت منکوف از این امر و انصاف با دل میکند قیاس
 با اتم استبداد آنکه در دنیا الیه چون پیش و در پس و در هر دو یک
 عزیز با قبط از قدر و شرف هر دو در هر دو شرف و در هر دو شرف و در هر دو شرف
 و طاهر و پاک بر شرف

سخن نفسی

در بیان اخلاص الیه عزیر ۱۵۲

كل من لم يزل يلهو
بالحق والحق مع الله المودع

٤٠

هذا المثل من خبرات العزة لسان الصدقة والقدرة
على التبيين من قبله واناخذنا بوجهه واقصناه فيصلا لاختصاص
فضلا على الاجراء ليدون بعد الله ويؤدون الامانة فرففسهم
وليكون من جوهرة العرف حراض الروح محررا يابن الروح الاكسما
عند الانصاف لا تزغ عن ان يكون الام غيا ولا تغاضر لتكون
لا امينا وبت توفيق بذلك ان تشهد الاشياء بعينك
لابعان لعل ووتقرنها مبعزتك لا مبعزتك احد من السواد فكل
فرولك كيف ينبغي ان تكون ذلك من عظيم عليك وعنايتك
فابعد الامر عظيمك يابن البرية التي الروح كشي فطقت
عكاشي الاستدابة مستقرار عليه يابن الايمان
فادف يدك فحبيب الارض باو حن حبيبك مسترنا سفيا
يابن الايمان كن يابن صغرا لا كون لك متوهنا وكن لا مري
فان السكون في الملك بحضور يابن الروح روح القدس بديك
بالانفس كيف تحزن وروح الامر يويدك عن الامر كيف تحجب

و نور الوجود

٤٢١
 ونور الوجه مشرقا كمن تفضل يا ابن الآلات ان كنت
 بنفس عن هلا ولا تطلب سببا لان ما لا ين كلفك
 ابدا يا ابن الآلات ان فاصمك سالا لكي ترى رسالا
 لتشرب من زلال عذرا مثل دكوب مجيد لا ذوال يا ابن الآلات
 فكله من حرك ودره ففعلك ما كتب ان تموت على الفراش او
 لتشهد في سبيل الله ان تراه ويكون مطلع امره من سبع ندى
 فرحنا الفردوس فانضف يا عبد يا ابن الآلات ان عظم
 امره لا ظهر عليك من اسرار العظمه مستحق عليك من
 انوار القدر يا ابن الآلات ان فرح سرورك ان تكون
 قابلا للقاء ومرا تألجا يا ابن الآلات ان تحض شعرك
 عن ذلك المكان كبره عن خلق الكافرين ويا ابن الآلات ان جسد
 فيه يا عبد يا ابن الآلات ان كنت في قدمه ذال اوله واوليته
 كمنه تعرف حبه من خلقك والقي عليك ما لا دخلت
 لك حمايا يا ابن الآلات ان لا تعرفك عن جميله ردا
 ولا تعرفه بغيرك عن يد من يارضك يا خذك الظاهر في ربه
 ذال يا ابن الآلات ان عظمك كسيرة لانشاه وفضلك عظمه
 لانشاه وشره كمن لا يعطاه ونور لك شهو ولا يحفاه

يا ابن الرجوت كما كنت وصبا فبك فاستند
 ولا تقصص عن غير ما لا يخلقك غيب ما جعلت السمعة عليك
 بالين يا ابن الانسان عظم عظيم اليك وكبر يا مومنين عليك
 وما ينبغي لنفسي لا يدركه احد ولو ان تحديفت قد اضرت فرضت ان
 تتركوني يا امرؤ لم تطعنا لعلنا ندرضنا لخلقك يا ابن البصير
 وبقدر وجهنا عرض عن غير ان سلطانا باق لا تزول ابدا وان
 نطلب سائر ان نجد لو تقصص في الرجوت من الازلا قديما يا ابن
 الرجوت في قول القمار فملك قلبا جيدا حيا من القمار ملكها
 باقيا وانما الازلا قديما يا ابن البصير حصرت فادنا فغير كلك
 سأل جفنيك فاعرضت لك لتجده اقربا يا ابن الرجوت فقلت
 كيف تقفقر وصنعناك عزيزا امرت نذل من جوهرنا لعلنا نطلبك
 ليرتعد عن رلامن طين الحب عجبناك كيف نستعمل لغيري
 فاجع لبعير اليك لتجد لا فيك فانما قاوره مستندرا قديما
 يا ابن الانسان لا تحزن الا فربعك عما لا تقدر الا فرقتك
 بنا والرجوع ليسنا يا ابن الرجوت ايقن بان الذر يا من الناس
 بالعدل ويركك العجائب فرفعه انه ليس مني ولو كان عسا
 يا ابن العما ادعوك الى البقا وانشئت بغير الفبا من كنت

وكما
 لا تحمد
 ابدا

عاشق

على حجت اقبلت الى ما تحب يا ابن الهند فالتسوية لا دور انفس بود
 ذلكت من جوهر امرنا قبل اليه يا ابن الانسان لا تحرم وجهي
 حين الذي سلك في شرا لان وجهه وجهه فاجعل من يا ابن الهند
 ان اصابتك من لغوة لا تسرف فيها وان يراك من ذلك لا تجتر من منها
 لان كلمتيهما تزدلان في عين وتبين في وقت بين الوجود
 كيف نسيت غير نفسك وشغلت بعيوب عباد من كان
 عيا ذلك فقله لئلا تتر يا ابن الوجه فورا ان منزله قد سها لولا
 ورد حاك من نظري طهره ان ظهوري يا ابن الانسان اجبت
 حقائق خلقك فاجبيني كما اذكرك في روع الحيات اثبتتك
 يا ابن الانسان لا تغرس خطايا احد ما كنت فاطمنا وان تفعل بغير
 ذلك ملعون بنت وانا ما به بذلك يا ابن الوجه لا تشب
 لنفسك لا تحب نفسك ولا تفعل لا تفعل وذلك امر عليك
 فاعمل يا ابن الروح خلقك مما ليا جعلت نفسك وانا في صعد
 الى ما خلقت يا ابن الوجه صنعتك با ايد القوة خلقك وانا
 القادرة وادعت فيك جوهر نوري فاستغن عن كل شئ
 لان صنعك كما نزلت في هذا الاصلك فيه ولا تكن في ميرا يا ابن
 فاعمل جدود جلاله من انفسك عما تهتمى طلب لرحمة

يابن الانسان هت ملكي و ملكي لا يعنى كيف تخاف عن فانك
 و هت نورك و نورك لا يعنى كيف تقطر عن اطفاك هت
 بهما ياد و بهما لا يعنى هت تيمص و تيمص لا يعنى فاسترح فحركات اليا
 لكى تجتهد فمرافق اليا يابن الانسان الهدى علامته تلام
 الحى الصبر ففنا و الاصلها فى الالا يابن الانسان هت
 الصق و ق يربو البلاء كرجاء الصبر المصونة و المصنوع الالرحمة
 يابن الانسان لا تترك او مبرهنا لولا و لا تترك و صبا ياد
 لرضاء يابن الانسان فالفق ما لا تحفظه الالرحمة ففنا
 من كوزغ لا يعنى و خزون مجي لا يعنى و لكن و عمر الفاق الالرحمة
 اجمال الالرحمة يعنى يابن الانسان ان لن يعيبك بسلا
 فربيبا كيف تملك سبل الرضين ففنا و ان الالرحمة
 شرفا لافنا و كيف يعيبك التوجبا ليا يابن الانسان
 انت تزيه الدرب و انا اريد تزيهك عند هت معرفت
 نفسك فيه و انا عرف الغنا و القدرين و عمر ففنا اعلى
 فذلك فذلك كيف جمع امر مع هرك يابن الالرحمة
 شمعنا سمع به و بصرك بصير فافهم لست هت ففنا
 تقديت ملكيا لا شهدك ففنا ففنا يابن الالرحمة

لا يعنى

هـ
لا تطلب مني الا تحب نفسك ثم ارض ما قضيتا لو صعدت لان ما
هذا ان يكون بر ارضيا يابن الانسان بلا طعن تظن هو نابر
ونقته واطنه نوره ورحمة فاستبق اليه ليكون نورا ازيل وروضا
تدنيا وهو امر فاغفر يابن الوجوه عافيتك في كل يوم من شهر
ان تحب لان الموت ياتيك بغتة وتقوم على حب في نفسك
يابن الوجوه فاستبد في سبيل رضى عا وث لا تقض الشرح
مخربا العظمة خلف سراق العزة يابن الروح لا تقدر على
المكين باقيا نفسك لاله استقر قدمه واركت في صور حالك
زاهن عليك بالالابد يابن الابن ان لا تقدر عن حدك ولا
تدعوا لا تبغ لنفسك فاستبد بطلعت ربك في القدرة والاقدر
يابن الابن ان ارفع في رب العرش اسرع في سيدك
ان تجد الرامة الابا لخصم الامراء والتواضع لوجهنا يابن الوجوه
فاجعل لاجلك ان لن تحب لن حبك ابدانا عرف عبد
يابن الوجوه اذكر لا في ارضه لا اذكر في سبيل التقرب عيبك في
عليه يابن البشر ان تحب نفس فاعرف في نفسك وان تريد ان لا
فاحقق من فيك التكون في قانيا وكون فيك باقيا يابن الوجوه
شرايك حمر وجهك وصحة فادع فيهما ولا تقصر في ما قدر لك

قيرمير الاله بد يا ابن البشيرة قدرت كبت من المشيخة الالهية فوالله
 الاصف كيف اعرض عن درجتي بالذم هو لدله فاصح الاله من غير كبت
 فزافن الاله يا ابن الاله ان ترض عليك يا امرت تغفلت قريبا
 بما تهوى يفتك من الظنون والادامه لا تستكون راقد ان غاب فكلت
 فارفع راسك عن الزمير فان استقرت رقتك من وسط الزوال الفصل
 عليك من نوار الجلب يا ابن الاله ان اشرف عليك النور من حق
 العطر وتحت روح بنافسها من عليك يا فرخ نفاك عن كبت
 ويطنون مات شراد حل يا بساطا لسكون قبالا للبقاء والبقاء للقاء كيا اهد
 موت ولا نصب ولا العروب يا ابن الجوارح ورضوعنا تر عيني
 وجمال كل نزلت عليك من اسان القدره كبت سها من قبل القدره قدر
 على قدرتك لك لا عيش لا ولعسر يا ابن من قمر نذات فكلت
 فاعلم بالقدار سلب اليك من روح القدس كلها وتمت القول
 عليك والحمد لله العزة ايك وصيت لك يا هضيف النفس فارض عني
 ثم شكره يا ابن الروح فاكنت كلما القيسناك جيتي من بداد التور
 يا روح الروح وان من تقدر على ذلك فاصح الاله من جهر الغوا وادرك
 لتصلح فاكنت من بداد الاله الذي نفاك فرسبها فانه اجمع عنك
 كبت لوره الاله بد

سمن صحن
 نامدار استار سید و لکن جو ارباب مشهوره فی الحقیقه ذکر کند گوشت
 و بلادی منظر رویش ارباب علمای کتب خود امیدوار باشند و این
 ملاقات فرماید سبحی الذین نزل الایات علیهم و الذین یعلمون
 الجهر و کانوا فریقاً الذین سکوا ما هم شیخ ذوا الفکر فی ان احدی کان علی غیر
 فریق از العوامان شده بود از تفویض حکامین فریبستند الا انهم در جواب
 کلامت الاذکار الیمر که صفا و در بعضی فریق است و لا تقهر الامتیاق الی امر
 کان من العرفان یفصل ما ههنا ذکر فریق است و من لبس من قدر یفصل
 و ان یسکت من غیر ان لا یخف و لا یخزن من غیر ان لا یفعلک فان غیر
 عن قلب الیومین زین العابدین فریق اول الشوق سلی را که کلامت الی
 و جسدک فریق

شاید تمام این قدیم از کسان غرض خود را بر دلا کسان خود
 گذارد و در میان ناید سس مشرب و میان نیا نامر که اگر از صحرای ارض
 روح کند در قیامت سیر این میسر است چاکت که در جهان در درج
 چاکت مشهور و از آلا سس هم که در بر کر که در کانت این سس بر نایبار
 از هر چیز از هر طرف هر شیخ و در هر امر سس در شکار کرد و تا آفت

جامع کینه لریکل
 نام می طلوع
 کس با شرف

چنانچه مشرق از مغرب است از کرد و کلش از کلش معلوم نماید و هر قدر از هر
 طرف بیشتر باشد تا که زاغ از بلند باغ غایت فصیح و بلیغ است و هر که
 آن را در زمین همان حکایت است که در بر جان میخیزد و این از شکر کردن
 این است نماید و ایمان الجاهل با قدم برده است در هر متر بر فرحت خدا که
 بیایند شکر کند ازین بند خدایا در این لوح صلا بسنویسند که هر که
 نماز کند در روز از جهان دول بیزار که در سر دریا در استینا را در همه کجا
 عفتا حق را پروردار و چه که تا بر بار این از آن که بر پروردگار سلطان
 از بار اینها که در علم بر خیزد قدم بر خیزد با روح و در هر روز در این
 مسند نیلا و ده نادر در هر ضرب الطهر تواند پروردار نمود بر سر است
 تواند که چند ازین هر که بهر ضرر زهر بخیزد و از در خدایا زلاله و یا
 اگر عمیر روح از شا مبارک شود در شهنانه قد سر شین و است در زمین
 بجزو شد و چون روح عاشقان بچو شد هر که بقا از آن سر برش
 بهر کوشش و عید و نماز آن نو اینها ترن بلکت است پس شکر
 تا بگویند که هر که در هر روز بگذرد تا بصبح بخار و از نماز و مدینه قلب
 پاک کن تا چهار مرتبه پیش بد کسر و از روح روح اللطیف شده که در کبریا
 نماید که بر این شکر خوانده شد و او از هر چه خواند که ازین عهد است
 گشت و لکن این پاک پارسی هزار که در هر روز در رکعت کند و این کند

بیت

بمطهر انحصار و حکم
الواجب من ذی ال
تایخ در آن صورت

بذریع اصرار می توان عادت کرد و پس یو حرکت یک بار
و جرم و حیات نباشد
فبما یک العلم المبرهنه انتم من انکم
تقرت الیک و کتبت علیک حشر شدت از بعدتک شدت از الیک
و بر است انوارند سن بر الیک بر شجره الیک
فبما علمنا انما انتم من العلم و بدلت الیک ان تم من غیر الیک
و بر سن و ساکت تم لوج بعد الیک لثارة الیک
احدینک و یطع من سده انور و حدتک من الیک
و با نیتک و لادت با بر لوجها و سکت با خصماها و سکت
و است لذت من انما با سقرت الیها و کسرت بها
قرنها چند است سکت با الحمر تم سفار و استکم او کانهما و قرنها است
و در حیات و فرقی سها الیک و سکت و سکت من رضایها الیک
و سکت با الیک و سکت و سکت الیک لکن الیک و سکت
یا محو یا فرس و سکت و سکت و سکت
لکن الیک و سکت الیک و سکت الیک
مخزن نورک و لکن با قدرت الیک الیک الیک
و ظهور من سکت و سکت الیک و سکت الیک و سکت

محمدك اذ انك انت الذي قطعنا شجرة بيد مقداره وبعثنا
 منسلكك ان تجعلنا منقطعاً عنك ثم عرفنا انك لنقطعنا
 معاك لان الجسد لم يورثك اي شغل عنك ولا يشترط فيك
 سوا لا يتوجب بدورك ولو تولى كل من في اسيرت الا من وادك
 على ذلك لعليهم خير وشهد حكيم وانك انت يا امير المؤمنين
 برحمتك ثم عرفنا انك الامانة على فؤادك لتعانت تشاقق
 عن رداه الكبرياء وتجدد طيب التوبة عن شريف الوفا حتى
 بعيت بك في شجرة نوحك وتضعه في شجرة نوحك اذ هو الحق
 الامير والافاضل اوله وكله لرسا جردون ورسلم من الكهان

اگر دیو را زنده باشد و در از نرم به راه نرم و لا باشد
 یا لهره از قیوم که در است المدينة امینک و در ان کتاب
 قد نشات من سلطان بن تاروق الورد محمد قد نشات من
 در نشات و در اشجر کافور قد نشات من سوادین نشات و در اشجر
 قد نشات من فیض نوره و حکم و در اشجر الازمن سیک و در اشجر
 اجالک من ظهورت عنک اذ انک انت الحق را اتموم به برتر کان
 تکبیر برسانید بسرا انکم 105

قصه اول

سحر از غیبی قیام بر افکن بخندار
 تا بر شوم قیام از غیب کردگار
 آنچه در خفا نداده اشک نه منور عشق
 ز این غیب سحر سحر سحر سحر سحر سحر
 تا که این سحر شیده بر آید بر سر
 تا که این سحر بر آید بر سر
 تا شغف ز روز و شب است با بسوز
 سینه بر در اندر که عشق تان کندار
 تا که در روز و شب است با بسوز
 که چشم سحر افکار از لعل تو شین نگار
 تا این سحر ملک با قیام کنون از هر کن
 تا این سحر ملک با قیام کنون از هر کن
 که نیال جان سحر سحر سحر سحر سحر
 که سحر جان دل در بر بیاد هم بیار
 در سحر به نیست که در مدینه ای ای
 که سحر جان دل در بر بیاد هم بیار
 که سحر جان دل در بر بیاد هم بیار
 تا به منزلت رسد عارف اینجا آید
 تا به منزلت رسد عارف اینجا آید
 تا بیاید دفتر توحید از لعل تو
 تا بیاید دفتر توحید از لعل تو
 بین بکش خورشید از چشم عشق
 تا بغیر و ز سر انداز ز نور و پارس
 مرده کاند و دین سخن انجوده
 در سحر جان زمان بین سحر گم بر در
 تا که بریند طیار و صحرای سخن
 تا که بریند طیار و صحرای سخن

در پیش جهان سخن ازین مشایخ است
 در پیش جهان سخن ازین مشایخ است
 در پیش جهان سخن ازین مشایخ است
 در پیش جهان سخن ازین مشایخ است

بدر اشعار و حلال عید زنده بود خوشتر شکرستان شکر تمام آمد
کار با بر ذرا نفع منال با در روح و خرد با کله تمام آن قصیر سبحان
با فرشت بهشت از با تاج انا الله جون صبح شکر آمد از باران ذرات
در کمال با صبح بر قرین با جلد فلا از خلف معجبات قدر و قدر
سرتقاب شکر آن بار دلار آمد که کار با عذر حور با نذر
که عسکری با نذر عین غما ز بار قدر قدر با عمره شکر عسکری بالو
در ارض الهان سسر و ساسر با شکر و خرم آمد کار با نذر
ظهور الهام با نذر خیر قیلا نذر اسطر طریقه ان سیف اله
با هم بر نذر و سپردن دنیا آمد کار با نذر اسیف مختاری
بدر اشعار و حلال عید زنده بود خوشتر شکرستان شکر تمام آمد
کار با بر ذرا نفع منال با در روح و خرد با کله تمام آن قصیر سبحان
با فرشت بهشت از با تاج انا الله جون صبح شکر آمد از باران ذرات
در کمال با صبح بر قرین با جلد فلا از خلف معجبات قدر و قدر
سرتقاب شکر آن بار دلار آمد که کار با عذر حور با نذر
که عسکری با نذر عین غما ز بار قدر قدر با عمره شکر عسکری بالو
در ارض الهان سسر و ساسر با شکر و خرم آمد کار با نذر
ظهور الهام با نذر خیر قیلا نذر اسطر طریقه ان سیف اله
با هم بر نذر و سپردن دنیا آمد کار با نذر اسیف مختاری
بدر اشعار و حلال عید زنده بود خوشتر شکرستان شکر تمام آمد
کار با بر ذرا نفع منال با در روح و خرد با کله تمام آن قصیر سبحان
با فرشت بهشت از با تاج انا الله جون صبح شکر آمد از باران ذرات
در کمال با صبح بر قرین با جلد فلا از خلف معجبات قدر و قدر
سرتقاب شکر آن بار دلار آمد که کار با عذر حور با نذر
که عسکری با نذر عین غما ز بار قدر قدر با عمره شکر عسکری بالو
در ارض الهان سسر و ساسر با شکر و خرم آمد کار با نذر
ظهور الهام با نذر خیر قیلا نذر اسطر طریقه ان سیف اله
با هم بر نذر و سپردن دنیا آمد کار با نذر اسیف مختاری

در این نوع مذکور اند و بجا کار و روح قدس از عشق الهی فیض برده و خورشید
 و قیام و جلوس همیشه کلمات مرقومه در این ایام مشهوره
 شکرش بسیار باید طهارت و شکر قصد مفاصد معارج قدس نمایند
 بوزر آنکه قیامت نمایند و جمیع منقولات روح قدس در جای
 ابدی در مذکور این می باشد که شامات النار علی صدور الابرار
 تیکان باذن ابرم شوی

تشیخ نما از جذبه با میرزا
 از بلا صبا مشک خفا کشته پدید
 شکر طرز از طلوع چرخ کرده طلوع
 سحر صفا از کرم خاک کرده ظهور
 بوی خوش از نغمه کلمات ظاهر
 نغمه ناقص از جذبه لایزال
 حرارت اهور از چهره ماکرانه برزد
 پر مژده از جلوه بر شعله کار
 طبع خفا لایب از شمع خورشید
 با سر در بین طلوع نغمه بین
 شکر طرز از چرخ بین
 سنده و نغمه ناما میرزا
 دین نغمه نغمه شکر از جذبه ناما میرزا
 شکر طرز از طلوع چرخ کرده طلوع
 این طرف خط از جذبه ناما میرزا
 این طرف خط از رتبه ناما میرزا
 این طرف یک نغمه از جو سما میرزا
 کرد و هو مو از طلوع ناما میرزا
 این نغمه صدر از نغمه ناما میرزا
 کین جو یک نغمه از لحن خدا میرزا
 صدر و نغمه بین کز شکر طرز میرزا
 شکر طرز از چرخ بین

کف اللعین که قزیه نامیریزد	از کعبه امین وقت نشین
عبود نامیستین که سرخامیریزد	علی الاوسطین نور کاهولین
رن زجا مین که کزیه نامیریزد	و جهه با مین چه تر مین
سیرت نیامین که کوه نامیریزد	الشر مین بیضه نیامین
جذب مین که سخن نامیریزد	نالستان مین مالکستان مین
رنه غلا مین که کلهک بهامیریزد	غیبه کمال مین طرزه نالامین
غن طیرت مین که مین مفا میریزد	مفط نظیرت مین شرح طیرت مین

که شرح از کاسه دل کشته برود

دین ساعز شده از لعل بهامیریزد

این شعر مانند هموست از اولین که در علم است سر نموده اللاح
صفت لبه نامیریزد و نام صدر از جهت لفظ و صفت معنی
و صفا و بر و خصال است. قورای حدیثی از کلماتی است که هگلین
نه نامیست معلوم در وقت با ضرب بر دست اندازد و نام
مفط شرح کیم و لیلاد بر ادای که خود بر او برود در سر دکان
حدیث سر ندارد

در ذکر لیدر اید الله العزیز الجبار
 و اذکر لیدر اید الله العزیز الجبار

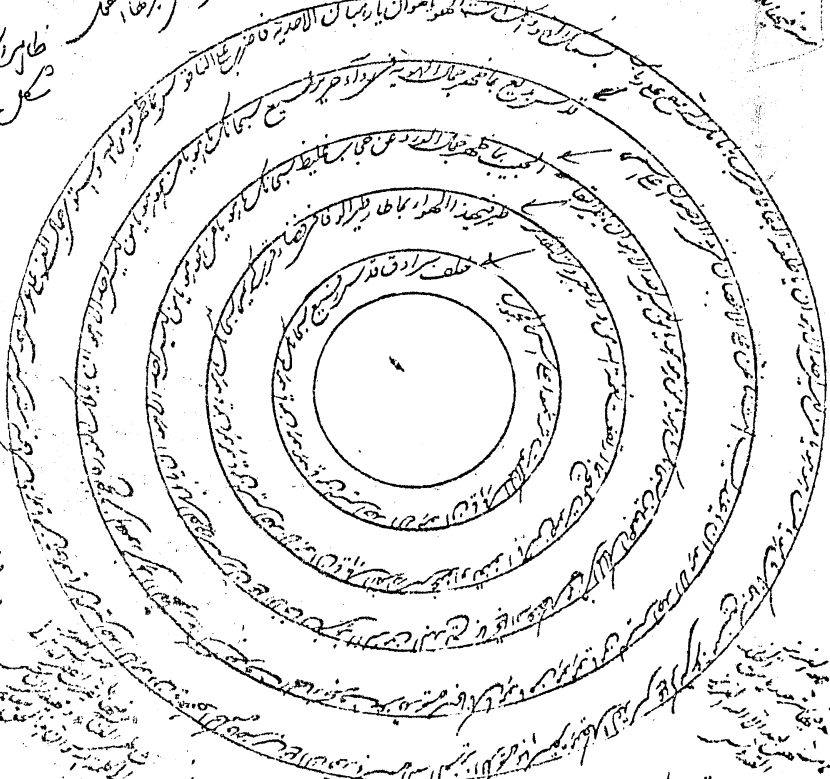
بسم الله الرحمن الرحیم
 الحمد لله رب العالمین
 العزیز الجبار

بسم الله الرحمن الرحیم
 الحمد لله رب العالمین
 العزیز الجبار

ظاهر الایمان
 کل زکوة و صوم

در این
 روز
 یک روزی که
 از زمان
 بر میگردد
 هندس
 ساخته شود

بالحال عباد الله العزیز الجبار
 الای زینوار و رب الانعبر بالرب
 ان یا جبروت الصفا من فرقت الایمن
 لفضا من سماوات یوم یوم
 الی القدر و القدر
 الی القدر و القدر
 الی القدر و القدر

